

DEVİRİM YOLUNDA işçi-köylü

126345 Sayı: 2002-22 40 * Yıl:2 * 22 Kasım-5 Aralık 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

ABD'nin yeni piyonu iŝbaşında SAVAŖ HÜKÜMETİ HAZIR

ABD için "yeni" başbakan

Efendilerine hizmette kusur etmemek için taŝları yerli yerine oturtma te-laŝında olan Recep Tayyip Erdoğan'ın milletvekili olamamasından kaynaklı Abdullah Gül 58. hükümeti kurmakla görevlendirildi.

Sahtekarlıktan yargılananlar kabinede

Abdullah Gül başkanlığında kurulan kabinenin diğeri üyelerine baktığımızda tarikatçılardan dolandırıcılıktan yargılananlara kadar onlarca ismin biraraya geldiğini; söz konusu bu kadronun 57. hükümetin tamamlamaya ömrünün yetmediği görevleri yani emperyalizmin yeni dönem ihtiyaçları için gerekli olan politikaları uygulamak üzere özellikle ve titizlikle seçilmiş isimlerden oluştuğunu görüyoruz. Sayfa 3

Krisha Bahadur Mahara

Tarihi ve kesin bir savaş

Bu son savaş olacak, çünkü başka bir çözüm yok. Kralın ordusu dışarıdan takviye güç getirmeye hazırlanıyor. Ve eğer onlar gelirse, biz de Nepal ve dünya halklarının bizim için savaşmalarını açıkça sağlarız.

Tarih göstermiştir ki halk her zaman kazanır. Çünkü tarihi halk yapar. Yönetenler halk üzerinde yalnızca zulüm yapmayı bilirler ve bir korku atmosferi yaratırlar. Onlar yalnızca ordularını daha güçlü yapmayı düşünebilirler. Sayfa 20-21

Seçim sonuçları ve T. Kürdistanı

3 Kasım seçimleri sistem partileri açısından yarattığı sonuçlar bir yana seçime blok olarak giren reformist güçler açısından da ciddi bir sınav oldu. Seçim sonuçları halkın sadece sistem partilerine değil reformist partilere de belli anlamda umutsuzlukla baktığını ortaya çıkardı. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda ortaya çıkan seçim sonuçları özel bir değerlendirmeyi gerektirmektedir. Kürt halkının kendi taleplerini savunduğunu iddia edenlerin iddia ettikleri oranda sahiplenilmesi ve üstelik önemsenecek bir sayıda sandığa gitmeme tavrı Kürt kimliği üzerinden politika yapanları düşündürmelidir. Bu düşünme ve sorgulama izledikleri politik hatta aranmalıdır. Sayfa 12

3 Kasım seçimleri ve reformizmin sefaleti üzerine

3 Kasım seçimleri üzerine ciltler dolusu hacim tutacak sayısız değerlendirmeler yapıldı, sözler söylendi ve daha söylenecektir. Bunlar içinde elbetteki birçok doğru saptamalar da bulunmaktadır. Ancak konuyla ilgili bütün belirlemelerin bir dünya görüşüne karşılık geldiği unutulmamalıdır. Dünyaya, sınıf mücadelesine nasıl ve nereden bakıldığı ile ilgili bir durumdur bu. Analizler, birçok saptama ve sözde ortaklaşma doğursa da, esas vurgunun yapıldığı noktada kaçınılmaz biçimde ayrışma yaşanıyor. Böylelikle binlerce görüş aslında yalnız birkaç çizgide odaklanıyor. Bunu tahlil etmek ve doğru bakış açısında süreci toparlamak gerekiyor. Sayfa 16-17-18-19

Kadınlar kurtuluşa doğru daha güçlü

16 ülkeden gelen 2004'e yakın kadın örgütü 1-4 Kasım 2002 tarihleri arasında Kanada'da buluştu. "Kurtuluşumuza doğru; Emperyalist Savaş ve Yağmacılığa Karşı Enternasyonal Kadın Konferansı"nda biraraya gelen kadınlar olası Irak saldırısı ile ilgili Konferans'ın sonunda ABD Konsolosluğu önünde bir miting düzenlediler.. Sayfa 29

ABD Sison'u yargılayamaz

ABD'nin FKP ve ulusal demokratik cephenin bilinen üyelerini ve Jose Maria Sison'u "terör" listesine almasının ardından Almanya, Fransa, Hollanda, Avusturya ve İsviçre, "Sison'u Savunma Komiteleri" bir açıklama yaparak ABD saldırganlığına dikkat çektiler ve tüm kurum ve kuruluşları Sison'un hayatının korunması noktasında duyarlı olmaya çağırdılar. Sayfa 23

Ölüm Orucunda iki şehit

Tecrit karşıtı mücadeleyi Ölüm Orucu şeklinde sürdüren DHKP/C tutsaklarından Serdar Karabulut kendisine zorla müdahale edilmesi nedeni ile bilincini yitirdikten 70 gün sonra 8 Kasım sabahı şehit düştü. 3 Haziran 2001'de direnişe başlayan İmdat Bulut ise 19 Kasım 2002'de Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde şehit düştü. Sayfa 10

İşçi-köylü'den

KİTLELERİN KENDİLİĞİNDEN
HAREKETLİLİĞİNİN ÖNGÜNÜNDE
DEVİRİMCİ KALKIŖMAYI HAZIRLAMAK
Sayfa 30

Emperyalist saldırganlığa karşı 1 Aralık'ta alanlarda buluşalım

ABD emperyalizminin her gün dalga dalga yayılan saldırganlığı karşısında dünya halkları da her fırsatta bu saldırganlığın karşısında olduklarını vurguluyor. Üstelik bu protestolar ABD'nin zulmü ile direkt karşı karşıya olan yerler dışında hatta ABD'nin kendi kalbinde ve İngiltere'de bile tüm şiddeti ile yaşanıyor.

Bu da Irak'a saldırı için fırsat kollayan, kabul edilmesi zor şartları dayatan, tam teslimiyet ultimatomları veren ABD'nin saldırı manevra-

larını dünya halkları tarafından kabul görmediğinin göstergesi.

Dünyanın yanısıra Türkiye'de de bu saldırganlık karşıtı sloganlar yankısını buluyor. Meslek odalarından siyasi partilere, çeşitli kitle örgütlerinden devrimci basına, sendikalara kadar yaklaşık 100 kadar örgütün 1 Aralık'ta İstanbul'da yapacağı mitingte bu karşıtlığın bir ürünü. Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılacak miting öncesi yine bu kurumların afiş, bildiri vb. hazırlık çalışmaları sürüyor.

Emperyalistler ve onların uşakları her ne kadar çeşitli çabalarla saldırganlıklarını meşrulaştırmaya çalışsalar da şu bir gerçek ki; olası bir saldırının Türkiye ve dünya halklarına getireceği sadece ve sadece açlık, sefalet ve ölümün katmerlenmesi olacaktır. Yani bugün bu saldırganlığa dur demek geleceğimizi sahiplenmek anlamına da gelmektedir. İnsan olmanın sorumluluğunu 1 Aralık'ta emperyalist saldırganlığa dur diyerek, gücümüzü birleştirerek yerine getirelim.

1 Aralık'ta buluşalım

Tüm dünyada yayılan emperyalist saldırganlığa karşı dünya halklarının öfkesi ağır ağır biliniyor. Özellikle emperyalizmin vahşi soluşunu sürekli üzerinde hisseden Ortadoğu coğrafyasında protestolar artarken Washington'da, İngiltere'de, İtalya'da vb. ülkelerde bu tepkiler yansımaları bulmaktadır.

Bu protesto eylemlerinden birisi de 1 Aralık 2002 tarihinde İstanbul'da Abide-i Hürriyet Meydanı'nda 100'ü aşkın kurumun katılım çağrısı ile yapılacaktır. Çağrıcı kurumlar arasında bizler de ILPS olarak alanda da pankartımızla yer alacağız.

Artık kimsenin gözlerini kapatamayacağı bu vahşet karşısında sesimizi birleştirerek "Kahrolsun emperyalizm" şiarını hep birlikte haykıralım.

ILPS
Türkiye Seksiyonu

ETKİNLİKTE BULUŞALIM

Sömürünün, zulmün ve geleceksizliğin kaynağı
emperyalizme ve faşizme karşı YDG saflarında
Devrimci Mücadeleyi Yükselt!

Program

- * Panel
- * Dia gösterimi
- * Şiir Dinletisi
- * Sürpriz Sanatçı ve konuklarla müzik dinletisi

Tohum
Kültür
Merkezi
30 Kasım
2002
Saat: 15.00

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Adres: Soğanlı mah. Mimar Sinan Cad.
No: 62/5 Soğanlı-Bahçelievler-İstanbul

DÜZELTME

Bir önceki sayımızda kapakta teknik bir hata nedeniyle Partizan Özel Sayı:146 olarak çıkan Özel Sayı numarası 148'dir. Bu hatayı düzeltir, tüm okurlarımızdan özür dileriz.

İlan

İnter Yayınlarının sahibi yayıncı dostumuz Ali Yavuz Çengeloğlu 5 Ekim 2002 tarihinde solunum yetmezliği yüzünden aramızdan ayrıldı. Ailesi ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.
UMUT YAYIMCILIK

İlan

13-22 Aralık tarihleri arasında Türkiye Yayıncılar Birliği ve CNR Fuarcılığın birlikte organize ettikleri İstanbul Uluslararası Kitap Fuarına Umut Yayıncılık olarak ürünlerimizle katılıyoruz. Tüm kitap severleri fuara katılmaya çağırıyor ve standımıza davet ediyoruz.

Fuar Adres: CNR EXPO FUAR MERKEZİ

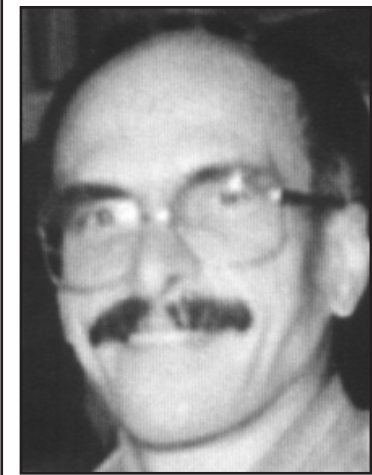
Yeşilköy- İstanbul

Atatürk Hava Limanı karşısı

Umut Yayıncılık

İrtibat İçin telefonlarımız

Tel: 521 34 30-531 48 53 Fax: 621 61 33

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül
Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

AKP'nin eylem planı "acil saldırı" hazırlıklarıdır

Meclis lojmanlarında kalmayan, bakanlıkları birleştirerek kendince tasarruf yapmaya çalışan AKP bir yandan da "IMF politikalarını aynen uygulayacağız", "ESK'ya önem verilecek", "Özelleştirmeler hız kazanacak", "Madenler özellikle bor madenleri acilen özelleştirilecek" vb. cümlelerle de gerçek kimliklerini ortaya koymakta gecikmemiştir.

3 Kasım seçimlerinde AKP'nin tek parti olarak meclise girmesinin ardından daha uzun bir süre gündemde kalacak gibi görünen tartışmalar, konularını çeşitlendirerek devam ediyor. AB sürecinde yeni hükümetin durumu; ABD'nin Ortadoğu planlarında takınılacak tutum, AKP'nin kendi içindeki liderlik sorunu ve Abdullah Gül'ün 58. hükümeti kurmak üzere görevlendirilmesi vb. konular egemenlerin gündemini oluşturuyor. Ama emekçiler açısından bakıldığında durum bu tartışmalardan oldukça uzak ve nettir. Emperyalizmin ihtiyacı olduğu durumlarda kullanmak üzere örgütlediği AKP, bugün bu ihtiyacın doğması üzerine iktidara taşınmış ve seçim sonuçlarının henüz yeni yeni açıklanmaya başladığı saatlerde emperyalizme uşaklıkta kusur etmeyeceklerini kendi ağızlarından itiraf etmişlerdir; "AB'ye ve IMF'ye bağlıyız"...

Bu ilişkinin bir uşak efendi ilişkisi olduğu da IMF sözcüsü Conny Latze'nin rica maskesi altında savurduğu tehditkar sözleri ile ortadadır.

"Yeni hükümetle çalışmayı bekliyoruz. AKP'nin IMF destekli ekonomik programa yönelik kapsamlı görevi destekleyen açıklamalarını memnuniyetle karşılıyoruz."

Zaten seçimin hemen arifesinde IMF heyetinin Türkiye'yi ziyareti ve yeni hükümete yönelik taahhütleri de sonucun bundan başka bir şey olamayacağı gerçeğini gözler önüne sermişti. **Bu programları uygulama noktasında aslında diğer partilerden bir farkı olmayan AKP şimdi "demokratikleşme", "düşünceye saygı",**

"insana değer verme" vb. söylemlerle olduğundan farklı görünmeye çalışmaktadır. Meclis lojmanlarında kalmayarak, halkın içinde olacağını lanse ederek, insanlarla iftar sohbetleri yaparak kendisini daha önceki iktidarlardan ayrı gösterme çabasıdır. Ancak Türkiye ekonomisinin IMF'ye göbekten bağılılığı tüm vaatlerini ve farklı görünme çabalarını yerle bir etmektedir. Zaten AKP'nin doğuşuna ve Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı iken yaptığı icraatlara baktığımızda da aynı durumu görebiliriz. **Bu açıdan bakıldığında ABD'nin özel misyon partisi olarak örgütlenen ve Ortadoğu planları çerçevesinde yapılacak hamlelerde görev üstlenecek olan AKP'nin önceki iktidarlara tam anlamı ile aynı olduğunu ya da aynı amaçları güttüğünü söylemek pek doğru olmaz.** Çünkü AKP islamiyetin yaygın olduğu Ortadoğu coğrafyasında ABD'nin silahlarını kullanarak halkların katili olmanın yeni dönemdeki piyonudur. Ve bu saldırının Türkiye halklarına getireceği daha fazla açlık, yoksulluk, işsizlikten de sorumlu olacaktır. Körfez savaşı sırasında da aynı kanlı gömleği giyerek emperyalist efendilerinin uşaklığını yapan Türkiye'nin yaşadığı yıkım ortadadır.

Bunların dışında meclis koltuklarına oturur oturmaz IMF yanlısı şiarları haykırmaya başlayan Recep Tayyip Erdoğan ve partisi de yaptıklarının sonucunda teşhir olmaya mahkumdur. Örneğin meclis lojmanlarında kalmayan, bakanlıkları birleştirerek kendince tasarruf yapmaya çalışan AKP bir

yandan da "IMF politikalarını aynen uygulayacağız", "ESK'ya önem verilecek", "Özelleştirmeler hız kazanacak", "Madenler özellikle bor madenleri acilen özelleştirilecek" vb. cümlelerle de gerçek kimliklerini ortaya koymakta gecikmemiştir. Savundukları sözde vaatlerle IMF, kesinlikle yan yana dahi gelemeyecek kadar zıt kavramlardır. Böylece biraraya getirilmeleri ise iflah olmaz bir ikiyüzlüktü. Yine temiz siyaset yap-

ma iddiasında olan ancak geçmişinin pis yolsuzluklarının peşini bırakmadığı Recep Tayyip Erdoğan'ın dışında AKP listesinden meclise giren başka suçlular da mevcut. **Basında sürekli şişirilen Jet Fadil'i aratmayacak onlarca isim halkın iradesini temsil etme adı altında dokunulmazlık elde ederek yargılanmaktan kurtulmaktadır.** Gerçi yargı-lansalar da birşeyin değişmeyeceği de ayrı bir gerçek. Örneğin **Mehmet Mustafa Açıklım.** Açıklım, seçimlerde İstanbul'dan milletvekili seçildi. Hakkında Akbil, İG-

DAŞ ve Albayrak davalarından dolayı 72 yıl ağır hapis cezası isteniyor. Bunun yanında daha onlarca isim sayılabilir. **Yahya Baş,** Hamza Albayrak, **Recep Koral,** Akif Gülle, **Adem Baştürk,** Emin Şirin vb. aynı veya farklı suçlardan yargılanan isimler arasında.

"ABD İÇİN GÜL GİBİ BAŞBAKAN"

Bunların yanında AKP'nin kendi içinde yaşadığı sorunlardan birisi de Recep Tayyip Erdoğan'ın

nuç da böyle oldu. Cumhurbaşkanı AKP Genel Başkan Yardımcısı **Abdullah Gül'ü 58. hükümeti kurması için görevlendirdi.** Ancak basında televizyonlarda her ne kadar Abdullah Gül ailesinden özel yaşamına kadar öne çıkarılan isim olsa da tüm ciddi açıklamaların Erdoğan'ın ağızından yapılıyor olması gibi örnekler kilit ismin kim olduğunu açığa çıkarmaktadır. Bu gerçeği Erdoğan da "sürekli iletişim ve koordinasyon halinde olacağız. Aksi takdir-

Ankara eski büyükelçisi Mare Grassman ile olan ilişkilerinden dolayı tanınıyor. Bu açıdan bakıldığında Irak'a olası bir saldırının arefesinde Grasman gibi diğer ABD'li üst düzey görevlilerle yakınlığı bulunan Gül'ün başbakan olması bir tesadüf değildir. Hatta bu ve benzeri tesadüfler kimi burjuva basında "ABD için Gül gibi başbakan" şeklinde yorumlara yol açmıştır.

Yine Abdullah Gül ile belirlenen kabinenin diğer üyelerinde ise dolandırıcılıktan yargılananları, tarikatçıları, sabıkalı olanları görebiliyoruz.

Örneğin İDO davasından yargılanan **Binali Yıldırım** Ulaştırma Bakanı; İGDAŞ'tan yargılanan **Hilmi Güler** Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı olmuştur. İncelikle düşünülerek yeni dönemin ihtiyaçlarına göre yerleştirilen bakanlardan biri de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı eski ANAP'lı **Murat Başeskioglu.** İçişleri Bakanı olarak ise tarikatçı yanı sıra bilinen **Abdulkadir Aksu** yeni kabinede yer alıyor.

Sonuç olarak bakıldığında 3 Kasım seçimlerinden galip çıkan AKP'nin de uygulayacağı politikalar IMF'nin dayatmaları olacaktır. Zaten "acil eylem planı" olarak açıkladıkları da budur. Bu plan dahilinde özelleştirmeler, eğitim ve sağlık hizmetlerinin "düzeltilmesi", vergi affı vb. gündemde. Ancak bu plan da sadece ve sadece egemenleri sevindirecek bir plandır. Nitekim öyle de olmuştur. Bu açıklamanın hemen ardından patronlar adına TÜSİAD bir açıklama yaparak planı desteklemiş ve "doğru bir başlangıç" olarak değerlendirmiştir.

Ancak bunlar Abdullah Gül'ün bir anda ortaya çıkan bir kişi olduğu anlamına gelmemeli. Daha önceki yıllarda da Amerika gezileri yapan Gül, özellikle

ABD'nin BM maskeli Irak planı

Ortadoğu petrolü üzerindeki hegemonya dalaşı sürerken ABD emperyalizminin saldırıya meşruluk kazandırma ve diğer emperyalist devletleri de dolaylı destekçisi pozisyonuna çekmek amaçlı kabul edilebilir bir taslak çıkarması saldırı planının bir parçasıdır.

ABD emperyalizminin Irak özgülünde Ortadoğu'da estirdiği savaş rüzgarı, özünde birşey değiştirmeksizin yeni gelişmelere sahne oluyor. ABD'nin Ortadoğu'nun zengin petrol rezervlerine tek başına sahip olma çabasının başta Fransa ve Rusya olmak üzere diğer emperyalist devletlerde yarattığı hoşnutsuzluk ABD'yi yeni arayışlara itmiştir. ABD ve İngiltere'nin 2. kez hazırlayarak BM'ye sundukları saldırı taslağı Fransa ve Rusya'nın bölgedeki çıkarlarına yönelik kaygılarını gidermemiş ve ABD 3. kez "yumuşatılmış" saldırı taslağıyla birkez daha emperyalist devletlerin karşısına çıkmıştır. Ortadoğu petrolü üzerindeki hegemonya dalaşı sürerken ABD emperyalizminin saldırıya meşruluk kazandırma ve diğer emperyalist devletleri de dolaylı destekçisi pozisyonuna çekmek amaçlı kabul edilebilir bir taslak çıkarması saldırı pla-

nının bir parçasıdır. ABD ve İngiltere tarafından 3. kez hazırlanan "yumuşatılmış" saldırı taslağı öncekilerin tersine başta Almanya, Fransa, Rusya ve Çin olmak üzere BM'nin daimi 15 üyesi tarafından "savaş olasılığını ortadan kaldıracığı" öngörüsüyle 9 Kasım'da kabul edildi. Askeri güç kullanma konusunda BM'nin hiçbir yetkisinin bulunmadığı, iplerin ABD emperyalizmine teslim edildiği saldırı taslağı şu başlıklardan oluşmaktadır.

-Irak, karar tasarısının kabulünden itibaren 7 gün içinde, tasarıda yer alan maddelere harfiyen uyacağını ve BM silah denetçileriyle işbirliğinde bulunmayı kabul ettiğini açıklayacak,

-Irak 30 gün içinde tüm kitle imha silahları ve bunların yapımında kullanılan maddelerle ilgili planlarını dünya kamuoyuna açıklayacak,

- Silah denetçileri en geç 45 gün içinde göreve başlamış ola-

cak,

- Silah denetçileri çalışmaya başladıkdan 60 gün sonra Gü-

venlik Konseyi'ne gelişmelerle ilgili rapor sunacaklar. Ancak denetçiler Irak'ın ihlallerini her zaman rapor edebilecekler. Rapor edilecek hususlar arasında Iraklıların arama faaliyetine müsaadesi de bulunuyor,

- Silah denetçileri Saddam Hüseyin'in Sarayını da denetleyecek bu konuda herhangi bir engel çıkarılmayacak,

- Denetçiler, Irak'lı bilim adamlarından, diğer yetkililerden ve ailelerinden mülakatlar için ülkeyi terk etmemelerini isteyebilir.

IRAK'TAN TASARIYA KOŞULSUZ EVET

Irak ulusal meclisi tarafından kabul edilmeyerek son sözün Saddam Hüseyin başkanlığındaki "Devrim Komuta Konseyi'ne" bırakıldığı 1441 sayılı BM kararı Irak tarafından koşulsuz kabul edildi. Kabul edilen tasarıyla birlikte 25 Kasım'dan itibaren tarihin en büyük silah denetleme operasyonunun da startı verilmiş oldu. 100 kişilik ekiple 1000'den fazla noktada yüksek teknoloji kullanılarak yapılacağı söylenen denetim, 60 gün boyunca sürecek ve denetim yapılacak yerlere hiç bir sınırlama getirilemeyecek.

AMAÇ SİLAH DENETİMİ DEĞİL SALDIRI PLANINI UYGULAMAKTIR

ABD emperyalizminin 8 yıl süren İran-Irak savaşı boyunca her iki tarafa silah satması ve kimyasal silahlarla Irak'ın binlerce Kürdü katletmesine seyirci kalması bugün silah denetimi adı altında uyguladığı ikiyüzlü politikayı ele vermektedir. Silah denetimiyle ABD emperyalizminin amaçladığı temel nokta öngördüğü saldırı planının zeminini güçlendirmektir. Körfez Savaşı'ndan sonra yapılan silah denetiminde olduğu gibi silah denetçileri arasında yer alacak CIA ve İngiliz istihbaratçıları aracılığıyla bu saldırı planını detaylandırarak uygulamaktır.

Diğer yandan BM'nin eski silah denetim grubunun 7 yıllık başkanı Scoot Ritter'in "Irak'ın kongreye 8 Aralık'a kadar bildireceği olası kitle imha silahları programıyla ilgili ABD'nin mutlaka kusur, aldatmaca veya eksik bulacağı" yönündeki tespiti ise silah denetiminin ABD açısından ne anlam ifade ettiğini ele vermektedir. Bir yandan da zaten askeri güç kullanma yönündeki açık tehdidini sürdüren ABD, denetim sırasında yaşanacak ufak bir ihlali savaş gerekçesi sayacağını söylemektedir.

TC Irak'a saldırıda hazır kıta

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları son bir kaç haftalık dönemde artan görüşme trafiğiyle hız kazanmış durumda. Bu trafiğin hız kazanmasından anlaşılması gereken ise saldırıda üstlenilecek rollerin ABD tarafından kesinleştirilmesi ve uşaklarının dökeceği kan karşılığı taleplerinin değerlendirilmesidir.

Ekim ayı MGK toplantısı öncesi ABD Karargah Komutanı Tommy Franks ile NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı ABD'li Orgeneral Joseph Rolston'un 21 Ekim'de Türkiye'ye gelerek Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ile görüşmelerde bulunması bu trafiğin startı olurken ardından Genelkurmay Başkanı 3 Kasım'da bir hafta süren bir ABD ziyareti gerçekleştirmiştir.

Ekim ayında ABD'li alt düzey askeri yetkililerin Türkiye'de yaptıkları görüşmelerde ABD'nin İncirlik Üssü'nün yanısıra Malatya, Diyarbakır ve Batman'daki üslerin saldırı sırasında kullanıma açılması ve kara harekâtında TSK'nın aktif olarak yer alması vb. istekleri gündeme gelirken Türk hakim sınıflarının taleplerini ise mali desteğin artırılması, 4 milyar dolarlık askeri kredi borçlarının silinmesi Irak'ın savaş sonrası yeniden inşasında Türk müteahhitlere ayrıcalıklar tanınması ve K. Irak'ta Kürt devletinin kurulmasının engellenmesi oluşturmuştur. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün MGK toplantısının ardından Irak gündemli yaptığı ABD gezisi ve yaratılan olumlu hava ABD ve TC arasında savaş planı, üstlenilecek görevler ve alınacak

rüşvet boyutuyla yürütülen pazarlıklarda bir anlaşma sağlandığını gösteriyor.

SAVAŞ RÜŞVETİ 5 MİLYAR DOLAR

ABD Kongresi'nde kabul edilen 600 katrilyonluk (355 milyar dolar) askeri harcama bütçesi doğrudan ve dolaylı askeri-ekonomik yardım paketlerini de kapsamaktadır. Bu çerçevede Türk hakim sınıflarının ABD'nin yanında savaşa girme koşulu olarak yürüttükleri pazarlığın merkezini oluşturan "yardım paketi" ABD'nin askeri bütçesinden karşılanacak. ABD bu bütçeden TC'ye savaş rüşveti olarak 5 milyar dolar tutarında bir "yardım paketi" ayırmış ve bu gelişme Hilmi Özkök'ün ABD ziyaretinin ardından ağız birliği yapılarak açıklanmıştır.

Sınıfsal yaklaşım

EMPERYALİZMİN MODELLERİ YIKILMAK İÇİN VARDIRLAR !

“Türkiye, İslam dini ile çağdaş siyasi ideal-leri bağdaştıran bir devlet sisteminin parlak bir modeli ve cazibe odağı olacaktır. Dünya böyle bir modelle büyük ihtiyaç duymaktadır.”

En yaşlı üye sıfatıyla geçici Meclis Başkanı olarak, 22. Dönem parlamentosunun açılış konuşmasında (14.11.02) CHP’li Şükürü Elekdağ böyle diyordu. Elekdağ’ın “dünya” kelimesiyle kast ettiği emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmiydi. Bunu kendisinin 03.05.1999’da Milliyet’teki köşesinde yer alan “21. Asra damgasını vuracak olgu nedir dersiniz, şu anda her şey, bunun ‘Pax Amerika’ olacağına işaret ediyor.” cümlesinden de biliyoruz. Elekdağ’ın meclisteki konuşmasını ertesi gün bir başka CHP’li K.Derviş, “Müthiş bir sentez, tarihi bir adım. Büyük heyecan duyuyorum. Hepimiz desteklemeliyiz. Dünya için model olacak.” (CNNTürk) sözleriyle pekiştiriyordu. Bu cümlelerin CHP’nin etkili isimlerine ait olması ayrıca anlamlıdır.

Burada sözü edilen “model” islami unsurları ağırlıklı yönetim biçimlerinin (islam cumhuriyeti, krallık, şeyhlik, emirlik vb) reorganizasyona tabi tutulması açısından önem taşımaktadır. Özellikle İsrail’in hamiliği ile bölgede büyük ölçüde teşhir olan ABD emperyalizmi ve onun eskisi gibi yönetmekte güçlük çeken uşakları açısından bu

“model” çok önemlidir. Suudi yönetiminin bile ABD’ye yer yer ayak dirediği, sorun çıkardığı bir süreçten geçiyoruz. Mısır, Ürdün, Suriye ve Yemen; Filistin ve Irak sorunlarından ötürü ciddi problemler yaşıyorlar. Pakistan’da ABD’nin has uşağı Müşerref, yönetim krizi içindedir. Cezayir bir türlü “düzlüğe” çıkamamıştır. Dünyanın müslüman nüfusunun ağırlıklı olduğu diğer ülkelerde de durum benzer merkezdedir. Kısacası, İslami akımlar ve yönetimler emperyalizmin denetimi ve kontrolü açısından “hastalıklı” bir tabloya sahiptirler.

Yarı-resmi devlet görüşü olarak tanımlanan, emperyalist medya tekellerinin başyazarlarına ait, söz birliği etmişlercesine 3 Kasım seçimlerinin hemen ertesi günlerde yayınlanan makalelerdeki “model” konulu vurgular dikkat çekiciydi:

The New York Times, 05.11.02, Başyazı :

“Bu, İslam dünyasının hemen her yerinde insanların arzuladığı ve hak ettiği türde bir fırsat. Türkiye’deki seçim sonuçları kayda değer. Çünkü iktidarı İslamcılıktan Avrupa ve ABD’yle güçlü ilişkilere doğru evrilen AKP’ye verdi.”

The Washington Post, 05.11.02, Başyazı :

“Türkiye ve Ortadoğu’da demokrasinin selameti için AKP’ye adil bir şans verilmeli... Erdoğan sorunların altından kalkar veya kalka-

maz, ama müslüman dünyanın şiddetle ihtiyaç duyduğu demokratik siyasi modeli kurabilir.”

The Guardian, 05.11.02, Başyazı :

“Her yerdeki müslümanlar bu reform yanlısı liberal islamcılık deneyinin nereye gittiğini izleyecek.”

Le Monde, 05.11.02, Başyazı :

“AKP, islam ve modernleşmeyi birleştirebilirse bu Arap dünyası açısından da önemli bir ders olur. Böylece bir partinin, islami kültür ile demokrasiyi, insan haklarını, kadın haklarını sentez haline getirebileceği örneğini verecek. Bu durum Ortadoğu için de dönüm noktası olur.”

Süddeutsche Zeitung, 05.11.02, Başyazı :

“Bu sentez başarılı olursa islam geleneğine dayalı ülkeler için bir sinyal olacak. Batı’nın bundan ancak çıkarı olabilir.”

Christian Science Monitor, 06.11.02, Başyazı :

“Avrupa ve ABD, bu tarihsel değişimi sevinçle karşılamalı ve AKP’nin laik politikalarını, özellikle de fakirlere verdiği sözleri desteklemeli. Demokrasi ve islamiyet aynı anda var olabilir ve bu ikisi ne kadar çok bir araya gelirse, o kadar iyi.”

Bu “model” aynı zamanda ABD emperyalizminin 11 Eylül’le geliştirdiği yeni hamleler açısından stratejik özellikler arz etmektedir. ABD’nin, petrol ve enerji havzalarına yönelik, nüfuz alanını genişletme ve hakimiyetini pekiştirme operasyonunun öncelikli olarak islam nüfuslu bir coğrafyayı kapsadığı göz önüne alındığında, konunun önemi daha iyi anlaşılmaktadır.

ABD için Orta-Asya’dan Kafkasya, Orta-Doğu ve Kuzey Afrika’ya uzanan bu kritik topraklarda yürütülecek saldırılarda kullanılacak Türkiye’nin yüzünde yeşil rengin daha belirginleşmesi önem taşıyordu. ABD’nin, başta silahlı haydutluk üzere izleyeceği politikalarda, islam motifli hükümeti olan faşist Türk devletinin aktif rol üstlenmesi, müslüman halklar açısından anlamlı bir durum yaratacaktır. Nitekim 2.Bush, Afganistan’a saldırıldığı dönemde “NATO’nun tek müslüman ülkesi Türkiye’nin desteği, ABD’nin islama karşı değil, kötüye karşı savaştığını gösteriyor.” demişti.

Aynı misyon belli oranda Özal’ın ANAP’ına da verilmiş ve “Körfez Savaşı” döneminde emperyalistler açısından bunun yararları görülmüştü. Ancak 11 Eylül sonrasında İslamcı rengin koyulaştırılmasına duyulan ihtiyaç daha fazlaydı. Bu yüzden, çizgiden çıkmış, teşhir ve dejener olmuş Erbakan kliğinin tasfiye edilmesiyle sonuçlanan 28 Şubat müdahalesi sonucu AKP’nin tohumları atıldı. ABD’nin tam denetimi ve kontrolüyle şekillendirilen AKP ile ilgili yapılan hazırlık, 3 Kasım’da istenilen sonucu elde edince, operasyonun ilk etabı tamamlanmış oldu. Bu süreci M.Ali Kışlalı, 05.11.02 tarihli köşesinde (Radikal) “Yıllardır Erbakan liderliğindeyken, Abdullah Gül’ün öncülüğünü yaptığı bir küçük gurup, fırsat buldukça ABD’ye gider. Tıpkı daha önce, iktidara gelmeden Turgut Özal’ın yaptığı gibi o güçlü ülkenin fiziki ve fikri olanaklarından yararlanırlar. Türki-

ye’ye daha aydınlanmış, daha deneyimli ve eğitilmiş gelirler.” sözleriyle anlatıyordu.

Abdullah Gül, 6 kritik bakanlığı Özal’ın kadrolarına ayırdığı 58. hükümetin başkanı olmadan önce, misyonlarını 08.11.02’de, “Müslüman kimliği olan bir ülkenin demokratik, şeffaf ve modern dünyayla iyi ilişkiler içinde olabileceğini kanıtlamak istiyoruz....Türkiye İslam dünyası ile Batılı devletler arasında köprü rolü oynayabilir.” sözleriyle açıklarken “model” belirlemelerini teyit ediyordu. A.Gül ertesi gün de efendilerinin gündemdeki öncelikli planına ilişkin “Irak’ın kitle imha silahları Türkiye’yi tehdit etmektedir. Bu nedenle BM’in karar alması durumunda, Irak’a yönelik olası bir operasyonu destekleyebiliriz.” diye demec vermişti.

Sınıf mücadelesi, karşı devrimin bir dizi “model”ini eskitmiştir. Dünya halklarına emperyalizmin projeleri değil devrim mücadeleleri, sosyalizmin deneyleri “model”lik etmektedir. Filistin halkının direnişi Arap topraklarında çoktandır direnmenin ve savaşmanın “model”idir artık. Bizim topraklarımızdan da emperyalistlerin değil er geç ezilen halkların modeli çıkacaktır.

Gökçesu Maden işçileri etkinlikte buluştu

Bilinç

Üzerinde fırtınalar kopartılan ve TİSK Başkanı Refik Baydur'un "meclis kapılarında bekletildi" dediği iş güvencesi yasası, hatırlanacağı gibi patron örgütü TİSK ve hükümet; diğer yanda ise sendika ağalarının sürdürdüğü pazarlıklar sonucu 15 Mart'ta yürürlüğe girmişti. Yürürlüğe girme tarihinin uzatılmasında ise 57. hükümetin patron örgütlerine verdiği sözler etkili olmuştu. İş güvencesi yasasının 1475 sayılı iş yasasıyla birlikte ele alınmış ve seçimden sonra kurulacak hükümetin öncelikli işi olarak belirlenmişti. İş yasası ön tasarisını 15 Mart'a kadar meclis yasalaştırması konusunda hükümet, patron örgütleri ve sendika ağaları söz birliğine varmıştı. Tartışmaların sürdüğü o günlerde Tayyip Erdoğan, kendisini ziyaret eden sendika ağalarına "İş güvencesi yasası, iş yasasıyla birlikte çıkmalı" diyerek seçim sonrası yönelik hakında ipucu vermişti. Bugün patron örgütünün Başkanı Refik Baydur'un AKP'den verdiği sözü tutmasını isteyerek, işçilerin kapıya konulacağı açık tehdidiyle sendika ağalarını "göreve" çağırması beklenmeyen bir tutum değildir. Diğer yandan işçi ve emekçiler

ri hedefine alan saldırı yasalarının altına imza atan 57. hükümet iş güvencesi aldatmacasıyla işçilerde oluşan güvensizliği yeniden onarmayı hedeflemiştir. Öyleki dağılmış ve güçlü olmayan sendikal hareketin durumundan kaynaklı patronlar iş güvencesini meclisten geçirdikleri gibi İş Yasası'nı da istedikleri biçimde meclisten geçirme çabası içinde olacaktırlar. Kaldı ki 15 Mart 2003'te yürürlüğe girecek yasanın değiştirilmesi ve yeni yasayla çıkarmak istedikleri düzenlemeler bir süredir patronların önünde duruyordu ve bugün meydan okurcasına bir kez daha gündemleştirmişlerdir. İş güvencesi yasasının neleri içerdiğini, amaç ve hedefinin ne olduğunu kısaca hatırlayalım. Söz konusu iş güvencesi yasası "sendikalı işçilerin işten çıkartılma nedeninin açıkça bildirilmesi ve bunun ispat yükümlülüğünün patron tarafından yerine getirilmesi" olarak özetlenebilir. Önceki yasada patron işten atarken hiçbir gerekçe gösteremeyebiliyordu. Mahkemeye başvurduğunuzda haksız olarak atıldığınızı "siz" kanıtlamak zorundaydınız. İş güvencesi yasasında ise özünde bir şey değişmemektedir. Değişen tek şey eskiden

Ankara: 7 Aralık 2002 tarihinde ücretsiz izne çıkarılan Maden-Sen üyesi Gökçesu Maden işçileri aylardır sürdürdükleri direnişlerini bitirmeden önceki son etkinliklerini 9 Kasım 2002 tarihinde Ahmet Taner Kışlalı Kapalı Spor Salonu'nda yaptıkları dayanışma gecesiyle bir kez daha biraraya geldiler.

Saat 18:00'de başlayan etkinlikte sahneye "Yasadışı uygulamalara karşı işimiz, aşımız ve geleceğimiz için direniyoruz! DİSK/Dev-Maden-Sen üyesi Gökçesu Maden işçileri" yazılı pankart asıldı. Birçok DKÖ'nün pankartlarının da olduğu etkinliğe yaklaşık 500 kişi katıldı. Yaşamını yitiren işçiler ve devrimciler

için yapılan saygı duruşu "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganıyla açılan Gökçesu işçisinin direnişini anlatan dia gösterimiyle devam etti. Ardından sahneye çocuklarıyla birlikte maden işçileri çağrıldı. Uzun süre alkışlanan işçiler adına konuşmayı Dev-Maden Sen Başkan Vekili Tayfun Görgün yaptı. Görgün "11 aydır aç bıraktılar. Ya sendika ya iş dediler. İşçiler buna karşı çocukları ve eşleriyle direndiler ve direniyorlar. Gökçesu işçisi direnişinde kendisini yalnız bırakmayan DKÖ'leri, işçileri, emekçileri ve devrimcileri unutmuyacaktır" diyerek sözlerini bitirdi. Görgün'ün ardından sahneye sırayla çıkan Metin Yılmaz,

Suavi, Hakan Yeşilyurt, Yücel Arzen ve Onur Akın türkülerıyla yoğun ilgi görürken Suavi konuşmalarıyla sık sık alkışlandı. Suavi yaptığı konuşmalarda işçilerin direnişini selamlarken ülkenin kendisine F gibi göründüğünü söyledi. "Buna IMF'nin, F harfine F Tipi'nin F harfi diyebiliriz" diyen Suavi "Türkülerimi ezilenler, işçiler, emekçiler ve Denizler, Mahirler, İbo'lar için söyleyeceğim" dedi. Sık sık "Zafer direnen emekçinin olacak", "Gökçesu işçisi yalnız değildir", "İçerde dışarda hücreleri parçala", "ABD askeri olmayacağız" vb. sloganların atıldığı gecede çeşitli kurumların yanı sıra Partizan, İşçiköylü, Yeni Demokrat

Gençlik, Tohum Kültür Merkezi ve ADSBP'nin mesajları da okundu. Ayrıca Hindistan, Avusturya, İspanya ve daha birçok ülkeden gönderilen Madenci derneklerinin mesajları da etkinliğe renk kattı.

DİRENİŞ SONA ERDİ

Etkinliğin ardından son edinilen bilgilere göre ise Türkiye Kömür İşletmelerinin maden ocaklarının çalıştırılması için Anadolu Madencilik A.Ş.'ye talimat vermesi üzerine maden işçileri de çadırlarda sürdürdükleri direnişlerine son verdiler.

Bu gelişmeler üzerine bir açıklama yapan Dev Maden-Sen basın sözcüsü Yılmaz Kızıllarslan eylemin başarıya ulaştığını belirtti.

Kapsamlı saldırıların önünü açacak

"İş Yasası"na karşı duralım

İşçi haksız olarak atıldığını kanıtlamak zorundayken şimdi patron haklı olarak işçiyi işten attığını kanıtlamak zorunda. Mahkeme patronu haksız bulduğu ve işe "iade" kararı verdiğinde ise patronun buna uyma zorunluluğu bulunmamaktadır. Kelelimelerle oynanarak kâğıt üzerinde yapılan değişiklikler her halükarda işçinin kapıya konulmasına yönelik yapılmıştır. Yasa çalışması hakkını hiçbir şekilde güvenceye almadığı gibi işten atmanın değil de işten atmanın kurallarını sıralamış durumda.

İş yasası ile yapılmak istenense öncelikle işin tanımını değiştirmektir. Yeni düzenlemeye göre ise patronun istediği biçimde işin durumuna göre ücretin verildiği bir sistem getiriliyor. Örneğin işin bir işletmede yapılması gerekmiyor, ücreti alanın evinde de iş yaptırılabilir. İş ne kadar zaman sürerse ücret de işin süresi karşılığı olacak, iş yirmi gün ise ücret de yirmi gün

karşılığı olacaktır. İş sona erdiğinde de ücret ödenmeyecektir. İş saatlerinin düşürülmesi adı altında günlük çalışma patronun ihtiyacına göre düzenlenecek, işin günün hangi saatinde çıkacağı ise belirli olmayacak.

Bununla yapmak istedikleri esnek çalışmayı uygulamaya koymaktır. Durum böyle olunca nerede iş varsa oraya işçi gönderilecektir. Bu duruma ise ödünç işçi adı verilmektedir. Ödünç işçi adı altında yapılmak istenen bu tasarı ile grev ve mücadele koşullarını ortadan kaldırmak, sorunlar etrafında gelişecek diyalogu engellemek ve örgütlülük yaratılmasının önüne set örmeyi hedeflemektedir.

Başka bir düzenleme ise işçinin, çalışma süresince yıpranması karşılığında patronların ödemekle yükümlü oldukları ve uzun yıllar boyunca verilen mücadelenin kazanımı olan kıdem tazminatının bir çırpıda işçilerin elinden alınmak istenmesidir. Düzenle-

meyle kıdem tazminatlarının 30 günden 15 güne indirilmesi tasarlanmaktadır. Ya da ikinci bir şıkla fona devredilmesi ve tazminatların buradan ödenmesi düşünülmektedir. Bu ne anlama gelmektedir. Bundan sonra sigortalı olacak işçiye kıdem tazminatının ödenmemesi, mevcut olanların ise tazminatlarını fondan alması ya da tasarıdan sonraki tarihte esas olarak sendikalılar dışında çok az sayıda işçinin faydalanmasıdır.

Esnek çalışmanın tüm yönlerini oluşturmaya yönelik daha bir çok düzenleme ile işçi ve emekçilere yoğun bir saldırı dalgasının önü açılmak istenmektedir.

Yeni AKP hükümeti önümüzdeki dönemde yasallaştırmayı düşündükleri tasarıyı meclis alt komisyonlarında şimdilik bekletmektedir. Seçimler sonrası patronların estirdiği fırtınayı "kazara söylenmiş birşeycesine" sendika ağalarının "talihsizlik" olarak değerlendirmeleri ilk fırsatta yasanın işçi sınıfının karşısına dikileceğinin sinyallerini vermekte.

Görülmesi gereken önemli nokta ise şurasıdır.

"Sosyal güvenlik" adı altında işçi ve emekçilerin haklarını gaspeden, zorunlu tasarruf adı al-

tında parasına ve nemarlara el koyan, yine işsizlik sigortası adı altında işçiyi dolandıran, baraj sınırlaması getirerek sendikaları işlevsiz hale getiren sistemin ve onlarla elele veren sendika ağalarının işçi ve emekçilerin haklarını gözetmeyeceği gerçektir. Öyleyse işçi sınıfına yöneltilen saldırıların birinci elden göğüsleyeni sınıf bilinçli işçiler, emekçiler olacaktır. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen ilişkisini bilince çıkararak ezilenlerin haklı mücadelesinden yana tavrın belirlenmesi gerekmektedir. Herkese iş ve ve tüm çalışanlara iş güvencesi talebiyle mücadeleyi yükselterek kıdem tazminatını kaldıran, kölece çalışma koşullarını dayatan İş Kanununun yasalaşmasına izin vermemek için mücadeleyi daha da boyutlandırmalıyız. Hakim sınıfların işçi sınıfına yönelik daha kapsamlı saldırılarının önünü açacak olan saldırı yasasına seyirci kalmayalım ve omuz omuza saldırıya direnişlerimizle yanıt verelim.

Bayram Meral'in koltuğu boşaldı

Milletvekili adaylığı olmadan önce de emekten yana hiçbir kararın altına imza atmayan, daha çok devletin işçi düşmanı uygulamalarını emekçilere dayatmakta rol oynayan Meral şimdi bu politikaların bizzat uygulayıcısı ve savunucusu olacak.

Yıllardır uyguladığı işçi düşmanı politikaları ile devlet kademesinde siyasilerin gönlünü hoş tutan ve işçiler aleyhine çıkan ne karar varsa altına imza atmaktan çekinmeyen Türk-İş Başkanı **Bayram Meral** nihayet dediğini yaptı. Tıpkı bundan önceki seçimlerde yine "işçinin sesi" olarak mecliste yer alırsa işçinin sorunlarını çözeceğini söyleyen ve DSP'den milletvekili seçilen Rıdvan Budak gibi Bayram Meral de bu vaatlerle CHP'den milletvekili seçilerek ceylan derisi koltuklara oturmayı başardı. Açıkçası bu başarı için Meral'in çok çalışmadığını söylesek haksızlık etmiş oluruz. Uyguladığı işçi siyaseti ile hükümetle uyuşmayan hiçbir ortama girmeyen, son ekonomik krizle birlikte Türkiye'ye ithal olarak gönderilen Kemal Derviş için önce birçok eleştiri sıralayan, sonradan meclise girebilmek uğruna işçiyi satan performansına hız vererek temposunu artıran Meral, epey bir çalışmış anlaşılabilir. Bu temposunu yalnızca kendi koştuğu kulvarda sürdüren Meral'in seçim boyunca kullandığı "işçinin sesi"

sloganıyla hiçbir şey veremeyeceği ise apaçık ortada.

Milletvekili adaylığı olmadan önce de emekten yana hiçbir kararın altına imza atmayan, daha çok devletin işçi düşmanı uygulamalarını emekçilere dayatmakta rol oynayan Meral şimdi bu politikaların bizzat uygulayıcısı ve savunucusu olacak. Değişen tek şey üzerinde oturduğu koltuk olacak yani. **Türk-İş Genel Başkanı iken işçilerin sesini bastırmayı kendine amaç edinen Bayram Meral'in şimdi "mecliste işçilerin sesi olacağım" demesi tamamen iki yüzlü ve satılmış bir politikadır.** Birincisi Bayram Meral'in daha önceki icraatlarından da sabit olduğu gibi işçinin değil ancak egemenlerin sesi olabileceğidir. İkincisi ise işçilerin sesinin duyurulacağı yer meclis değil alanlar ve sokaklardır. İşçi sınıfının kendisini satan sendika ağalarına değil örgütlenerek alanlarda, sokaklarda taleplerini haykırma ihtiyacı vardır. Bayram Meral ise bu ihtiyaca cevap olmak-

tan çok uzaktır.

Daha şimdiden AKP'nin ekonomik olarak halkı refaha çıkartmak yerine dibe batıracak olan politikaları televizyonlarda sıralanıp IMF ile daha uyumlu bir hükümet profili çizilirken, işçiler lehine kararlar alan Derviş ile bunu işçilere cilalayarak kabul ettiren Meral'in hatta Baykal'ın biraraya toplanması işçiler ve tüm çalışan kesim için gelecek kara günlerin haberini verir niteliktedir.

Meral şimdi Türk-İş baş-

kanlığı görevinden milletvekili sıfatıyla ayrılırken Türk İş'te kalan boş koltuğu kimin dolduracağı ise henüz net değil. Meral'in CHP'den milletvekili seçilmesinin ardından Türk-İş'te yeni Genel Başkan arayışları başlarken, boşalan koltuğa talip isimler kesinlik kazanmasa da belli gibi. Halen Genel Eğitim Sekreteri olan **Salih Kılıç** ile genel sekreterlik görevini yürüten **Hüseyin Karakoç**'un başkanlığa aday olduğu verilen bilgiler arasında. Türk-İş'te

genel mali sekreterlik görevi yürüten **Mustafa Kumlu**'nun adı da adaylık listelerinde geçerken Bayram Meral'in giderayak önerdiği isim Kumlu oldu. Meral'in ayrılmasıyla 4 kişi kalan Türk-İş Yönetim Kurulu halen Genel Sekreter Hüseyin Karakoç, Genel Mali Sekreter Mustafa Kumlu, Genel Eğitim Sekreteri Salih Kılıç ve genel Teşkilatlanma Sekreteri Çetin Altın'dan oluşuyor. Türk-İş'in yeni seçilecek Genel Başkanı olağanüstü genel kurul olmadığı takdirde bu görevini 2003 yılının Aralık ayında yapılacak olan 19. Olağan Genel Kuruluna kadar sürdürecektir. Öte yandan Konfederasyon Tüzüğü'ne göre Yönetim Kurulu Yedek Üyesi Demiryol-İş Sendikası Genel Başkanı Ergün Atalay'ın Yönetim Kurulu asil üyeliğine atanması için 2 ay içinde çağrı yapılacağı bildirildi.

SES talepleri için sokakta

SES üyesi emekçiler SSK kurumlarında taleplerini ve çözüm önerilerini kamuoyuna duyurmak amacıyla Türkiye çapında eylemler yaptılar.

SSK Sağlık İşleri Genel Müdürlüğü Kurum İdari Kurulu'nun toplandığı 8 Kasım Cuma günü sağlık emekçileri 5 maddelik taleplerini kamuoyuna açıkladı.

Sağlık emekçilerinin talepleri; koruyucu sağlık hizmetleri geliştirilmesi ve tedavi hizmetlerine yatırım ya-

pılması, 18 bin dolayındaki kadro açığının giderilmesi, fazla çalışma ve gönüllü çalışma gibi uygulamalara son verilmesi, hastaneleri işletmeye dönüştürmeyi amaçlayan ISO uygulamalarına son verilmesi, kreş, giyim yardımı, servis, lojman gibi yasal hakların tam olarak uygulanması için olanakların yaratılması, tayin ve terfi gibi konularda keyfi uygulamalara son verilmesi gibi bir dizi konuyu içermektedir.

TALEPLERİMİZDE ISRARLIYIZ

Ankara, İzmir, Sivas, Kocaeli ve İstanbul'un Şişli, Fındıklı semtlerinde yapılan eylemlerde sağlık emekçileri taleplerinde kararlı olduklarını gösterdiler.

İstanbul SSK Sağlık İşleri İl Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklamasında sermayenin gözünü SSK'ya dikerek batırmak istediği belirtilerek, herkesin en doğal hakkı olan sosyal güvenliğin orta-

dan kaldırılmaya çalışıldığına işaret edildi. SES Aksaray Şube Başkanı **Songül Beydilli** SES olarak sadece çalışma koşullarının iyileştirilmesini değil, hizmetlerin daha iyi hale getirilmesini de istediklerini açıkladı.

Diğer illerde yapılan basın açıklamalarında da hak kayıplarını gidermenin, sorunları çözenin yolunun sendikal mücadeleden geçtiği belirtildi.

Pamuk üreticileri zor durumda

Yağmur nedeniyle kalitenin düşük olması, pamuğun beneklenmesi ve tarlada kalması bu yıl pamuk fiyatlarını iyice düşürdü. Pamuk fiyatlarının düşük olmasından kaynaklı çiftçiler iflasın eşiğine geldiler.

Ege'de zamansız yağın yağmurlar ve mevsimlik işçi sorunu, pamuk fiyatlarında bir değişikliğin olmaması ve TARİŞ'in ürününün parasını peşin vermemesi çiftçiyi çıkmaza soktu.

TARİŞ'in pamuğu geçen

Söke'de üretim duruyor

Beyaz altın diyarı olarak bilinen Aydın'ın Söke ilçesinde ya kendi toprağını ya da kiraladıkları toprakları ekerek geçimlerini sağlayan üreticiler üretmeye tehdidi ile karşı karşıya. Bu yıl fiyat artışı olarak ilan edilen % 20'lik rakam bir düşüşü ifade ediyor. Çünkü üretici geçen yıl 556 bin liraya aldığı bir litre mazota bu yıl 1 milyon 253 bin lira ödüyor. Gübre ise % 100 bir zam ile üreticiye sunuluyor. Bu artışlar gözönüne alındığında pamuğun geçen yıl 700 bin lira olan kilosunun bu yıl en az 1 milyon lira olması gerekiyor. Ancak üreticilerin satabildikleri en yüksek rakam ise 550 bin liradan ibaret.

seneye oranla çok düşük fiyata alması çiftçiyi zor durumda bıraktı. Hayat koşullarında her şeye zam geldiğini hatırlatan çiftçiler, geçen yıl işçi yevmiesinin 5 milyon olduğunu bu yıl ise 8 ile 10 milyon arası olması, gün geçmeden mazot fiyatlarına zam gelmesi, TARİŞ'in geçen sene 750 bin olan pamuk fiyatına bu yıl sadece 825 bin demesi çiftçiyi iflasın eşiğine getirdi. Çiftçiler TARİŞ'den aldığı avansın da işçi ücretlerine gittiğini ve kendilerinin zor durumda olduğunu belirtiyor. Çiftçilerin bu yıl sadece su sıkıntısı çekmediği belirtildi. Çoğu Ege köylerinin yakınlarında olan barajlardan dolayı su sıkıntısı çekmiyor ancak çiftçiler yine de pamuktan bekledikleri verimi alamıyorlar.

TARİŞ'in bu sene kalitesine göre pamuğa 400 ile 870 bin lira fiyat verdiğini söyleyen çiftçiler, bu sene zamansız gelen yağışların pamuğun kalitesini de düşürdüğünü söylüyorlar. Yağın yağmurların tarlaları çamur içinde bırakmasından dolayı yaklaşık 480 bin ton pamuğun çürümesi de cabası. Ve bunun yanı sıra toplanan pamuğun kalitesi-

nin de düşük olduğu belirtildi.

Çiftçinin bu sene çektiği sıkıntıdan biri de işçi sıkıntısı. İşçi ücretlerinin hemen hemen 10 milyona varması halinde bile işçi bulmakta zorlanıldı. Zamansız yağmurlar ve işçi sıkıntısından kaynaklı bu yıl pamuğun çoğu tarlalarda kaldı. T.Kürdistanı'nda pamuk üretiminin artmasından kaynaklı pamuk işçileri kendi bölgelerinde çalışmayı tercih edince ve Ege bölgesi ile hasat zamanı aynı dönem başlarken Ege çiftçisi işçi sıkıntısı yaşadı. T.Kürdistanı'nda 3 Kasım seçimleri nedeniyle ağaların destekledikleri adayların kazanabilmesi için pamuk işçilerinin de oylarına ihtiyaç duymalarından kaynaklı işçilerini Ege'ye göndermemeleri, Ege'de pamuğun toplanamamasına neden olmuş ve Ege çiftçilerini hayal kırıklığına uğratmıştır. Bu da Ege'de pamuk toplama işinin 1 ay uzamasına neden olmuştur.

Geçen yıl bu zamanlarda pamuğun fiyatı ile bu sene arasında oldukça fark var. Yağmur nedeniyle kalitenin düşük olması, pamuğun beneklenmesi ve tarlada kalması bu yıl pamuk fiyatlarını iyi-

ce düşürdü. Pamuk fiyatlarının düşük olmasından kaynaklı çiftçiler iflasın eşiğine geldiler. Bu sene üreticiler pamuktan zarar etmelerinden kaynaklı pamuk tarlasını bo-

engellemeleri için verilecek primin avans olarak ödenmesini istediler.

Devletin emperyalist patentli uyguladığı ekonomik politikaları üreticiyi yıkıma

zup buğdaya yöneceklerini açıkladılar. Ancak bu durumda da Türkiye'de yaygın olan tekstil sektörü önemli oranda etkilenecektir.

Bu zorluklardan kaynaklı çiftçi şimdi TARİŞ'ten hemen prim istedi. Zaten verilecek primin işçiye gideceğini belirten çiftçiler buğdaya yönelimi

götürmeye devam etmekte. Bu yıl pamukta yaşanan sorunlar da pamuk üreticilerinin artan sorunlarının en açık göstergesi. Çukurova'da hazırlıkları yapılan grevin ardından Ege bölgesinde yaşanan bu sorunlar pamuk üreticilerinin tepkilerinin boyutlanacağına göstergesi.

Tütün üreticileri balyalarla televizyon programını bastı

Samsun: Yeni Tütün Yasası ile yabancı sermayeye kapılarını sonuna dek aralayan, Türk markalı sigara fabrikalarını ise getirdiği sigara adedi konusundaki kota ile öldüren devlete olan tepki giderek artıyor. Getirilen kota ile ekim alanları daraltılan tütünde üreticiler son çıkartılan yasa ile iyice üretmez duruma düşürüldü. **Samsun'un Bafra ilçesinde bulunan tütün üreticileri yerel bir TV kanalında yayımlanan "Yeni Çizgi" adlı programın yayını sırasında yanında getirdikleri tütün balyaları ile kanalı basarak tepkilerini gösterdiler.** Yaklaşık 150 kadar tütün üreticisinin yaptığı eylemde üreticiler adına bir açıklama yapan **Hamit Genç** adlı üre-

tici, yeni yasayla Amerikan sermayeli şirketlerin işine kolaylık getirildiğini belirterek yeni seçilen milletvekili adaylarının kendilerine verilen sözleri tutmasını istediklerini belirtti.

Genç, daha öncesinden de kurduğu özel bir imalathane ile Fadime ve Temel adında iki tip sigara üretmeye başlamış, fakat istenilen miktarda üretim sınırına uymadığı gerekçesiyle üretimine izin verilmemişti. Yani tütün yasasına göre Genç'in en az 2 milyar adetlik sigara üretme kapasitesine sahip olması gerek. Ancak bu sınırlamanın altında üretim yapılıncaya, devlet üreticinin üretmesine olanak vermiyor ve yabancı markalı büyük sigara tükellerinin kârına kâr eklemiş oluyor.

Devlet besicilerin de belini büktü

Kombinaların satıldığı bölgelerde hayvancılık önemli oranda geriledi. Tüccar rekabetsiz ortamda üreticinin elinden ucuza aldığı eti, tüketiciye yüksek fiyatlarla satmaya başladı. Böylece hem üreticinin hem tüketicinin cebinden çalınan para tüccarın cebine inmiş oldu.

Turhal: Egemenlerin özelleştirme politikaları tarım ve hayvancılığı bitirme noktasında da büyük oranda etkili olmuştur. Patron-ağa devletinin bu yönlü ilk adımlarından biri EBK'nın (Et Balık Kurumu) özelleştirilmesi olmuştur.

Et Balık Kurumu'nun varlığı bugünkü düzende - boyutlu olmasa da- rekabet yaratmakta, üreticileri kısmen de

olsa tüccarların insafından korumaktaydı.

EBK'nın varlığı sadece üretici açısından değil, tüketici açısından da ucuz et bulabilmesi yönüyle önemliydi. EBK'nın satışıyla birlikte hem hayvan üreticileri hem de tüketiciler zarar gördü.

Kombinaların satıldığı bölgelerde hayvancılık önemli oranda geriledi. Tüccar rekabetsiz ortamda üreticinin elinden ucuza aldığı eti, tüketiciye yüksek fiyatlarla satmaya başladı. Böylece hem üreticinin hem tüketicinin cebinden çalınan para tüccarın cebine inmiş oldu. Türkiye'nin hemen her bölgesinde ciddi sıkıntı yaşayan besicilerin durumları oldukça vahimken isimleri, sıkıntıları pek de dillendirilmez.

Tokat genelinde de köylüler tarım ve hayvancılık yaparak yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyorlar. Bunlardan biri olan **Hıdır Sözsever** yaşadığı sıkıntıları bize şöyle anlatıyor. "Bizler buralarda ya hayvancılık yaparız ya da tarımla uğraşırız. Ama **her geçen gün durumumuz kötüye gidiyor, başa gelenlerin hepsi kendini düşünüyor kimse bize aldırıyor, bize destek vereceklerine elimizdekileri almanın yollarını yapıyorlar.** Ben hayvancılık yapıyorum. Yem, küsbe çok pahalı, tarımla uğraşanlar bizden

gübre almıyor. İthal gübre kullandığı için, gübre kapımızın önünde birikiyor, bu da sineği, böceği çoğaltıyor. Sonunda hastalık getiriyor, gübreği satamadığımız gibi yalvar yakar veriyoruz. Sütü derseni ayrı bir dert, para etmiyor. Buralarda sütü Dimes veya Samaroğulları alır 295 bin TL'ye, yüzde 150 katar üstüne pazarlar, biz yemi alıyoruz 14 milyondan kimin kazandığı ortada.

Hayvanları satsak tüccara satamayız korkarız dolandırılacağız diye. Daha önceleri başımıza geldi. Tüccar çek verdi karşılığı yok, ara bulursan tüccarı. Geriye kalıyor tek yol, bir sene bekleyip kurbanlık olarak satmak, o da insanların durumu ortada ekmek alamıyor ki, kurban mı kesecek? **Geçen hükümetin yaşadığı krizler milleti sade perişan etti, belimizi hepten büktü.**" Tokat ve çevresinde hayvancılık yapanların belini büken bir diğer gerçeklik de

devletin gerilla faaliyetini engellemek adına köylüye yaptığı baskılar. Geçtiğimiz yıllarda daha boyutlu yaşanan yayla yasaklarını ve hayvancılığa yansımalarını ise şöyle dile getiriyor Sözsever; "Burdaki bazı özel durumlardan kaynaklı eski Alay Komutanı Namık Dursun yaylaya çıkmamızı yasaklıyordu. Özellikle bizim ilçenin (Almus) köylerinde, **köylüye baskı yapıp silah vermeye çalışıyordu, almanın yaylayı boşver köyümüzden bile kovuluyorduk.** Attığı dayak, ettiği küfür, hakaret karşısında sesimizi çıkarılamıyorduk. Mecburen hayvanlarımızı ahırda besliyoruz yemle. Yem ateş parçası el yakıyor zaten. Sade yemle beslenen hayvandan da verim istediğin gibi olmuyor. Bu yıl Alay komutanının burdan gitmesiyle köylü biraz rahatladı. Bu yıl yaylaya daha rahat çıktık, ben çıkmadım elde pek birşey kalmayınca çıkmanın da gereği kalmadı."

Normandy halkı zehirlemeye devam ediyor

İzmir: Yıllardır egemenlerin oyunlarıyla karşı karşıya kalan Bergama halkının çilesi bitmek bilmiyor. Çıkarılan "yasalar" olsun yapılan sinsice planlar olsun perde arkasındaki çirkin oyunlara son verme niyetinde olmadıklarını gösteriyor. Kâr hırsıyla halkı zehirlemeye devam ediyorlar. Normandy Şirketi Bergama topraklarında siyanürlü altın çalışmalarını milyonlarca canlı hayatını yok etmeye devam ederken yapılan "yasal" işlemler de birşey değiştirmiyor. Tam tersi alınan gizli kararlar ortaya çıkıyor. Aylarca Bergama halkından saklanan gizli bir karar da su yüzüne çıktı.

Bakanlar kurulunun "prensipten karar"la ruhsatı olmayan ve izni bulunmayan maden 3

Nisan 2002 günü yeniden çalışmaya başlamasına rağmen resmi olarak kapalı görülüyor. Bu bilgilerin basına yansımalarının ardından harekete geçen Bergama Kaymakamlığı madene kapatma kararını tebliğ ettiğini ve bu durumu İzmir Valiliği'ne bildirdiğini açıklamıştı.

Bergama Kaymakamı **Ali Şanlıer;** yasadışı çalışan madenle ilgili Cumhuriyet Başsavcılığı'na da suç duyurusunda bulunduğunu bildiriyor. Normandy

Yönetim Kurulu Üyesi **Orhan Güçkan** ise yaptığı açıklamalarla yapılan sahtekarlıkları itiraz ediyor; "Biz şu anda tamamen hukuka uygun olarak çalışmalarımızı sürdürüyoruz."

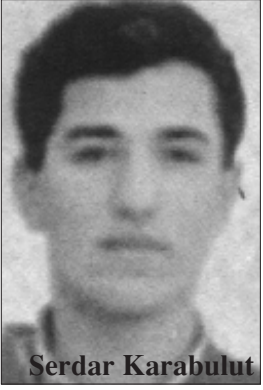
Devletin kurumları bize hukuka uygun olarak çalışma izni veriyor. Biz de bu uygun çalışmalarımızı sürdürüyoruz."

Güçkan kaymakamlığın kapatma kararını inkar ediyor. Bakanlar kurulunun aylarca kamuoyundan gizlediği, baroya dahi bilgi vermediği "prensipten karar"ın ortaya çıkması da bir kez daha egemenlerin halkın üzerinde oynadıkları çirkin oyunun göstergesidir. Madenin hiçbir ruhsatının ve iznin bulunmadığı, mahkeme kararıyla mühürlenmesine rağmen bu kararların hiçe sayılması ve uygulanmaması bir kez daha yasaların kağıt üzerinde kaldığının göstergesidir.

Ölüm Orucu direnişinde iki şehit

F Tipi Hapishanelere karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişinde Serdar Karabulut eyleminin 399. gününde yaşamını yitirdi. 3 Haziran 2001'de Kandıra Hapishanesi'nde direnişe başlayan İmdat Bulut ise 19 Kasım'da yaşamını yitirdi.

Serdar Karabulut

Ankara: Tecrit karşıtı mücadeleyi Ölüm Orucu eylemi şeklinde sürdüren DHKP-C dava tutsağı **Serdar Karabulut**, Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düştü. 8 Kasım 2002 tarihinde yaşamını yitiren Karabulut 1970 yılında Amasya'nın Merzifon ilçesinde doğdu. 1992 yılında DHKP-C Ege Kır Gerilla Birliği'nde yer alırken İzmir'de tutuklanarak Buca Hapishanesi'ne konuldu.

Yargılandığı davadan müebbet hapis alınca Bartın Hapishanesi'ne, 19 Aralık katliamıyla da Sincan F tipi Hapishanesi'ne götürüldü. Sincan F Tipi'nde Ölüm Orucu'na başlayan Karabulut, zorla müdahale işkencesi için Ankara Numune Hastanesi Mahkum Koşu'na kaldırıldı. Burada direnişinin 399. gününde yapılan müdahaleyle bilincini yitirdi. 70 gün boyunca tedavisi yapılmayan Karabulut, 8 Kasım sabahı 06:00 civarlarında solunum yolları tıkanması ve kan pıhtılaşması sonucu yaşamını yitirdi.

KARABULUT MERZİFON'DA TOPRAĞA VERİLDİ

Serdar Karabulut şehit düştükten sonra Keçiören'deki Adli Tıp morguna

kaldırıldı. Şehit düştüğü günün akşamı saat 23:00'te ailesi ve yoldaşları tarafından alınan Karabulut'un cenazesinin başında saygı duruşu yapıldı. Bir yoldaşı Karabulut'u anlatan bir konuşma yaparken sık sık "**Serdar Karabulut ölümsüzdür**", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı. Ardından cenazeyi toprağa vermek için yola çıkan kitle Karabulut'un memleketi Amasya-Merzifon'a bağlı Alişar köyü girişinde jandarma tarafından durdurulup kimlik kontrolü yapıldı. Kimlik kontrolünden sonra Karabulut'un evine alkışlarla giden kitle daha sonra "**Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür**", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" vb. sloganlarla mezarlığa yürüdü. Mezarlık-

ta saygı duruşu yapılırken cenaze sloganlar ve türküler eşliğinde toprağa verildi. Bir yoldaşının Karabulut'un özgeçmişini ve mücadelesini anlatmasının ardından cenaze töreni bitirildi.

İHD SERDAR KARABULUT İÇİN OTURMA EYLEMİ YAPTI

Ankara: Serdar Karabulut için İHD Ankara Şubesi, Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde 8 Kasım 2002 tarihinde oturma eylemi yaptı. İHD'liler ve insan hakları savunucuları saat 13:00'te alkışlarla toplanarak yaklaşık 10 dakika oturma eylemi yaptılar. Eylemde söz alan İHD Ankara Şubesi Başkanı **Av. Ender Büyükçulha**; "**seçimlerden sonra her yerden iyi niyetli ha-**

berler geliyor. Ama bu ülkede halen F tiplerinde insanlar yaşamlarını yitiriyor. Mevcut siyasi iktidara sesleniyoruz. Daha kaç insanın ölmesini bekliyorsunuz?" dedi. "**Tecrit=ölüm**", "Hücre tipi yaşama hayır", "**Yeni ölümlere izin veremeyelim**" vb. dövizlerin de açıldığı eylem, alkışlarla sona erdirildi.

İMDAT BULUT

Kandıra Hapishanesi'nde 5. Ölüm Orucu ekibinde yer alan İmdat Bulut da Ölüm Orucu'na 3 Haziran 2001'de başlamıştı. Bir yılı aşkın süren direnişinde önce İzmit Devlet Hastanesi'nde daha sonra da Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırılmıştı. İmdat Bulut 19 Kasım 2002'de Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde şehit düştü.

AB uyumlu tecrite hayır

İstanbul: 8 Kasım günü **Yunanistan Konsolosluğu**'nun önünde toplanan TUYAB, TAYAD, Halkevleri, SDP İstanbul İl Örgütü temsilcileri ile hücre karşıtları F tiplerine onay veren Avrupa'yı protesto ettiler.

Konsolosluk önünde toplanan grup tecrite karşı topladıkları 60 dilekçeyi konsolosluga vermek istediler ancak konsolosluk tarafından imzalar kabul edilmedi. Bunun üzerine tecrit karşıtları ile görevliler arasında

yaşanan tartışmada tecrit karşıtlarının ısrarı üzerine konsolosluk sonunda dilekçeleri kabul etmek

zorunda kaldı. Dilekçe eylemini provoke etmeye çalışan polis, İstiklal Caddesi'ne çıkan bir yolu kapattı ve bütün araçların konsolosluk önünden geçmesini sağlayarak grubun toplanıp açıklama yapmasına engel olmaya çalıştı. Tecrit karşıtları 1 ay önce Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan Serdar Karabulut'un da Ölüm Orucu'nda yaşamını kaybettiğini söyleyerek bütün kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı.

Sistemik işkenceye bir örnek daha

Adalet Bakanı Aysel Çelikel'in asılsız iddiası olan "**Türkiye'de işkence sistematik değildir**" açıklamasının tam tersi olduğu bizzat yaşayanların anlatımlarıyla belgelenmişse de son olarak 24-27 Eylül 2002 tarihleri arasında gözaltına tutulan iki kişinin kendilerine cinsel tacizde bulunduğunu açıklamaları ülkedeki işkencenin ne kadar sistematik olduğunu bir kez daha açıkça kanıtlamıştır.

Bu konuyla ilgili Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi Avukatlarından **Fatma Karakaş** bir açıklama yaptı. Karakaş "Adalet Bakanı 'işkence sistematik değil' diyor. Bize gelen başvurular ise gözaltında işkencenin iz bırakmayacak bir şekilde sistematik olarak sürdürüldüğünü gösteriyor" dedi. Karakaş kendilerine başvuran son iki mağdurun 24 Eylül'de yolda yürürken gözaltına alındıklarını, yasadışı örgüt üyesi olduklarının iddia edildiğini ve gözaltında buldukları 4 gün boyunca çıplak soyularak taciz edildiklerini, cinsel organlarının içerisine su sıkıldığı, ağzının içine tükürüldüğü ve cinsel organlarına pamuk üzerinden elektrik verildiğini açıkladı. Karakaş iki mağdurun işkencenin psikolojik olarak etkisi altında olduğunu söyleyerek, yaptıkları suç duyurularının dikkate alınmayarak takipsizlik kararı verildiğini de belirtti.

Küçük Armutlu Katliamı Kınandı

İstanbul: 5 Kasım 2001 tarihinde özel timlerle, bombalar ve ağır silahlarla Küçük Armutlu'ya yapılan sözde hayat kurtarma operasyonunda yaşamını yitiren **Sultan Yıldız**, **Bülent Durkaç**, **Barış Kaş** ve **Arzu Güler**'i anmak amacıyla Küçük Armutlu Cemevi'nde yemek verildi.

Polisin panzerlerle, otobüsler dolusu çevik kuvvetle ve ağır silahlı özel hareket timleriyle Armutlu'yu abluka altına alarak psikolojik baskı kurmaya çalıştığı etkinlikte önce hayatlarını kaybedenlerin mücadele yaşamları bir arkadaşlarının dilinden anlatıldı. Ardından saygı duruşunda bulunuldu. Yemeğin yenilmesinden sonra ellerinde karanfillerle bir grup, katliamın yapıldığı eve yürüyerek, karanfilleri bıraktı. Kitle de cemevinin önünde "**Armutlu şehitleri ölümsüzdür**" sloganları ile onlara eşlik etti.

Hak ve özgürlükler ancak mücadele ile kazanılır

Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı kamuoyu önünde kapsamlı olarak tartışılmasına ve hatta gündem dahi yapılmamasına rağmen, gerek yasalaşsın gerek tasarı olarak kalsın hemen hemen her demokratikleşme paketinin bir parçası olarak kalmıştır.

2911 sayılı yasa 1983 yılında kendinden önce yürürlükte bulunan 171 sayılı yasa yerine Askeri yönetim döneminde yürürlüğe girmiştir. 2911 sayılı yasanın selefi olan 171 sayılı yasa ile arasında birkaç nokta dışında fark yoktur; fakat bu birkaç nokta yasanın ruhunu tamamen değiştirmiştir.

Yasanın genel gerekçesi **“bir konuyu halka anlatmak, o konu hakkında halkı aydınlatmak, o konuyu halka benimsetmek, kamuoyu oluşturmak maksadıyla toplantı ve gösteri yürüyüşleri yapmak en temel haklardandır”** düzenlemesini içerir. Toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkı düşünce özgürlüğünün bir yansımasıdır.

Yasanın 2002 yılında yapılan değişikliklerden önceki 9. maddesine göre, tertip heyetinde yer alacakların toplantının düzenleneceği yerde sürekli ikametgâhlarının var olması ve bu hali belgelenmeleri gerekiyordu. Yasanın 9. maddesinde dile getirilen sürekli ikametgâh kavramından ne anlaşılması gerektiğini yasanın ne surette uygulanacağını gösteren yönetmelik açıklamaktaydı **“en az altı aydır toplantı ve gösteri yürüyüşünün yapılacağı yer sınırları içinde ikamet etmek”**. Yani bir konuyu halka anlatmak, halkı aydınlatmak için o halkın bulunduğu il sınırları içinde en az altı ay yaşamak zorunlu idi. Yani İstanbul’dan Türkiye’nin herhangi bir şehrine giderek bir toplantı tertip etmeden evvel orada altı ay yaşamak gerekme-
teydi. Bu koşul ‘sadece sarışınlar toplantı ve gösteri yürüyüşü yapabilir’ koşulu kadar hukuka uygundur. Öz-

gürlükler hukukuna hakim prensipler olan “kısıtlamaların istisna olması, serbestinin esas olması, hakkın özüne dokunulmaması, devletin hakkın kullanılmasının temini bakımından pozitif yükümlülük altında bulunması” vb. bakımından zorunlu ikamet şartını ele aldığımızda amaç net olarak ortaya çıkar: ‘Direkt olarak bağcıyı dövmek’ temel bir demokratik hakkı tamamen hukuka aykırı suni gerekçelerle daraltmak. **Toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkının fiili niteliği ‘kargaşa yaratma’ olarak değerlendirilmekteydi ve aşırı lüks olarak kabul edi-**

pılması gerekirken, 1983 yılında yürürlüğe giren 2911 sayılı yasa ile bu süre 72 saate çıkarılmaktaydı. Fakat nihayet 2002 yılında yapılan değişikliklerle bu süre tekrar 48 saate indirilmiştir. Bu kesindir “halka duyurulmak istenen hususun aciliyeti, kendiliğinden ortaya çıkması” istisna olarak kabul edilmiştir.

Yasanın asıl anti-demokratik özelliği ise 10. ve 20. madde düzenlemelerinden kaynaklanmaktadır. 10. madde “istisnalar hariç her türlü toplantı ve gösteri yürüyüşü yasanın 9. maddesi gereğince oluşturulacak tertip heyeti tarafından toplan-

sohbet niteliğindeki konuşmalar, spor karşılaşmaları, kanun, gelenek ve göreneklere göre kendi kural ve sınırları içinde kalmak koşuluyla yapılacak olan tören, karşılama ve uğurlamalar. **Bu toplantıların 2911 sayılı yasanın dışında tutulmasının hangi kısıtlara tabi tutulduğu geniş bir değerlendirmeye konu olabilir.** Fakat dikkatten kaçmamalıdır ki bir toplantının örneğin bir düğünün kendi kural ve sınırları içinde kalıp kalmadığının tespiti son derece keyfi değerlendirmelere açıktır. Bir cenaze töreninin kendi kural ve sınırları içinde kalıp kalmadı-

mı? Cenaze töreni icra edilen kimse diyalektik materyalist dünya görüşünden biri ise ne olacaktır? Bu düzenleme ile ortada suç olmadığı halde mevcut egemen siyasi anlayışla çelişen herhangi bir toplantı keyfi olarak yasa kapsamına çekilerek yargılama konusu haline getirilebilmektedir. Bir düğün, bir cenaze töreni bir karşılama amaç hazırlık, icra ve sona erme safhaları bakımından siyasi bir gösteri niteliği arz etmese dahi sadece siyasi (yasalara göre suç teşkil etmediği halde) bir renk içermekle yargılama konusu haline getirilebilmektedir.

Yasanın asıl problemlili noktası da yani usulüne uygun bildirim yapılmaması sebebiyle toplantının yasadışı kabul edilerek düzenleyenlerin ve katılanların cezalandırılması halinin yasa bakımından en yaygın ve genel geçer kabul edilmesidir.

Son dönemlerde yargıtay bu yasaya aykırılıkları “demokratik hakkın kullanımı” olarak değerlendirmeye başlamıştır. Yani değişiklikler de bu problemi ortadan kaldırmamıştır. Dikkat çekici noktalardan biri **yargılanan kimselerin inatla ve inançla gerçekleştirdikleri toplantı veya gösteri yürüyüşlerini savunmaları halinde mahkemelerin de bu tavırdan etkilenmeleridir. Yani bir kişi söyleyince değil ama topluca söylenince etkili oluyor.**

Sonuç itibarıyla **demokratik bir hak olan toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı kullanıldıkça sahiplenildikçe genişleyecek**, gürbüzleşecek gerçek niteliğine kavuşacaktır. Bu kazanım da ne parlamento tarafından, ne de başka yasa koyuculardan gelecektir. Bu kazanım kitleler tarafından bizzat kendileri tarafından, kendilerini hakkın nesnesi haline getirerek elde edilecektir.

liyordu. Her türlü engelleme ve kısıtlama bu mantık bakımından zorunlu görünmekteydi.

171 sayılı yasa böyle bir düzenlemeyi içermiyordu. 171 sayılı yasaya göre belli koşullara sahip olan herkes istediği yerde (ilde) toplantı veya gösteri yürüyüşü tertip edebilirdi.

2911 sayılı yasa bakımından “bildirim rejiminin” uygulanacağını belirtmiştik. Bu bildirim toplantının yapılacağı tarihten 1961 yılında yürürlükte olan 171 sayılı yasaya göre 48 saat önce ya-

tının yapılacağı tarihten 48 saat önce mahallin en büyük mülki amirine yapılacak bir bildirim ardından düzenlenebilir” demektir. Bu madde gereğince bildirim yapılmadan düzenlenen toplantı ve gösteri yürüyüşü başladığı andan itibaren yasa dışı sayılmaktadır. Yasanın öngördüğü istisnalar bilimsel, ticari ve ekonomik içerikli olmak koşuluyla şirketler, meslek kuruluşları tarafından yapılacak kapalı salon toplantıları, **cumhurbaşkanı, bakan, milletvekillerinin halkla yapacakları**

ğını tespit de zorluk arz eder. Ceza hukukuna hakim prensiplerin başında suçun maddi ve manevi unsurları ile önceden belli olması gelir. Bir cenaze töreninin dini usullere göre icra edilmesi zorunluluk değildir. Farklı usullerin uygulanması da mümkündür. Bu hal söz konusu olduğunda cenaze töreninin kendi sınırları içinde kalıp kalmadığı tartışması başlatılabilir ve ortaya şu soru çıkar; Bir cenaze töreninin kendi kural ve sınırları içinde kalıp kalmadığını kim belirleyecek? Din adamları

SEÇİM SONUÇLARI VE T. KÜRDİSTANI

Kürt ulusal mücadelesi hakkında genel yaklaşımımız doğru olmakla birlikte bu konuda bir kavrayışsızlık ve somut koşulların tahlili ile taktikler geliştirmede eksik durumdayız. Bugün de T. Kürdistanı'nda mücadele yürütme sorumluluğu devam etmektedir. Kürt ulusal sorunu ulusal özelliğini görmezden gelemez. Demokratik taleplerin desteklenmesi ve bunun hareketini yaratmak için mücadele etmek gerekir. Olay salt silahlı mücadeleye indirgenemez. Kürt ulusunun ulusal bilinci gelişmiş durumdadır ve demokratik talepler için mücadele içindedir. Bunun reformist bir önderlik altında yürütülüyor olması bu mücadeleyi sahiplenmeyeceğimiz anlamına gelmemelidir. Bu mücadeleyi sahipleneceğiz ama aynı zamanda bunu kendi çıkarları için kullanan reformist önderliği de eleştireceğiz.

3 Kasım seçimi sistem partileri açısından yarattığı sonuçlar bir yana seçime blok olarak giren reformist güçler açısından da ciddi anlamda bir sınav oldu. Seçim sonuçları halkın sadece sistem partilerine değil reformist partilere de belli anlamda umutsuzlukla baktığını ortaya çıkardı. Seçim bildirgelerinde yer alan vaatlerin var olan koşullar içinde nasıl uygulanacağı ciddi bir sorun ve soruydu. Bu noktada halkın yeterli derecede güveninin olmaması çıkan sonuçların kaçınılmazlığını beraberinde getirdi. Seçime DEHAP bloğuyla giren reformist partiler de seçimlerden beklentileri bir sonuçla çıkamayınca kendilerini sorgulama sürecine girdiler. Ve sorunun halkta değil de örgütte olduğuna karar verdiler. Bizce bu doğru bir değerlendirme değildir. **Bu reformist bloğun seçimlerde umduğunu bulamamasının nedeni izledikleri politikadır.** Bu bir sorundur. Ancak bu sorunun nasıl bir sorun olduğu iyi anlaşılmalı ve ortaya konulmalıdır. Kürt halkının kendi taleplerini savunduğunu iddia edenleri iddia ettikleri oranda sahiplenmemesi ve üstelik önemsenerek bir sayıda sandığa gitmeme tavrı Kürt kimliği üzerinden politika yapanları düşündürmelidir. Bu düşünme ve sorgulama izledikleri politik hatta aranmalıdır.

Ulusal hareketin içine girmiş olduğu teslimiyet süreci, onlarca yıllık kan can pahasına yaratılan değerlerin inkar edilmesi ve artık "Kürtlere devlet değil demokrasi lazım" açıklamalarıyla iyiden iyiyeye ayyuka çıkan pespaye teslimiyet teorileriyle faşist TC ve onun parlamentosunun umut olarak gösterilmesi, Kürt halkında bu politikanın sahipleri açısından yeterli bir sahiplenmenin olmadığını da göstermektedir. Bu anlamıyla sorun evet halkta değildir. Halkın özlem ve taleplerini anlamayanların ya da halkın özgürlük istemlerini kendi talepleri için kullananların bunu anlamaları gerekir. Evet Kürt halkı özgürlük istemektedir, demokrasi istemektedir. Bugün ise birileri kendilerine, yıllarca zulüm eden, katleden, işkence edenleri dost olarak gösterebilmekte, geçmiş mücadelenin yanlış ve anlamsız olduğunu ileriye sürebilmektedir. **Özgürlüğün ve demokrasi-nin "geçmişteki celladının" elin-**

den kazanılacağını ileriye sürerek, çözümünü silahlı mücadelede değil de, parlamentarist yollarla elde edilebileceğini söylemektedir. Bu söylemlerin sahiplerine Kürt halkının yanıtı umdukları gibi olmamıştır.

Ancak bugün halen önemli sayılabilecek bir halk kitlesi yanılmalı bir biçimde kendisinin bu istemlerinin reformist, teslimiyetçi bir önderlikle gerçekleştirilebileceğini düşünmektedir. Bu nokta önemlidir ve bizler açısından gözden kaçırılmamalıdır. Bunun yanında Kürt halkında izlenen politikalara yönelik bir tepkinin de gelişmeye başladığını, bunun her ne kadar seçimlere katılan ve reformist bir hattın yanılması içinde bulunanlara nazaran oldukça düşük olduğu söylenebilir de; bu durum bile önümüzdeki süreçte, Kürt halkının devrimci isyanının farklı biçimlerde ve yöntemlerle devam edeceğine işaret etmektedir.

Seçim sonuçlarını genel olarak değerlendirdiğimizde DEHAP'ın oy oranında belli bir artış olsa da, özellikle bazı T. Kürdistanı illerinde sandığa gitmeme tavrı daha baskın bir biçimde göze çarpmaktadır. T. Kürdistanı açısından seçimlere katılmama oranı, Türkiye geneline göre daha yüksektir ve % 20 ile % 29 arasında değişmektedir. Bu oran Türkiye genelinde %12 ile % 24 arasındadır. Kürt halkı yer yer daha çok öne çıkan bir eğilimle faşist TC parlamentosundan ve onun seçimlerinden hiçbir umudunun olmadığını ortaya

koymuş bulunmaktadır. **Bu umutsuzluğa hiç kuşku yok ki DEHAP da dahildir.** Bu durum Kürt halkının faşist TC ile ciddi bir kopuşma içerisinde olmaya devam ettiğinin, her ne kadar kendisi sisteme 'barış'ırlmaya çalışılsa da, bunu onaylamayanların da olduğunun ifadesidir.

Ancak tüm değerlendirmelerin yanısıra asıl önemle üzerinde durulması gereken ve soru sorulması gereken nokta özellikle de HA-DEP açısından "girilen tasfiyecilik sürecinin ciddi anlamda etkilerini bu süreçte görmek mümkün mü?" konusudur. Halkın bağladığı umudun kırılmaya başladığını söyleyebilir miyiz? Bu seçim sürecinin bir anlamda gösterdiği diğer bir gerçeklik de bizce budur. Geçtiğimiz seçimlerde HADEP'e oy kullanan Kürt insanı bu sene "hiçbirine verecek oyum yok" di-yebiliyor ve nedenini sorduğumuzda da "sistem bizim gırtlığımızı her gün biraz daha sıkarak bizi öldürme çabasındadır. Sonra bu sürecin adı barış oldu, biz bu barışa inanmıyoruz" diyerek tepkisini ifade ediyorsa bu tasfiyecilik sürecinin seçim sonuçları üzerindeki etkisini gösteriyor. Örneğin **Diyarbakır gibi HADEP'in 1'nci parti olduğu bir ilde önemsenerek sayıda bir kitle**

sandık başına gitmeyerek oy kullanmamıştır.

Kürt halkının gerek T. Kürdistanı'nda gerekse de göç ettirildiği büyük şehirlerde yaşadığı baskı ve kuşatma dünden daha ağır bir şekilde devam ediyor. Bu kuşatmaya karşı her hangi bir tepkinin geliştirilmemesi ve bunun da "barış sürecinin baltalanmaması" politikasıyla açıklanması gelinen aşamada halkta da güven kırılmasının yaşanmasına neden olmuştur. Halk vaat edilenlerin gerçekleştirme durumundan ve yapılan çalışmalarda güven duymamasından kaynaklı seçimini farklı bir siyasi partiden yana yaparak ya da oy kullanmayarak göstermiştir.

Ortaya çıkan bu olgunun çözümlenmesinde bir özellik daha göze çarpmaktadır. **Alevi-Sünni geriliminin keskin olduğu illerde sisteme duyulan güvensizliğin oy kullanmama biçiminde ortaya çıktığı söylenebilir.** Bu seçmenin DEHAP'a da yönelmediği ortaya çıkıyor. DEHAP'ın diğer illere göre daha az oy aldığı bu T. Kürdistanı illerinde sandığa gitmeme tavrı daha baskındır.

Kürt halkının yaşadığı bu durumu görerek doğru değerlendirmek bizim görevimizdir. Halkın bugün yaşanan gerçekleri sorgulamaya başladığı dönemde yaşadıkları çelişkileri doğru kavramak ve taleplerini görmek cevap olmak durumundayız. T. Kürdistanı'ndaki seçime katılmama oranındaki bu yükseliş halk kitlelerinde sistemin yarattığı ekonomik ve sosyal krizin yine sistemin temsilcileri tarafından aşılamayacağına dair çok ciddi bir inançsızlığı ve

tepkili ifade ediyor.

Ancak KADEK yöneticileri halkın içinde bulunduğu bu durumu görmek yerine sorunu 1999'da başlatılan demokratik sürecin tam olarak işletilemediğinden kaynaklı tüm bunların yaşandığı açıklamaları yapmakta ve bu konuda uygun bir ortamın yaratılmaması gerekçesini öne sürerek halkın yaşadığı sorunları görmezden gelmekten başka bir anlam ifade etmeyen tavırlar sergilemektedir.

Hiç kuşkusuz ki bu yaklaşım kendi öznel politikalarının sonucudur ve doğru değildir.

Kürt halkının seçimlerde gösterdiği tavır bizler açısından önemlidir ve dikkate alınmalıdır. Çünkü mevcut sistem partilerine karşı tepkisini bu kadar artan biçimde ortaya koyan kitleler, kendileri için bir çekim merkezi olabilecek, ona güven veren bir başka kutup görememekte ve tepkisini kendiliğinden bir biçimde ifade etmektedir. Proletarya Partisi bu durumu görmektedir ve Kürt halkının gerçek kurtuluşunun Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın demokratik halk devrimi mücadelesinden geçtiğini ifade etmektedir. Ancak burada sorunu bunu kendi başına ifade etmek değildir. Esas sorun Kürt halkının içinde bulunduğu bu yanılmalı durumun üzerine gitmek ve gerçek kurtuluşun yolunu gösterebilmektir. **Bu da bizzat T. Kürdistanı'nda örgütlenmeyi, Kürt halkının istem ve taleplerine cevap verecek öncüyü inşa etmekte gerçekleşecektir.** Kürt halkı son seçimler vesilesiyle devrimci dinamikleri halen bağrında taşıdığını göstermektedir.

Kürt halkı faşist TC'den radikal bir kopuş eğilimindedir. Her türlü teslimiyet teorisi bunu engelleyememektedir. Sorun bu radikal kopuş dinamizminin Halk Savaşı'nın muazzam değişiriciliği ve dönüştürücülüğüyle birleştirmektir. Sorun bizzat Kürt halkının içinde örgütlenmek, T. Kürdistanı'nda devrimci bir çekim merkezi olabilmektir. Bugün yeni bir yönelimle buna dünden daha fazla sahibiz. Bunu bilelim ve buna uygun davranalım.

T. Kürdistanı'nda oy kullanmama oranı (1999 seçimlerine oranla 2002 rakamları)

Diyarbakır	(%7,3'lük bir artışla %28),
Elazığ	(%10'luk bir artışla %27),
Erzincan	(%9,8'lik bir artışla %26,7),
Sivas	(%10,3'lük bir artışla %25,1),
Malatya	(%10,8'lik bir artışla %27,3),
Maraş	(%11,2'lik bir artışla %24,1)
Adıyaman	(%14,7'lik bir artışla %26,85)
Ağrı	(% 8,8'lik bir artışla %27,15)
Antep	(%11,8'lik bir artışla %27,4),
Kars	(%9,9'luk bir artışla %28,4)
Ardahan	(%9,3'lük bir artışla %25,5)
Siirt	(%10,3'lük bir artışla 25,8)
Batman	(%9'luk bir artışla %24) dır.

Bursa'da gecekondu yıkımı

Bursa: Bursa'nın Osman Belediyesi'ne bağlı **Panayır, Yenibağlar ve Hamitler** semtlerinde belediye, jandarmanın da yardımı ile onlarca evi halkın başına yıktı. Jandarma ve belediye görevlilerine karşı kişisel direnişlerin yaşanmasına rağmen mahalleye dozerlerle girildi. Emeklerinin bir kepçe darbesiyle yıkılmasına dayanamayan bazı kadınlar yıkım sırasında fenalık geçirdiler. Jandarmaya 'siz bizim evlatlarımızıyorsunuz, bize neden böyle davranıyorsunuz?' diye gözetim altına alındı. Kepçelerle

yıkılan evlerin tozları havada uçuşurken insanlar gece nerede kalacaklarını düşünmeye başlamıştı. Mahalle halkından **Semuz Karataş** yıllar önce köyündeki herşeyini satarak bu mahalleye yerleşenlerden sadece birisi. Ailenin kalabalık oluşundan dolayı yaptırıldığı ev kendisine dar gelen ve yıkım esnasında engel olmak isteyen Semuz Karataş, jandarma tarafından sürüklenerek gözetim altına alınmaya çalışılmış. **Semuz Karataş**, "bize bunu yapanlar insan değildiler. İsrail ve Şaron'un Filistin halkına

yaptıkları zulümü bunlar da bize yapıyorlar. Şaron nasıl ki Filistinlilerin evlerini tanklar ve dozerlerle yıktıysa, bunlar da yüzlerce jandarma ve dozerlerle gelip evlerimizi başımıza yıktılar. Ben bu evi mecburiyetten yapmak zorundayım. Kalabalık bir aileyiz, bir kat yetmiyor. Devlet ve belediye bir çözüm getirmiyor. Bize yardımcı olacaklarına evlerimizi başımıza yıktılar. Belediye DSP'de, bunlar seçimi kaybettiler bundan dolayı saldırganlaştılar" diyerek tepkisini dile getirdi.

Parasızlık hastanede

rehin bırakıyor

Malatya: Parasızlıktan insanların hastanelerde rehin kaldığı ya da hastane kapılarında öldüğü, ilaç dahi alamadığı ülkemizde yaşananlara bir yenisi daha eklendi. Urfa'nın Siverek ilçesinde 10 çocuklu dul bir kadın olan **Nuriye Karakuş** da parasızlıktan dolayı önce hastaneye gidemedi. Komşularının topladığı parayla Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne giden Karakuş, hastalığının ciddi olması nedeniyle tedavi görmesi için Ankara'ya sevk edildi. Ancak parasızlık nedeniyle Ankara'ya gidemeyen Nuriye Karakuş zaten komşularının verdiği yardımlarla geçindiğini belirterek yetkililerden yardım istedi.

Gaziantep Barosu Kilis Temsilcisi **Mecit İbanoğlu** borcunu ödemediği için hastanelerde rehin tutulan insanlara karşı suç işlendiğini belirterek "Hastaneler cezaevi değildir. Hastaların para için rehin tutulması büyük bir ayıptır, bu uygulama yasadışıdır ancak yasal olarak borçlular hakkında dava açılıp icra takibi yapılabilir" diyerek ülkemizdeki sağlık sorunlarına dikkat çekti.

Seçim zamları erken hayata geçirildi

H. Merkezi: Egemenler 3 Kasım erken genel seçim propagandalarıyla halkı seçime odaklandırırken bir yandan da benzine, tütün, elektrik ve daha birçok zorunlu ihtiyaca zam üstüne zam yaptılar. Bu zamların yanında yayla ürünü sebze döneminin bi-

milyon 520 bin, İstanbul'da 20 milyon 370 bin, İzmir'de de 20 milyon 290 bin liraya yükseldi. Yine TEDAŞ da yaptığı açıklamayla 1 Kasım'dan geçerli olmak üzere elektrikte yüzde 2.4 oranında zam yaptı. Bu zamların yanısıra kışın yaklaşmasıyla birlik-

sunuldu.

Seçimlerden önce bir sürü vaatlerde bulunanların, halkı refaha kavuşturmanın(!) daha ilk günden yaptığı zamlarla halkı ne kadar düşündükleri ortaya çıkıyor. Yazın bile sofrasında zar zor meyve-sebze gören bizler kışın yakla-

tip yerini sera ürünlerine bırakmasıyla sebze fiyatları da birden yükselişe geçti.

Türkiye Likit Petrol Gazcılar Derneği yaptığı açıklamayla tütün gaz fiyatlarını 6 Kasım'dan itibaren ortalama yüzde 1.98 ile 2.25 arasında artırdı. Yapılan zamma göre 12 kg mutfak tüpü, Ankara'da 20

te sebze fiyatlarına da zam geldi. Bundan bir hafta öncesine kadar biberin kilosunu halden 500/600 bin liraya alınırken şimdi sera biberinin kilosunu halde 1 milyon lira. Geçen hafta domatesin kilosunu 450 bin lirayken şimdi 600 bin lira. Yine geçen hafta 500 bin liradan satılan ıspanak bu hafta 600 bin liradan satışa

masıyla meyve, sebzelerin tadını almak değil pazarda yanından bile geçemeyeceğiz. Keza elektrik ve tütün gaza yapılan zamlarla da, evimize götürebildiğimiz 2 zeytinin, kuru ekmeğimizin yarısını elimizden almakla zaten iyice kısılmış olan ocağımızı tamamen söndürmek istiyorlar.

Gerilla mezarına saldırı

1994 yılında devlet güçleriyle girdiği çatışmada 4 arkadaşı ile şehit düşen **Nurhan Azak** ve 96'da Sivas'ta 10 arkadaşıyla şehit düşen **Özgür İmak**'a ait mezar anıtları jandarma tarafından tahrip edildi.

Tunceli'nin Pertek ilçesine bağlı **Aşağıgölbahçe** köyünde bulunan mezar anıtları yüzbaşı **Mehmet Uluçen** komutasındaki askeri birlik tarafından 31 Ekim saat 9:30 sıralarında mezar başında bulunan resimleri kırılmak sureti ile tahrip edildi.

Olayla ilgili Özgür İmak'ın babası Kazım İmak, yüzbaşı hakkında Pertek Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunurken, verdiği suç duyurusunu geri alması için tehdit ediliyor. **Yüzbaşı Mehmet Uluçen** Kazım İmak'ı makamına çağırıp "resimleri biz kırmadık sadece aslı olan yerden indirilmesini istedim" açıklamasını yapıp, davadan vazgeçmediği takdirde kendisi için iyi olmayacağını söyleyerek tehditte bulundu. Kazım İmak, olayı İHD Elazığ Şubesi'ne bildirerek inceleme başlatılmasını istedi. Bunun üzerine İHD Elazığ Şube Başkanı **Cafer Demir**, Av. **Kenan Çetin** ve **Ali Öztürk**'ten oluşan bir heyet gidip olayı inceleyerek bir rapor hazırladı.

Raporda "görgü tanıklarının da ifadelerinin olayı doğruladığını ayrıca resim çerçevelerinin kendilerinde olduğunu belirterek olayın gerçek olduğunun izlenimi oluşmuştur" denildi.

Parti bilinci, devrim bilinci ışığında Anti-emperyalist mücadelede yoğunlaş!

Emperyalist savaş tekellerinin çıkarları için bölgeyi kan gölüne çevirmeye çalıştıkları bir dönemde bizler gücümüz oranında anti-emperyalist nitelikli protesto eylemlerine yönelmezsek, emperyalistleri ve uşaklarını teşhir eden propaganda ve ajitasyon araçlarını istenilen düzeyde devreye sokmazsak öteden beri ileri kitlelerde dahi zayıfladığını söylediğimiz anti-emperyalist bilince yeniden ivme kazandırma fırsatını kaçırmış oluruz.

Dünyada ekonomik ve siyasi krizin giderek derinleştiği ve emperyalist saldırganlığın daha da arttığı zor bir dönemden geçiyoruz. Süremekte olan kriz bir yanda emperyalist tekeller arasındaki rekabeti kızıştırıp bölgesel çatışmaların zeminini yaratırken-ki yürütülen gerilim politikası da bunun bir parçasıdır- diğer yandan emekçiler cephesindeki hoşnutsuzluğu da giderek derinleştirmektedir. Kapitalizmin yarattığı yıkım, yoksulluk, işsizlik politikalarına karşı dünyanın farklı bölgelerinde ortaya konulan protesto nitelikli tepkiler “ideolojiler öldü” diyen yeni dünya düzenbazlarına, kiralık kaleşörlerine de verilen bir yanıttır.

Elbette ki bu yanıt istediğimiz nitelikte bir yanıt değildir. Bu yanıtın çapı ve sınırı kapitalizmin yarattığı sonuçlara bir itirazdır. Henüz ciddi anti-emperyalist bir hareketten söz edemeyiz. Bugün mevcut olan ve devrimci hareketin üzerinde ciddi olarak düşünmesi, yön vermesi gereken (zayıf da olsa) gelişen bu anti-emperyalist bilinci daha da ileriye, kitlelere irade olarak taşımasıdır ve bu harekete bir nitelik, bir şekil kazandırmasıdır.

Keza coğrafyamızdaki genel tabloda da dünyada varolan bu nesnel tablonun tüm etkilerini farklı derecelerde de olsa görmek mümkündür. Özellikle emperyalizme bağımlılık ilişkisi, faşist Türk devletini içte ve dışta saldırgan ve baskıcı bir politika içine itmektir. Daha da somutlarsak TC devleti içine düştüğü ekonomik krizi aşmak için emperyalistlerden aldığı her yeni kredi ile birikmiş borcunun faizinin faizini ödemektedir ve faizler arttıkça emekçilerin alım gücü daha da düşmekte yani her yeni borcun karşılığı emekçilerin sofrasındaki küçük lokmanın daha da küçülmesi demektir. Lokmalar küçüldükçe kitlelerin kendiliğinden tepkileri daha da artıyor.

Bu durum egemenleri oldukça rahatsız ediyor çünkü emperyalist tekeller uşaklarından çöl sessizliği istiyor. Yani IMF'nin ekonomik reçetelerinin pürüzsüz bir tarzda uygulanması için bölgesel çapta emperyalist tekellerin yüklediği ileri karakolluk görevini yerine getirmek için bu

leniyoruz” söylemi bunaklığın değil bağımlılık ilişkisinin bir göstergesidir. Ya da A. Gül'ün “Irak'ın kitle imha silahları Türkiye'yi tehdit etmektedir. Bu nedenle BM'nin karar alması durumunda, Irak'a yönelik operasyonu destekleyebiliriz” de ifadesini bulan söylemler bunu is-

siz Kürt devleti olgusundan” ve “savaşın kaçınılmazlığından” daha çokça söz etmeye başladılar.

Şu açık; saldırganlık bugün faşist Türk devleti için vazgeçilmez seçenektir çünkü ekonomik ve siyasi olarak kriz içinde olan egemenler jandarmalık rolleriyle kendilerini emperyalist efendile-

nını pazarlamaya çalışıyorlar.

GÖREVİMİZ VE SORUMLULUKLARIMIZ BİZE HAREKETLİLİĞİ DAYATIYOR

İster sonuçlardan hareketle olsun, isterse önceden birçok gelişmeyi görüp ona dair belirlemelerde bulunmak, yalnızca belirlemeyle yetinmek görevimizi yaptığımız anlamına gelmez. Çünkü burada söylemle pratiğin uyumu yoktur. Sadece bir belirleme vardır. Örneğin bugün bölgede emperyalistlerin estirdiği bir haksız savaş rüzgarı vardır. Savaşın emekçiler için daha çok yoksulluk ve sefalet olduğunu çok ağır bedeller ödenerek kazanılan sınırlı demokratik hakların böylesi haksız ve gerici bir savaşla birlikte yok olacağını söylemek objektif ve doğru bir söylemdir. Ama tüm bu söylenenlerin anlam kazanması için her şeyden önce söylem olmaktan çıkması gerekir yani teori ile pratiğin diyalektik bütünlüğünün bu somut sorunda hayat bulması gerekir.

Daha da somutlarsak, emperyalist savaş tekellerinin çıkarları için bölgeyi kan gölüne çevirmeye çalıştıkları bir dönemde bizler gücümüz oranında anti-emperyalist nitelikli protesto eylemlerine yönelmezsek, emperyalistleri ve uşaklarını teşhir eden propaganda ve ajitasyon araçlarını istenilen düzeyde devreye sokmazsak öteden beri ileri kitlelerde dahi zayıfladığını söylediğimiz anti-emperyalist bilince yeniden ivme kazandırma fırsatını kaçırmış oluruz.

Evet fırsatını diyoruz çünkü kitleler bugün Irak özgülünde somut bir sorunla yüz yüzedir. Onlara teorik bir emperyalizm tanımlamasından ya da bağımlılık ilişkinden söz etmiyoruz. Politik bilinci zayıf olan sıradan insanların bile “Amerika için savaşa gi-

Bugün batı Avrupa'da ve ülkemizde gelişen haksız savaş karşıtı hareketler içinde yer almak, en geniş anti-emperyalist birliktelikler yaratmak için çaba sarf etmek bizim için yapılması gereken bir görevdir.

sessizliğe ihtiyaç vardır.

Faşist Türk devletinin “karşılıklı bağımlılık”, “barış” vb. tüm söylemleri yalan ve gerçek dışıdır. Gerçek olan emperyalist tekeller kölece bağlı olan egemen sınıfların tekellerin çıkarları için bölge halklarına emperyalistlerin hedef gösterdiği ülkelere karşı tam bir Hitler zihniyetiyle hareket ettikleri olgusudur. Bugün Irak özgülünde yaşanan tam da budur. **Ecevit'in “savaşa sürük-**

patlamaktadır. Tabi ki savaşa katılma kararını verecek olan da bu figüran ve hükümeti değildir. Buna karar verenler emperyalistlerdir, savaşta çıkarı olan kompradorlardır. Ve bunların çıkarlarını korumakla hükümlü olan askerlerdir. Nitekim askerlerin başı ABD'nin savaş kurmaylarıyla ilişkilerini daha bir yoğunlaştırdı. Egemenlerin siyasal sözcüleri, kiralık kaleşörleri Kerkük petrolünden, kurulacak “bağım-

re pazarlamaya çalışmaktadırlar. Bundan dolayıdır ki TC Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da ABD'nin oyuncağı durumuna gelmiştir. Afganistan'a ve Balkanlar'a gönderilen askerler bunun en somut göstergesidir. Yine Irak'a yönelik yürütülen politikanın başka bir açıklaması olabilir mi? Kısacası ülkenin yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarını emperyalistlere pazarlayanlar şimdi de “Mehmetçiğin” ka-

riliyor” ya da “bu savaş bizim için daha çok yoksulluk demektir” dediği bir dönemden, süreçten bahsediyoruz. Bu süreci anlamak, kavramak demek anti-emperyalist mücadeleyi söylem düzeyinden çıkarıp pratik duruşlarla taçlandırmak demektir. Mevcut propaganda araçlarını daha da zenginleştirip en geniş kitlelere ulaşmaya çalışmak demektir. Unutmamak gerekir ki, **en küçük pratik duruş hareketsizlikten, söylem düzeyinde kalan onlarca sayfa belirlemeden daha iyidir. Birinin yolu çürümeye ve örgütsüzlüğe çıkarken diğerinin yolu hareketliliğe, canlılığa ve örgütlülüğe çıkar.**

Bizim için bugün ihtiyaç olan her somut sorunda yapılması gereken doğru bir çözümleme ve bu çözümlemeye uygun pratik bir duruştur. Bu pratik duruş yaşadığımız topraklarda ve uluslararası plandaki devrimci ittifakları ve enternasyonalist dayanışmaları yadsımaz, bilakis içerir. Bugün batı Avrupa’da ve ülkemizde gelişen haksız savaş karşıtı hareketler içinde yer almak, en geniş anti-emperyalist birliktelikler yaratmak için çaba sarf etmek bizim

in için yapılması gereken bir görevdir.

Bu görevimizi yerine getirdiğimiz oranda gelişimden, değişimden söz edebiliriz. Bu görevimizi yerine getirdiğimiz oranda eksiklerimizi giderebiliriz. Söz gelimi bugün bölgemizde yaşanan somut sorundan hareketle anti-emperyalist bir mücadeleye yönelmezsek zayıflayan anti-emperyalist bilincimizin gelişiminden söz edebilir miyiz? Başta Batı Avrupa olmak üzere başka halklarla birlikte haksız savaş karşıtı gösterilerde yer almazsak, emperyalist saldırganlığa karşı kayıtsız kalırsak enternasyonalist dayanışma bilincimizin yeteri kadar gelişiminden bahsedebilir miyiz? Elbette ki edemeyiz.

Oysa **bugün her partilinin, her parti militanının görevi geneli somutlayarak, güncelle olan bağını kurmaktır. Ve bu bilinç ışığında şekilsiz şekil vermektir, hareketsiz hareketli kılmaktır.** Tabi ki burada gelişigüzel, systemsiz bir hareketten söz etmiyoruz. Tam aksine kolektif iradenin belirlediği stratejik hedefimize hizmet eden, onu güçlendiren taktik yönelimlerden,

güncel görevlerden söz ediyoruz. Buna uygun davranmayan buna uygun hareket etmeyen her militan birçok şey yapabilir ama görevini yapmadığı kesindir. Çünkü o hala kolektifin bir parçası olmayı başaramamış, kolektif bilinç ve kolektif sorumluluktan uzaktır. Böylesi bir düşünüş, böylesi bir çalışma tarzı bir KP’nin işleyiş ve çalışma tarzıyla bağdaşmaz.

Burada tam da karşımıza şu çıkıyor; örgüt ve örgütlülük kolektif iradenin belirlediği taktik yönelim doğrultusunda harekete geçmek için belli bir hedef ve planın yanısıra o hedef doğrultusunda bu planı uygulayacak örgütlü bir gücün, bir iradenin olması gerekir. Bu olmadan hiçbir şey olmaz. O halde **yeni süreçte; yeni dönemde her alanımızın her birimizin öncelikli görevi parti örgütünü yaratmak ya da var olanı daha da güçlendirmektir.** Çünkü bunlar olmadan dağınıklığı düzenli hale getiremeyiz. Çünkü bunlar olmadan alacağımız hiçbir kararımızın pratik bir değeri olmaz. Çünkü bunlar olmadan tüm güçlerimizin kolektif bir tarzda aynı hedefe yönelme şansı olmaz. Tüm bu olmazlar her

şeyden önce bir sınıf partisinde olması gereken irade ve eylem birliğini zedeler, bunun görülmesi gerekir.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi teorik düzlemde doğru belirlemelerde bulunmak tek başına yetmez. Önemli olan bu belirlemeleri pratiğe uygulayacak kadroların, örgüt birimlerinin yaratılması ve bunlar vasıtasıyla belirlenen politikaların en geniş kitlelere taşınmasıdır. Kitlelerle buluşmak, kitlelerle yüz yüze gelmek aynı zamanda onlarca yeni soruyla yüz yüze gelmek demektir. **Her sorunun cevabı bizim için yeni bir araştırma, yeni bir sorulama demektir. Bizi yetkinleştirecek, sorunların çözümünü noktasındaki kapasitemizi daha da artıracak olan işte bu pratiklerdir.**

Bu pratikler üzerinde yoğunlaşmalıyız. Bizi değiştirecek ve dönüştürecek olan da bu pratikler olacaktır. “Adam yok”, “para yok” vb. tüm yokların karşılığı olan bu zenginlikleri ancak bu pratikle yakalayabiliriz. Çünkü yeni alanlar, yeni yüzler demektir. Hareketlilik, devrimci heyecan, devrimci coşku, devrimci enerjisi

nin açığa çıkarılması demektir. Tüm bunlar yoklar cehenneminin düşmanıdır. Tüm bunlar aynı kısır döngü içinde aynı yüzlerle kendi kendini tekrarlayanın panzehiridir. Bunun aşılması gerekir. Bunu aşmanın yolu devrimci eğitim ve bu eğitime uygun pratiktir. Özellikle pratik bizim için bugün daha tayin edici, daha belirleyicidir.

İşte anti-emperyalist mücadelenin önemini ve bu eksende sergilenecek pratiklerin bünyemizde ne tür değişim ve dönüşümlerin yaratacağını bu bilinçle ele almamız gerekir. Yani bu pratikle yalnız anti-emperyalist bilincimizde bir gelişme yaşanmaz; burada hareketsiz olan güçlerimizin hareketliliği sağlanır, örgütsüz olan güçlerimizi örgütlü bir duruma getirmenin yolu açılır. Bu gerçeği görmeliyiz. Her partili, kolektif iradenin ortaya koyduğu bu tür güncel pratik yönelimler karşısında gereken duyarlılığı göstermelidir. Bu duyarlılık bugün haksız savaş karşıtı anti-emperyalist mücadelede kendini açığa vurmalıdır. Her alan, her birim sürece bu görev ve sorumluluk bilinciyle yaklaşmalıdır.

PUSULA

YENİ YÖNELİM

Yeni yönelim, her türlü zorluğa karşın proletaryanın birlik ruhunun zaferidir. Yeni yönelim, zayıflayan, sarsılan, kırılan sınıf, devrim ve parti bilincinin güçlenmesi, sürece doğru müdahalede ısrarın adıdır. Savaş konusunda ısrarın, sürecin zorluklarını güçlü karşılamının adıdır, yeni yönelim. Devrimci harekete dayatılan tasfiyecilik ve teslimiyete, imha ve yok etmeye karşı koyuşun adıdır, yeni yönelim. Devrimci harekete ulusal hareket tarafından ikram edilen teslimiyete karşı devrimci savaşı geliştirmenin ve faşizmi yok etmenin tek çıkar yol olduğunun güçlü iradesidir.

Yeni yönelimin değiştiren dönüştüren gücü, MLM biliminin kılavuzluğunda, kitlelerin kahredici gücüne, partinin komünist iradesine yansımıştır.

Proletarya Partisi zor ve sarsıcı bir süreci yaşadı. Onlarca kadrosunu, yüzlerce savaşçı ve militanını kaybetti. Bu süreçte en değerli yönetici

kadrosunu, dördüncü genel sekreterlik onuruyla ölümsüzleşen MEHMET DEMİR-DAĞ yoldaşı kaybetti. İki dudak arasından akıp gidecek kadar hafif, bir kalem çizgisi kadar kısa olmadı, 2. olağanüstü süreç. Acıları, zorlukları, sıkıntıları, sarsıntıları ağır olan bir dönem oldu. Devrimci savaş yöneliminde düşmana önemli vuruşlara imza attı, bu süreçte ağır darbeler aldı, ancak devrimci savaştan ve halkın kurtuluş mücadelesinden asla vazgeçmedi. Kitleleri bilinçlendirme sorumluluğundan ödün vermedi.

Gerçeğin ve doğruların sahibi olmaya çalıştı. Gerçeği, somutu çözümleme, algılamak ve kavramada gerilikler yaşadığı dönemleri oldu. Bilime yakınlaştıkça, kitlelere yüzünü döndükçe başarılı hamleler yaptı, ancak bilimden ve kitlelerden uzaklaştıkça geriliğin etkisinde kaldı. Başarı ve başarısızlığın, olumluluk ve olumsuzluğun, geri ve ilerinin

iç içe geçerek dolu yaşandığı bir süreç oldu. İleriye yönelik atılan her adım parçada kaldı, bütüne yansımada. Başarılar bütüne yansımada, kalıcılaştırılıp, süreklileştirilemedi. Görüldü, kavrandı ki partinin devrimin kumanda merkezi yaratılmadan oluşturulup, süreklileştirilemeden başarılar kalıcı hale gelemez.

Geçmiş sürecin değerlendirilmesinde en belirgin özellik olarak ortaya çıkan temel sorun devrimin kumanda merkezi, ideolojik-politik-örgütsel önderliğin tesisi yaratılmadan, ileriye doğru atılacak her adımın, yaratılacak her değer bütüne iktidara taşınamayacağıdır. **Kilit sorun, teorimizin stratejimizin yönelimimizin sorunlarına yanıt ve çözüm gücü olacak merkezi önderliğin yaratılmasıdır. Bu yaratılmadan, parçada sıkışıp kalan başarılar, adımlar, bütünde güce ve iktidara dönüşmez.**

Önderlik sorununun kalıcı çözüme kavuşturulamaması, güçlü bir anlayışın geliştirilememesi, partiyi tasfiyeciliğe karşı donanımsız bıraktı. Dünyada ve ülkemizde yaşanan tasfiyecilik Proletarya Partisi’nde de etkili oldu. Tasfiyeciliğin etkisi devrimin temel sorunlarındaki kavrayış-

mızı gerilettiler. Türkiye devrimci hareketinde önemli derecede etkili olan ve partiyi de belli ölçüde sarsan tasfiyecilik, devrimci düşüncelere karşı inançsızlığı, kitlelere olan güvensizliği geliştirdi.

Tasfiyecilik, MLM biliminden uzaklaşmanın, emperyalizmin artan ideolojik saldırıları karşısında karamsarlık ve umutsuzluğun dışı vurumudur. **Tasfiyecilik, iradesizliktir. Tasfiyecilik, gerçeği kavrayamayan ve gerçeğe hükmedemeyen bilincin, zayıf zeminde güçlenir, boy verir.** Tasfiyecilikten en fazla, en güçlü etkilenen ideolojik olarak proleter dönüşümü gerçekleştiremeyen küçük burjuva kesimdir. Partiyi örgütsel olarak katılıp ideolojik olarak dönüşümü yeterince tamamlanmayan küçük burjuva unsurlar, karşıdevrimin artan ideolojik ve fiziki saldırıları karşısında umutsuzluğa kapılırlar, iradeleri yıkılır; bu yıkım onları parti ve örgüt tasfiyeciliğine iter.

Proletarya Partisi’nde ortaya çıkan darbecilik ve kaçkınlık ideolojik çözümsüzlük ve iradesizliktir. Her ikisinin de beslendiği yer proletaryanın ideolojisi değildir. Tasfiyecilik olarak nitelediğimiz

çözümsüzlüğün, iradesizliğin dışı vurumunda gerçeğe hükmedememe geriliği ve zayıflığı mevcuttur. Darbecilik ve tasfiyecilik zayıflıktır. Geri olanın en güçsüz ifade biçimidir.

Her türden tasfiyeciliğe karşı mücadelede esas olan ideolojik mücadeledir. Bu mücadele, Proletarya Partisi’ni sınıf savaşımı karşısında eğitir, güçlendirir, donanımını artırır. Tasfiyeciliğin her türden ifadesinde devrim karşıtlığı vardır, MLM bilimini bütünlüklü çözümleyememe vardır. Yeni yönelim, geçmiş sürecini değerlendirirken tasfiyeciliğe karşı mücadelede esas olanın ideolojik mücadele olduğu bilincinin altını bir kez daha önemle çizdi. Eskiye, geriye ait olanın atılması, ileri ve yeninin kuşanması yeni yönelimin gelişim dinamiği olarak kendini ortaya koyacaktır.

Yeni yönelim, yeni süreç birliğin ve sınıf savaşımında yeniden ısrarın, irade ve eylem birliğinin ifadesidir. Yeni yönelimin gücüne selam olsun! Kazanımlar, proletaryanın nihai hedefine varmada önemli bir güç olacaktır. Bu gücün tılsımı MLM bilimidir. Bu gücün tılsımı parti ve kitlelerdir.

3 KASIM SEÇİMLERİ VE REFC

Emperyalizmin ideolojik k

Emperyalizmin 20. yüzyılın son çeyreğinde yoğunlaştığı ve sosyal-emperyalist bloğun çözülmesiyle birlikte ivme kazandırdığı tam gaz süren ideolojik saldırıların, 21. asırdaki etkilerini her geçen gün daha fazla hissettiğimiz bir dönemden geçiyoruz. Bu ideolojik kampanyanın temel tezleri; **Marksizm-Leninizm**'in eskidiği ve bu çerçevede sosyalizmin iflas edip alternatif olmaktan çıktığı ve bu bağlamda devrimlerin imkansız hale geldiği üzerine kuruluydu.

1956 sonrasında **Sovyetler Birliği**'nde modern revizyonistlerin partiyi/iktidarı ele geçirmesinin devamında sosyalizmin tasfiyeye uğratılması ve paralelinde Doğu Avrupa halk cumhuriyetlerini de kapsar biçimde sosyalist bloğun çökertilmesini, **Mao Zedung** sonrasında **Çin**'in de aynı akıbete uğratılması izleyince, dünya çapında burjuvazi lehine estirilene rüzgar emperyalizmin "**kesin zaferi**"ni ilan ettiği bir süreci başlattı. Uluslararası proletaryanın, ezilen halkların ve ulusların geliştirdiği mücadelenin bu ekseninde göğüslenmesi ve geriletilmesiyle giderek güç kazanan emperyalistler, nihai darbeyi indirmek adına ideolojik bombardmana ağırlık vermeye başladılar.

Bu saldırılar devrimci cephede yer alan bütün hareketleri çok geçmeden sarmalamaya, etkisi altına almaya ve dönüştürmeye başladı. Bu tasfiye süreci, sosyalist ülkeler bazında uğranılan yenilgilerin daha açık ve somut biçimde ortaya çıkması, tek tek ülkelerdeki darbelenmeler ve kayıplarla birleştiği oranda yıkımı hızlandırdı. Böylece, güçlüden yana kolaylıkla bükülme karakteri olan küçük burjuvazinin yön verdiği akımlar, partiler, örgütler "**devrim hayalleri**"ni terk etme yarışına girdiler. Seferberliğe çevrilen bu süreçte **reformizm, ekonomizm ve parlamentarizm** rotasında şekillenen devrimci ve ulusalcı kurtuluş hareketleri silahlı, illegal mücadele yöntemlerinden arınma ve emperyalizmin icazetine sığınma derdine düştüler.

Emperyalistler çok güçlüydüler, çok(!) Onların muazzam bir savaş güçleri vardı. Olağanüstü teknoloji ile donatılmışlar, müthiş bir denetim ağı kurmuşlardı. Kitleler bütünüyle kontrolleri altındaydı ve yoğun bir medya faaliyetleriyle sersemletilmiş, uyutulmuşlardı. Zaten proletarya, proletarya olmaktan çıkmış başkalaşmıştı. Zincirlerinden başka kaybedecek çok şeyi vardı artık(!)

Şüphesiz hala büyük sorunları vardı insanlığın; açlık, yoksulluk, her türden hak ve özgürlüklerden yararlanamama gibi... Bunun için de anahtar kavram olarak "**insan hakları**" ortaya atıldı. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin yerine "insan hakları" savaşını verilecekti. Bu yüzden tüm emperyalistler hummalı bir faaliyet örgütlediler. Kendileri bir dizi belge ürettikleri ve kurumlar oluşturdukları gibi, "**hükümetler dışı**" kurdurdukları ve kurulmasına izin vererek kontrol altına aldıkları çok sayıda kuruluş eliyle devrimin kanalını değiştirmeye çalıştılar. Kitlelerin öfkesi bu kanallardan akıtılacak, uzun süreli mücadelerle "**ilerlemeler**" sağlanacaktı.

Kısacası, emperyalizmin sınıf mücadelesinin önderliklerine müdahalesi bu tarz özellikler arz ediyor ve böyle bir seyir izliyordu. Bu kampanya ile hiç de küçümsenmeyecek sonuçlar elde ettiklerini çok geçmeden görmeye başladık. Bugün için elimizde maalesef daha fazla örnek bulunmaktadır.

Emperyalizm bir yandan her türlü şiddetle sınıf mücadelesine müdahale ederken bir yandan da sözünü ettiğimiz ideolojik saldırılarını sürdürüyor. Ezilenlerin cephe-

metler dışı" kurdurdukları ve kurulmasına izin vererek kontrol altına aldıkları çok sayıda kuruluş eliyle devrimin kanalını değiştirmeye çalıştılar. Kitlelerin öfkesi bu kanallardan akıtılacak, uzun süreli mücadelerle "**ilerlemeler**" sağlanacaktı.

Kısacası, emperyalizmin sınıf mücadelesinin önderliklerine müdahalesi bu tarz özellikler arz ediyor ve böyle bir seyir izliyordu. Bu kampanya ile hiç de küçümsenmeyecek sonuçlar elde ettiklerini çok geçmeden görmeye başladık. Bugün için elimizde maalesef daha fazla örnek bulunmaktadır.

Emperyalizm bir yandan her türlü şiddetle sınıf mücadelesine müdahale ederken bir yandan da sözünü ettiğimiz ideolojik saldırılarını sürdürüyor. Ezilenlerin cephe-

sinden buna verilen yanıt en güçlü biçimde **Maoistler** tarafından seslendiriliyor. Düşmanın ideolojik yönelimine karşı proletarya ve ezilen halkların ellerindeki en güçlü silah **Marksizm-Leninizm-Maoizm**'dir. **Mao Zedung** yoldaşın katkılarıyla güçlenen bilimsel sosyalizm, günümüzde insanlığın kurtuluş yolu perspektifine en uygun açıklamayı getirmekte, emperyalizmin ne sınıf ne de karakter değiştirdiğine, ona karşı anladığı dilden yanıt vermenin hala esas olduğuna vurgu yapmaktadır. Emperyalizmin iğdiş ettiği kafaların ürünü olarak şekillendirilen **reformizmin** en büyük panzehiri **Maoizm**'dir. Proleter dünya devriminin rotasını 21. yüzyılda da şekillendirecek ve asra damgasını vuracak olan da odur.

Karşı-devrimci burjuvazinin kitleleri pasifize etme, düzen sınırları içine hapsedme, sisteme uyumlu bir yörüngede tutma stratejisi, yürütülen bütün kampanyalara ve çalışmalara karşın tutmadı, tutmuyor. Emek-sermaye çeliş-

kisinin damgasını vurduğu bütün çelişkiler öylesine keskinleşiyor ki; dünya, emperyalist-kapitalist sistemin egemenliği sonucu olarak felakete öylesine hızla sürükleniyor ki; ezilenleri bu cenderede tutmaya, ne şiddetin örgütlenmiş biçimi olarak gerici ve faşist devletler, ne de onların çanak tutmasıyla kitleler içinde kök saldırmaya çalışılan reformist-ekonomist-parlamentarist zincirler çare oluyor.

SİSTEMİN KORUNMASI VE PARLAMENTARİZMİN KUTSANMASI

Biz, 3 Kasım seçimlerinin sonuçlarını bu çerçevede okumak ve değerlendirmek gerektiğini düşünüyoruz. Öyle ki, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, herhangi bir ülkedeki gelişmeleri, olayları, özgülümüzdeki seçimleri vb. dünyadan, dünyadaki süreçten bağımsız ele alıp yorumlamak mümkün değildir.

3 Kasım seçimleri üzerine ciltler dolusu hacim tutacak sayısız değerlendirmeler yapıldı, sözler söylendi ve daha da söylenecektir. Bunlar içinde elbette ki bir çok doğru saptamalar da bulunmaktadır. Ancak konuyla ilgili bütün belirlemelerin bir **dünya görüşüne/çizgiye** karşılık geldiği unutulmamalıdır. Dünyaya, sınıf mücadelesine nasıl ve nereden bakıldığıyla ilintili bir durumdur bu. Analizler, birçok saptama ve sözde ortaklaşma doğursa da esas vurgunun yapıldığı noktada kaçınılmaz biçimde ayrışma yaşanıyor. Böylelikle binlerce görüş aslında yalın birkaç çizgide odaklanıyor. Bunu tahlil etmek ve doğru bakış açısında süreci toparlamak gerekiyor.

Hemen her konuya olduğu gibi seçim sonuçlarının değerlendirilmesine de, tıpkı

seçimlere karşı tavır noktasında olduğu üzere çeşitli sınıfların bakış açısı damgasını vurmaktadır. Hakim sınıfların çıkarları açısından yorum yapanlar, her ne kadar farklı kliklere göre ikincil hususlarda ve ayrıntıda ayrışsalar da esas vurguyu **sistemin korunması** noktasına yapmakta, rejimin muhafazasında rol üstlenen partilerin tasfiye olduğuna dikkat çekmekte, istikrar adına oluşturulan "**ikili**" meclis yapısı ve tek başına "**iktidar**" olgusunun önemine değinmektedirler. Kitlelerin kontrol altında tutulması, düzenle olan çelişkilerinin törpülenmesi ve ülkeler arası konjonktürdeki konumlanışı (AB, ABD ilişkileri) açısından seçim sonuçları "**hayırlı**" olarak nitelenmektedir. Bu çerçevede kalmak kaydıyla, "merkez sağın çöküşü", "merkez solun umduğunu bulamayışı", "popüler siyasal islamın güç kazanması" ve yeni model (müslüman-demokrat) olgusu değerlendirilmekte, baraj meselesi ve temsiliyet krizine de vurgu yapılmaktadır.

İkinci önemli grubu da küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin çeşitli kliklerine ait temsilciler oluşturuyor. Rejimle olan kavgalarını ehlileşmiş bir platformda, yasalara saygılı bir biçimde sürdürme çizgisinde yol alan **DEHAP** bileşenleri ile **ÖDP, SİP-TKP** gibi partiler; **parlamentarizmin kutsanması** ayininden yeni çıkmış olmanın sarhoşluğuyla, yarı mızıkçı yarı "özeleştiril" bir tavırla "**örgüt**" sorununa dikkat çekmekte, seçim sisteminden şikayetçi olmakta, **57. hükümet** partilerinin ve **21. dönem meclis** bileşeninin aldığı ağır yükü önüne çıkararak kendi tabanlarını **avutma** gayretine girmektedirler. Bu çevrelerin gündeminde, faşist partilerden hiç farkı olmayan biçimde, esas olarak yeniden meclise hazırlanmak, oylarını arttırmak için toparlanmak vardır. Bir gün sıranın kendilerine gelmesini, kör talihin yüzlerine gülmesini beklemektedirler. Bu kategoride yer alan, **DEHAP'a koltuk anlaşmazlığı (seçilebilecek yerlerden aday meselesi)** nedeniyle yamanamayınca oluşturdukları uyduruk bir ara formülle **3-5** yerden bağımsız aday gösterip, kalan yerlerde de (**80** civarında seçim çevresi) üstü kapalı da olsa bloku **destekleyen**, veya tümüyle açık/örtülü destek sunanlar, benzer sonuç "**tahlilleri**" yapmaktadırlar. **DEHAP** gönüldaşlarını **DEHAP'tan** farklı değerlendirmek, her şeyden önce **DEHAP** bileşenlerine haksızlık olacaktır.

ÜLKE, DEVLET, DÜZEN GERÇEKLİĞİ VE DEVRİM

Üçüncü çizgiyi ise işçi sınıfının çıkarları adına elbette ki komünistler oluşturuyor. **Marksizm-Leninizm-Maoizm**'in rehberliğinde yürüyen komünistler ile her renkten reformistleri, revizyonistleri ve oportünistleri ayıran temel çizgi, özellikle **emperyalizm** ve **devrim** konularında be-

ORMİZMİN SEFALETİ ÜZERİNE

Kampanyası ve reformizm

lirginleşmektedir. Bunların ışığında ülkemiz gerçekliğine indiğimizde sosyo-ekonomik yapı başta olmak üzere, devletin yapısı ve sınıfların mevzilenişi/örgütlenmesi ile devrimin yolu ve mücadele/örgütlenme biçimleri konusunda sorun derinleşmekte, aynı zamanda da berraklaşmaktadır.

Yazımızın başında değindiğimiz noktaları kısaca yineleyecek olursak; **emperyalizm**, çok yönlü gelişim ve biçimsel değişimler geçirmiş olsa ve dünya paylaşımı ve hegemonyasında önemli aşamalardan geçilse de esas olarak **nitelik/karakter değiştirmemiştir**. Sosyalizm ve devamında komünizm, insanlığın kurtuluşu için yegane alternatif olma özelliğini, daha yakıcı bir biçimde hissettirdiği günümüzde de korumaktadır. Buna ulaşmanın tek yolu olan **devrimci çözüm** de değişmemiştir. Bizimki gibi ülkelerde **demokratik halk devrimi** çözümünün adı, uzun süreli **halk savaşı** da stratejik yoludur.

Ülkemizde yarı-sömürge yarı-feodal bir siyasal, sosyal, ekonomik yapı mevcuttur. Emperyalizm, merkezi-feodal Osmanlı devletini hegemonyasına almaya başladığı süreçte ülke ekonomisine nüfuz etmiş ve geliştirilen **komprador kapitalist** ilişki ağıyla **yarı-feodal** bir yapı tesis etmiştir. Bu sürecin devamı/ürünü olarak **M. Kemal** önderliğinde kurulan devlet, **faşist** bir karakterde olup yukarıdan aşağıya şekillendirilmiştir. Bir devlet biçimi olan **faşizm**, **süreklidir**. Gitmesi ancak devletin yıkılmasıyla mümkündür, yani **devrim** sorunudur. Bu bağlamda, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hakim sınıfları oluşturdukları ülkemizde, bu sınıfların çıkarları doğrultusunda örgütlenilen bütün siyasal parti formundaki oluşumlar faşist karakterlidirler. Gerek **1923-50** döneminde tek başına hükümet olan **CHP**, gerekse de **1946**'da piyasaya çıkan **DP**'den başlayarak kurulan hakim sınıf partilerinin

tümü faşisttirler.

Düzen partilerinin faşist nitelikleri, faşizmin kapitalist ülkelerdeki tanımında vurgulanan (en gerici, en şoven en barbar vd) özelliklerin ülkemizdeki sistemin **biz-zat** bu karakterde şekillenmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla, faşist nitelmesi, bariz şoven ve ırkçı söylem tutturran **MHP** vb. ile sınırlı tutulamaz. **1970** öncesinin **TİP**'i, sonraki süreçteki **TBP** vb. partiler ile yakın süreçteki **HADEP** geleneğinin partileri, **ÖDP**, **EMEP** vb. dışında, oluşturulan bütün partiler, **sistemin/rejimin/devletin bekası, muhafazası** için kurulmuşlardır ve tam da bu nedenden ötürü faşisttirler. Emperyalizmin uşaklığına soyunmak ve bu doğrultuda işlev görmek faşist nitelik için **belirleyici** kıstastır. Onları söylemlerindeki halkçı, islamcı, liberal vb. nüanslardan dolayı **“gerici”**, **“statükocu”**, **“reformist”** ve hatta **“sol”** şeklinde nitelemek **yanlıştır, eksiktir, aldatıcıdır**.

Bu faşist rejim bir diktatörlüktür. Emperyalizme göbekten bağlı, işbirlikçilik değil uşaklık yapan komprador patronların ve büyük toprak ağalarının baskı, şiddet ve zora dayalı yönetimidir. Yani, **“MGK diktatörlüğü”** gibi tanımlamalar, değil sınıfsal, biçimsel açıdan bile gerçeği yansıtmamaktadır. Çokları gibi kendini **“cumhuriyet”** olarak tanımlayan bu faşist diktatörlük, sistemini **“demokratik”** olarak nitelemekte, parlamenter/anayasal bir düzen görüntüsü vermektedir. Çağımızın bir gerçeği olarak biçimlendirilen bu ve benzeri faşist diktatörlükler, bu görünürdeki sistemi maske olarak kullanmaktadır. Parlamento, partiler ve seçimler bu anlamda işlev görmektedirler.

Emperyalist sistemin uzantısı olarak faşizm, her türlü hukuki düzenlemeden, maddi güç ilişkisine kadar sistemi kontrol altında tutmakta ve oyunu bu çerçevede oynatmaktadır. Seçmen adı verilerek bu

TABLO 1 :

3 KASIM 2002 TÜRKİYE GENELİ SEÇİM SONUÇLARI*

TOPLAM SEÇMEN SAYISI (TAHMİNİ) KAYITLI SEÇMEN SAYISI OY KULLANAN SEÇMEN SAYISI	45.000.000 41.407.027 32.768.161	OY ORANLARI	
		GEÇERLİ OYLAR	KAYITLI SEÇMEN
GEÇERLİ OY SAYISI	31.528.783		
SANDIK BAŞINA GİTMEYENLER	8.638.866		20,86
BOŞ VE GEÇERSİZ OY KULLANANLAR	1.239.378		2,99
SANDIĞA GİTMEYEN+GEÇERSİZ OY	9.878.244		23,86
DEMOKRATİK SOL PARTİ	384.009	1,22	0,85
DEMOKRATİK HALK PARTİSİ	1.960.660	6,22	4,74
YURT PARTİSİ	294.909	0,94	0,71
MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ	2.635.787	8,36	6,37
DOĞRU YOL PARTİSİ	3.008.942	9,54	7,30
MİLLET PARTİSİ	68.271	0,22	0,16
BÜYÜK BİRLİK PARTİSİ	322.093	1,02	0,77
ANAVATAN PARTİSİ	1.618.465	5,13	3,90
LİBERAL DEMOKRAT PARTİ	89.331	0,28	0,21
SAADET PARTİSİ	785.489	2,49	1,90
BAĞIMSIZ TÜRKİYE PARTİSİ	150.482	0,48	0,36
ÖZGÜRLÜK VE DAYANIŞMA PARTİSİ	106.023	0,34	0,25
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ	59.180	0,19	0,14
GENÇ PARTİ	2.285.598	7,25	5,52
İŞÇİ PARTİSİ	159.843	0,51	0,38
CUMHURİYET HALK PARTİSİ	6.113.352	19,39	14,77
ADALET VE KALKINMA PARTİSİ	10.808.229	34,28	26,12
YENİ TÜRKİYE PARTİSİ	363.869	1,15	0,88
BAĞIMSIZLAR	314.251	1,00	0,76

* YSK'nun 09.11.2002 tarihli "kesin sonuç" kararındaki veriler kullanılmıştır.

tezgaha itilen halk sözde kendi vekillerini seçmekte, onlar da meclisteki yasama ve hükümetteki yürütme fonksiyonları eliyle halkı/ülkeyi yönetmektedirler. Bu oyunu bozacak, açığa çıkaracak, iflas ettirecek her türlü gelişme ve girişim, rejim açısından büyük bir tehlike olup en kısa zamanda savuşturulması için her türlü tedbir alınmış durumdadır. Bu refleksin, silahlı gücün sembolü olarak **ordu/TSK** eliyle gösterilmesi de yarı-sömürgelerdeki faşist diktatörlüklere özgü **karakteristik** bir durumdur. Zira büyük bölümü yarı-sömürgeleşmiş bir **“kurtuluş savaşı”** ile geçmişler ve bu savaşlara silahlı kuvvetler damgasını vurmuştur. Bu ordular kurucu olmak sıfatıyla rejimin de bekçisidir. Nitekim ülkemizde bu durum ayrıca anayasal bir statü de elde etmekte ve TSK'ya **“koruma ve kollama”** görevi verilerek meşruiyet sağlanmaktadır.

Kemalist geleneğin takipçisi olarak yapılandırılan Türk ordusu emperyalist orduların uzantısıdır. Emperyalizmin çıkarlarını korumak için vardır. Bunun için silahlandırılmış ve örgütlenilmiştir. İç siyaset arenasında, yani hakim sınıf grupları/klikleri arasındaki dalaşa oynadığı rol, rejimin niteliği ile ilgili **kafa karışıklığı** yaratmamalıdır. **TSK**, emperyalist savaş makinesinin bir parçası olmakla, ülke içinde emperyalizmin yararına hiçbir düzenleme, tasarruf ve plana karşı koymaz, koyamaz. O nedenle seçimlerin **“28 Şubatın rövanşı”** olarak nitelendirilmesi, cahilce bir değerlendirmedir. **AKP zaten 28 Şubat'ın ürünüdür**. Faşist Türk ordusu kendi deyimleriyle **“irtica”**nın veya başka deyişle **“siyasal is-**

lam”ın esasen karşısında değil duruma göre de tam arkasındadır. ABD emperyalizminin bizzat kendi palazlandığı **İslamcı faşist kliği/geleneği** dizginleme yön ve biçim verme amaçlı müdahalesi oranında devreye girmekte ya da geri çekilmektedir. Bu durum tamamen dış/bölgesel ve iç dengelere bağlı olarak değişim göstermektedir. Örneğin bu süreçte AKP, ABD ve AB emperyalistleri için **kritik bir misyonla** devrededir. TSK da buna uygun bir biçimde **herkesten fazla** AKP'ci olmak durumundadır.

Böyle bir ülke, devlet ve düzen gerçekliği içinde, faşist diktatörlüğünün yıkılması ve yerine demokratik halk iktidarının kurulmasını amaçlayan mücadele **esas olarak silahlı** biçimde yürütülmek ve pek tabii ki **illegal** olmak zorundadır. Bu durum barışçıl ve yasal mücadele ve örgütlenme biçimlerini ikincil kılar ancak yadsımaz. Dolayısıyla parlamento ve seçimler de bu kapsam içinde değerlendirmeye tabi tutulmalıdır. **Parlamentodan bir biçimde de olsa yararlanmak, birden fazla faktöre bağlıdır**. Bunlardan birisi yönetenlerin durumuna da bağlı olarak, halkın meclisle olan ilişkisi ve beklentisinin durumu, bir diğeri de halk muhalefetinin seyri ve buna komünistlerin önderlik ve örgütülük seviyesidir. **Bu bağlaşım (korelasyon)** içerisinde koşulları değerlendiren komünistler, gündeme getirilen parlamento seçimlerine ilişkin proletaryanın **taktiğini** belirlerler. Taktiklerinin **biricik kıstası** sınıf mücadelesinin ivmesinin yükseltilmesi ve ileriye sıçratılması ekseninde savaşın örgütlenilmesidir.

**KAYIT YAPTIRMAYAN,
SANDIĞA GİTMİYEN, GEÇERLİ
OY VERMEYENLER;
30.2'LİK YÜZDEYLE 3 KASIM
SEÇİMLERİNE DAMGASINI
VURMUŞTUR !**

Bu doğrular ve gerçekler ışığında 3 Kasım sürecini ele aldığımızda; öncelikle kitlelerin, düzenin bu en önemli maskeleyen aracı parlamentoya karşı ciddi bir tepki ve öfke içerisinde olduğu görülmekteydi. Bütün faşist partiler tek tipleşmiş, programatik ve organik düzeyde aynılaşmıştı. Teşhir olmuşluk ileri boyuttaydı. Bu durum hiç şüphesiz hakim sınıfların özellikle son 10 yılda giderek artan sömürü ve zulüm politikalarından kaynaklanıyordu. **Emperyalizme bağımlılık**; Derviş'in reel başbakanlık sürecinden ABD (Afganistan, Filistin, Irak sorunları), AB ve IMF-DB ilişkilerinde kayıtsız şartsız itaat ve uyduluk politikasının ayyuka çıkmasına kadar **aleni bir biçimde** kendini gösteriyordu.

Komprador patron-ağa devletinin, efendilerinin bölgesel ve yerel çıkarları adına rejimi bir **referandum/güven oylamasına** götürmesi ve **revizyondan** geçirmeleri gerekiyordu. İstikrar adına, değişim, tazelenme, yenilenme adına, bu durum **yakıcı** biçimde kendini dayatmıştı. **11 Eylül** sürecinin çevrelediği bu dönemde, **28 Şubatın** ertesinden başlayarak beslenen, desteklenen, çeşitli süreçlerden geçirilerek biçimlendirilen **AKP** ile onun tamamlayıcısı, adeta ortağı olarak nadastaki **CHP** önemli bir rol oynayacaktı.

Kitlelerin ruh hali ortadaydı. Çalışma yürüttüğümüz bütün bölge ve kesimlerde verilen tepkilerin ortaklaştığı nokta sisteme karşı **ciddi bir güvensizlik** olarak belirginleşiyordu. Bunun en somut cisimlenme aracı olarak da meclis ve onu oluşturan faşist partiler görülüyordu. **Körfez depremi ve 2001 Şubat krizi** bu durumu katmerleştirmişti. Bu gerçekliği gazetemizin **08-21 Kasım 2002** sayılı nüshasındaki röportajında **Prof. Dr. Korkut Boratav**, "(B)u kadar ağır darbe vuran konjonktür 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana hiç yaşanmamıştır...Zaten sokakta ve günlük hayatta rastladığımız birçok insan 'hepsinin Allah belasını versin', 'bütün partilere mühür vuracağım', 'boş oy atacağım' tepkisinde bulunuyordu." sözleriyle anlatıyor. Nitekim daha seçimler gündemde yok iken yapılan çeşitli kamuoyu araştırmaları, anketler, kitle eylemleri, gösteriler vb. halkın nabzını yansıtabilecek tüm olay ve değerlendirmeler de aynı sonucu vermektedir. Tam da bu nedenlerin itmesiyle erkene alınan seçimler (**istikrarsızlık ve tabansızlığı giderme adına**) asgari demokratik nitelik bile taşımayacak bir biçimde kotarılacak ve halkın öfkesi kaldıraç yapılarak hakim sınıflar düzlüğe çıkaracaklardı.

Rejimin genelde halkın en duyarlı kesimlerini bile reformist ve revizyonist baylarımızın da katkısıyla etkileyebildiği, **parlamentarizm sahtekarlığına** itibar etme oranının, yakın süreçte geniş kitleler nezdinde bu kadar gerilemesi, oldukça **ileri** bir yaklaşıma denk düşmektedir. Zaten, para cezası vd. baskılara ve onca ortak ağızdan propagandaya rağmen kitlelerin meclisten uzak bir duruş içine girmesinin "**ileri**" bir tutum olduğu sosyolojik açıdan net bir doğrudur.

Bu durumda kitlelerin ruh halini ve nabzını değerlendirerek onlarla buluşmanın adı seçimleri boykot etme çağrısını güçlü bir biçimde yapmaktır. Amaç, kitlelerin parlamentoya yüz çevirerek atacakları adımları çoğaltmak, onu bilinçli bir yürüyüşe dönüştürmek ve ger-

çek alternatif olan devrim mücadelesinin örgütlenme ve savaşma kulvarına sokmaktır. Bu süreç aynı zamanda bizi kitlelerin ileri kesimleriyle buluşturacak, kopuş eğilimindekilerle kaynaştıracak, faşizmin teşhir ve tecrit sürecini hızlandıracaktır. Nitekim, gücümüz oranında yürüttüğümüz kampanya çerçevesinde, istediğimiz düzeyde adımlar atamasak da, kitlelerle içten bir kaynaşma yaşadık ve tutumumuz ve tercihimizin isabetliliğini somutta bir kez de bu faaliyet vesilesiyle hissetmiş olmakla geliştirci ve güçlendirici bir deneyden geçmiş olduk.

3 Kasım seçimleri; başta karşı-devrimciler olmak üzere neredeyse bütün çevrelerin özenle örtme ve çarpıtma çabasına karşın **çok açık bir protestoya** sahne olmuştu. Bu seçimlere, gösterilmeye çalışılan aksine, **AKP değil, seçmen kaydı yaptırmayan, sandığa gitmeyen, boş/geçersiz oy kullanan büyük bir kitle (yaklaşık 13.5 milyon kişi)** damgasını vurmuştu. Birilerine çok incitici, faşizme çok ürkütücü gelse de gerçek budur. **45** milyonluk seçmen kitlesinin **3.6** milyonu seçmen olmamıştı. **41.4** milyonluk kayıtlı seçmenin **8.6** milyonu sandık başına gitmemiş, gidenlerin **1.2** milyonu boş veya geçersiz oy kullanmıştır. Toplam seçmenin yüzde **69.8**'inin geçerli oy kullandığı seçimlerde, **10.8** milyon oy alan **AKP**'nin gerçek oy oranı yüzde **24**, **CHP**'nin **13.6**, **DEHAP**'ın ise **4.3**'tür. Sandığa gitmeyen ve boş/geçersiz oy kullananların yüzdesi toplam seçmen baz alındığında yüzde **30.2**, kayıtlı seçmenler dikkate alındığında ise yüzde **23.8**'dir. (TABLO 1)

Bu hesabı, geçmiş seçimlerde yaparken bize itibar etmeyen her renkten burjuva çevreler ve akademisyenlerin bir kısmı şimdi benzer tablolar ile yorum yapmaya özen gösteriyorlar. Ancak, kendisini "**bilimsel analizi**" sanan oportünist ve revizyonist akımların hala bu bilimsel gerçekliklere "**aklı**" ermemektedir. Onların akli sandalyeli parmak hesabında kalmış bulunuyor.

3 Kasım seçimlerinde, toplam seçmen nüfusu içinde kitlesel olarak en büyük yüzdelik dilimi yüzde **30.2** ile **kayıt yaptırmayan, oy kullanmayan, geçerli oy atmayanlar** oluşturmaktadır. **Kayıtlı seçmen bakımından, geçerli oy kullanmayan 23.9**'luk yüzdenin 12 Eylül sonrasının **en büyük oranı** olması dikkat çekicidir (TABLO 2). Bu gerçekliği görmezden gelen, bunu örtmeye çalışan, hesap dışı tutan, değerlendirmeye almayan bütün kesimler **kasıtlı bir tavır** içerisindeydiler. Kutsadıkları parlamenter sistem, su taşıdıkları düzen, katıldıkları oyun; elbirliğiyle yürütülen seçim propagandası, kampanyası, baskısı ve cezasına rağmen **büyük bir kitleden itibar görmemiştir**. "Partiler üstü" statüsü nedeniyle, **A. Necdet Sezer** söylediğinde anlaşılabilir bir durumdur, ancak **Bahçeli**'nin seçimden önceki son mitinglerinde (**01.11.2002, Adana**), "**Hangi partiden olursanız olun, oyunuzu kime vermeniz verin, ama mutlaka oyunuzu kullanın.**" diye çağrı yapması, son derece anlamlıdır.

Açıktır ki seçim şu veya bu partinin meclise girmesi, hükümet etmesinden de öte, özellikle günümüz koşullarında **rejimin meşruiyeti için referandum** niteliği taşımaktaydı. Parlamentonun "**umut kaptısı**" olmaktan çıkması tehlikesini bertaraf etmeye çalışıyorlardı. Diğerlerinin de Bahçeli'nin de yırtınması bu yüzdendi. Bu durumda, 3 Kasım'da şu veya bu nedenle oy kullanılmamasından yana tercihte bulunmanın son tahlilde kime ve neye hizmet ettiği

açıktır.

Boykot taktiğinin **isabetli, devrimci, ilerletici** yegane taktik olduğu, seçim sonuçlarıyla bir kez daha kanıtlanmış bulunuyor. **Emekçilerin ileri kesimlerinin, düzene radikal tepkinin, ciddi bir ağırlık teşkil ettiği, kitlelerin en yüksek dilimli yüzdesinin; protesto tavrı gösterdiği açıktır.** Bu durumu, "**Ne kadarı bilinçli davrandı?**" demagojisiyle karartma çabaları nafiledir. Kimsenin ülkedeki toplumsal gerçekliği, kitlelerin ruh halini ve açığa vurulan tepkileri göz ardı etmeye hakkı yoktur. Bakın, boykot eden veya geçersiz ve boş oy kullananlar nasıl bir analize tabi tutuluyor:

"(A)detta 'hepsine lanet' diyerek seçime katılmayan veya geçersiz mühür vuran (ve toplamda **AKP seçmenlerini aşan**) **protestocuların bir dökümünü yapabiliyorduk, herhalde Çankaya'dan Tuzluca'yra veya Bağdat Caddesi'nden Ümraniye'ye uzanan yollarda, AKP'nin oy dağılımının bir benzerini görecektik.**" (Prof. Dr. Korkut Boratav, Cumhuriyet, 13.11.2002)

"**Katılımın az olması, seçmenlerin bir bölümünün İktidar partileri değişiyor ama uygulanan politikalar hep aynı kalıyor, sorunların çözümlenmiyor.' düşünmesiyle seçimlerden de uzaklaştığı ya da**

TABLO 2 :
KATILIM ORANLARI

SENE	GEÇERLİ OY	OY KULLANMAYAN ve GEÇERSİZ OY
1950	% 89.3	% 10.7
1954	% 88.6	% 11.4
1957	% 76.6	% 23.4
1961	% 78.4	% 21.6
1965	% 68.0	% 32.0
1969	% 61.4	% 38.6
1973	% 63.8	% 36.2
1977	% 69.9	% 30.1
1983	% 87.8	% 12.2
1987	% 90.9	% 9.1
1991	% 81.4	% 18.6
1995	% 82.3	% 17.7
1999	% 83.2	% 16.8
2002	% 76.1	% 23.9

tepkisini bu davranışıyla belirttiği şeklindeki algılanmalıdır." (TMMOB Yönetim Kurulu, Basın Açıklaması, 12.11.2002)

"**Yüzde 20 civarında bir seçmen kitesi oy kullanmadı. Bu, politik sisteme yabancılaşma, tepki demektir.**" (Prof. Dr. Burhan Şenatalar, Cumhuriyet, 10.11.2002)

"**Sisteme karşı tepkili olanlar sandığa gitmedi. Sistemi istikrarsızlığa sürüklemek ve böylece sistemin kendisini sorgulamasını istiyorlar.**" (Prof. Dr. Nilüfer Varlı, Marmara Üniversitesi, 04.11.2002)

Buraya bazılarını aldığımız değerlendirmeler, gerek seçimlerden önce gerekse de sonrasında yaptığımız ve bu yazıda da yinelediğimiz tespitlerimizi yoruma yer bırakmayacak açıklıkta teyit etmektedir.

**FAŞİZMİN DERİ DEĞİŞTİRME
OPERASYONU**

Seçimlerin, boykot tavrı gösteren, sistemi protesto ederek sandığa gitmeyenlerin dışındaki sonuçlar açısından değerlendirilmesi yapıldığında ilk göze çarpan olgu, **21. dönem** meclisini oluşturan ve **57. hükümette** yer alan partilerin **büyük bir tasfiyeye** uğradığıdır. Bu durum başlı başına rejimin ciddi bir sorgulamaya tabi tutulduğunu göstermektedir. 3 yıl gibi kısa sayılabilecek bir sürede geçerli oy itibarıyla yüzde

53'den yüzde **15**'in altına gerileyen bir hükümet tabanı ile onca takviyeye karşın "**muhalefette**" olduğu halde çöken **DYP** ve kaderine terk edilen **SP**'nin eri(til)mesi, çarpıcı bir sürece işaret etmektedir. Ezilen, sömürülen kitleler, **Arjantin** halkının "**Que se vayan todos**" (**Hepsi çekip gitmeli**) şeklindeki en yaygın sloganını benimsediğini göstermiştir. Seçimler öncesinde dikkat çektiğimiz kemik oyların erimesi olgusu, seçim sonuçlarıyla da teyit edildiği üzere faşist partilerin programdan öte söylem düzeyinde de büyük ölçüde aynılaşmasının ürünüdür. Bu gerçeklik, emperyalizmin geliştirdiği yeni dönem kısa vadeli projelerde TC devletine biçilen kritik rollerden kaynaklanmaktadır.

Son sürece damgasını vuran ağır yıkım koşullarında, **AKP** kadar çekim merkezi olmak bir yana klasik tabanına dahi ulaşamayan **CHP** de esasen kendi hedefleri açısından başarısız olmuştur. **AKP** ile **CHP**'nin **yükseltişi** birbiriyle ilişkili bir seyir izlemiş ve seçimlerin özel imtiyazlı partisi olarak **GP** de ayrı bir rol üstlenerek öne çıkarılmıştır. **Hedef** azami **2-3** partili bir meclis olduğu için **GP** bu biçimlendirmede role soyundurulmuş ve amaca uygun bir sonuç da elde etmiştir. Bu partinin, yürüttüğü kampanyanın içeriğine uygun bir biçimde, ağırlıklı olarak **DYP**, **DSP** ve **MHP** tabanından oy devşirmiş olması (**Ege, Marmara ve Trakya**'da kendi ülke ortalamasının yüzde **3** ila **9** puan üzerine çıkması) hangi işlevi gördüğünü açıklamaktadır.

AKP, hakim sınıfların **islam soslu** faşist kliğinin **28 Şubat 1997**'de şekillendirilen partisi olarak **ABD icazetiyle** palazlandırılarak piyasaya sürülmüştür. Aldığı oyların büyük bir bölümü, çöküşe giden önceki dönemin faşist partilerinden **devşirmedi**. Bunların o partiler, hükümet ve parlamento şahsında düzene tepki oyları olduğu açıktır. Yasaklamaların, mağduriyet havasının, Tayyip'in medyada sıralanan kişisel özelliklerinin, **AKP**'nin elde ettiği sonuç üzerinde ağırlıklı bir etkisi bulunmamaktadır. Bu vesileyle, seçimlerde partilerden öte liderlerin yarışacağı tespitlerinin isabetsizliğinin de ortaya çıktığını belirtmek gerekiyor.

NAMLULARIN YARATTIĞI POTANSİYELİ HARCAMA PROJESİ

3 Kasım sonuçlarının, doğal olarak devrim cephesini daha yakından ilgilendiren konularından birisi, seçime "**emek, demokrasi ve barış bloku**" olarak giren **DEHAP**'ın sergilediği tablodur. **DEHAP**; Kürt ulusal kurtuluş hareketinin silahlı mücadelesi/savaşı ile elde ettiği potansiyelin, bu hareketin **İtalya-İmralı** süreciyle sabitlenen reformist çizgisiyle, düzene eklenmesi stratejisi doğrultusunda kullanılmamasının tezahürü olarak sahne alan geleneğin **HADEP**'le beraber son çatısıdır. Bunlar; ulusal hareket önderliğinde, büyük bir muharebeden, zorlu bir savaştan geçip onbinlerce şehit vererek, büyük fedakarlıklar, direnişler ve çatışmalar sonucu oluşturulan kitlesel gücü, **devrimci rotasından çıkararak** çizgiyi temsil etmektedirler.

"**Demokratik cumhuriyet**" ekseninde düzene yedeklenme hedefiyle işleyen bu projenin ürünü olarak faaliyet yürüten **HADEP**'in yöneticileri, faşist partilerle (**CHP**, **ANAP**, **YTP**, **SP**) ittifak girişimlerinden sonuç alamamış ve nihayetinde **SHP**, **ÖDP**, **EMEP** ve **SDP** ile tutuştukları koltuk pazarlığı sonucunda **DEHAP** çatısı ve **EMEP**, **SDP** bağlaştığı ile seçime katılmışlardır. **Murat Bozlak** daha sürecin başlarında yönelimlerini bütün açıklığıyla anlatıyor ve

26.08.2002 tarihli röportajında, "Ama CHP üzerine düşeni yapmıyor. İktidarı hedefleyen sol bir birlik hedeflemiyor. Oysa birbirine yakın anlayışa sahip demokrasinin güçleri ve partiler bu seçim öncesinde birlik yaşamalıdır....Eğer ülke sorunlarının çözümünde ortaklaşabiliyorsak, yan yana gelebiliyorsak, SP ile seçim öncesi işbirliği olabilir....Biz CHP'ye açtık, ANAP'a ve YTP'ye de açtık....Kemal Derviş'in solda birlik için olumlu bir çabası oldu...." diyordu. Feyz bu ilkbaharda gelmiş ve Cemil Bayık, PKK 8., KADEK 1. kongresinin temel yaklaşımını özetlediği 26.04.2002 tarihli röportajında aynen, "Klasik toplum tahlilleri, teoriler ve bayatlamış mücadele yöntemleriyle yürümek mümkün değildir." cümlesini sarf etmişti.

DEHAP'a yön veren çizginin düzeni yıkma, değiştirme gibi bir hedefi yoktur. Sosyalizmi çoktan tarihe gömmüş, emperyalizme "ilerici" roller atfederek silahlı savaşı "kısmi hak ve özgürlükler" mücadelesi derekesine indirmişlerdir. Bir anlamda hükümet programı sayılan seçim bildirgelerinde, emperyalizme ve faşizme göstermelik düzeyde bile değinilmemiş, düzen partilerinden farksız bir icraat tablosu çizilmiştir. Borçların ödenmesinden, "yabancı sermayenin yatırım için ülkede güven ortamı yaratılacağı" (M. Bozlak, 26.08.2002)'ndan söz etmektedirler. "Kürt sorunu", "Bize göre TC vatandaşı olmak ortak kimliktir. Kürt kimliği de bir alt kimliktir. Kürt kültürü de bir alt kültürdür." (M. Bozlak, 26.08.2002) olarak tanımlanmaktadır. Yani artık "sorun" bile değildir. EMEP hangi hikayeyi anlatsın DEHAP genel başkanı Mehmet Abbasoğlu 17.10.2002 tarihli Bingöl mitinginde açıkça "Avrupa Birliği'nin yolu DEHAP'tan geçer." demiştir. Nitekim mitinglerin en revaçta sloganlarından birisi "Biji AB"dir.

Tabanlarının, savaşın elde ettiği potansiyel sonucu oluşturduğu açıktır. Söylemleri kurdukları ittifaklara göre makyajlanmaktadır. Faşist partilerle ittifak sonuç verince (gerçekleşememe nedenleri kendileri değil karşı taraftır) zorunlu olarak kurdukları ilişkilerle daha "sol" bir dil tutturmak durumunda kalmışlardır. Ancak esas eksenleri dikkate alındığında bu seçim vesilesiyle kullandıkları dilin iğreti durduğu görülmektedir. Samimi değildir. Örneğin M. Bozlak'ın 16.09.2002'de sarf ettiği, "Kuzey Irak'ta anti-demokratik Saddam rejiminin yıkılmasından yana olduğumuz için ABD'nin müdahalesini destekliyoruz." sözlerini gelen tepkiler üzerine inkar etmek yolunu seçmişlerdir.

Nitekim, silahlı mücadeleden çark ederek emperyalistlere ve faşistlere yaranmacı, yamanmacı (ABD'den AB'ye, ANAP ve DSP'den MHP'ye kadar, bunların lehine son 3 yıl içerisinde verdikleri birçok demecileri hatırlansın) bir hatta sürüklenen teslimiyetçi çizginin yön verdiği HA-DEP'in seçim partisi DEHAP, kendi kitlelerini dahi ayakta tutmakta zorlanır bir duruma düşmüştür. Türkiye genelinde (kayıtlı seçmen içinde) yüzde 76.14 olan geçerli oy oranı, Türkiye Kürdistanı ortalamasında yüzde 72.55 olarak gerçekleşmiştir. Oran Diyarbakır'da yüzde 68.35'e kadar düşmektedir. Durumu, engellemelerle, baskılarla açıklamaya çalışmaları boşunadır. Zira M. Bozlak'ın bizzat kendisi 01.11.2002 tarihli son Diyarbakır mitinginde, "1995 ve 1999 seçimlerinde görmediğimiz imkanlara sahip olduk bu seçimde. Bu nedenle valilere, kaymakamlara, emniyete teşekkür ediyoruz." diye konuşma yapmıştır.

1999 seçimlerinde 1 milyon 482 bin 196 oy alan HADEP'in, 2002 seçimlerinde DEHAP olarak aldığı oy sayısı 1 milyon 960 bin 660'dır. Üç yıllık nüfus/seçmen artışıyla beraber, 142 binlik oy kaybına uğrayan ÖDP ile ittifaktaki yaklaşık 100 binlik EMEP ve SDP'nin varlığı dikkate alındığında, 478 binlik kağıt üzerindeki artışın aslında reel bir büyümeye karşılık gelmediği görülecektir. Kaldı ki bu kadar ağır bir sürecin ardından sandığa itilen kitlelerin oyunu alamayıp yerinde saymak suretiyle gerilemek, çekim merkezi olamamak, açık bir seçim yenilgisi olarak değerlendirilmelidir. Başta Diyarbakır olmak üzere Kürt illerinde sandığın ciddi oranda itibar kaybetmesi, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi büyük şehirlerde önceki performansın uzağında kalınması, DEHAP'ın parlamento hayallerini şimdilik suya düşürmüştür.

YOL AYRIMINDA BOCALAMAK: YA REFORMİZM YA DEVRİM

Aslında DEHAP'la ittifakı sandalye hesabındaki anlaşmazlıkla gerçekleşemeyen veya buna hiç tevessül etmeyip de bağımsız aday çıkaran ya da DEHAP'a dolaylı destek tavırına giren, kısacası seçimleri boykot tavrı geliştirmeyerek çeşitli biçimlerde de olsa seçim tezgahına gelenleri aynı kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Zira bunların ana felsefesi aynıdır. Re-

formizmle çeşitli biçim ve ağırlıkta sakatlanmış bu akımlar, parlamento önemli bir mevzi olarak görme yanılığından başka, kitlelerin ruh haline yabancı kalarak kendi öznellikleriyle hareket etmişler ve seçim şartlarının yasal olanaklarından yararlanmak adına "taktik" belirlemeler yapmışlardır. Yasal propaganda imkanının daha elverişli olup olmaması üzerinden seçim taktiği belirleme zavallılığına düşmenin nasıl adlandırılması gerektiğini doğrusu bilmiyoruz. Bakın bu konunun en heveslisi olan bir çevre, seçime katılma amacını nasıl açıklıyor :

"Marksist-Leninistlerher şeyden önce kitlelerle devrimciler arasındaki duvarları yıkmayı, yabancılaşmayı dağıtmayı, hiçbir araç ve yöntemi küçümsemeden devrimci bilinçle aç yığınları devrimci bilinçle donatmayı ve devrime kazanmayı somut bir görev olarak algıladılar. Parlamento seçimlerine de bu amaçla katıldılar. Seçim dönemini yığınlara ulaşma, örgütlenme, aynı zamanda komünist örgütsel yapıyı nitelik ve nicelik olarak büyütmek hedefine hizmet edecek biçimde değerlendir-

dirdiler." ("Seçimler ve Devrimci Politika", Teoride Doğrultu, Kasım-Aralık 2002, sayı 9, sf.20)

Parlamentoyu kutsuyorsunuz. Ona bu rejimde hala ciddi bir misyon biçiyorsunuz. Ne kadar göstermelik bir kurum olduğuna göremiyorsunuz. İçindeki partilerin iktidar- muhalefet ayrımı olmadan eşi görülmedik bir tasfiyeye uğraması da mı uyarıcı olmuyor? Kitlelere gittiğinizde, hem parlamento işlevini, seçimin amacı ve rolünü anlatıp hem de bağımsız adaylarınıza oy istemeyi nasıl başarıyorsunuz? Böyle tutarsız bir tavırla en küçük inandırıcılığınızın olamayacağını görmüyor musunuz? Eğer parlamento ve seçimlerin teşhiri ile "taktik" icabı uğraşmıyoruz dersiniz o zaman bunun neresi "devrimci" çalışma oluyor? Kusura bakmayın ama biz anlayamadık, umarız kitlelere anlatabilmişsinizdir. Hoş, seçim sonuçlarınız tersini söylüyor ama, biz gene de iyimserliği elden bırakmıyoruz.

Seçimlere karşı taktik tavır belirlemenin kıstaslarını ve boykot tavrımızın gerekçelerini, defalarca açıkladık. Hiçbir konunun olmadığı gibi bu işin de reçetesi yoktur. Taktik, bir döneme, sürece ilişkin sonuçlar doğurur. "Anlık sonuç doğurmaz" diye yazıp da bazı aklı evvelerden okuduğunu anlamaz bir yanıt almıştık. "Anlık" sonuçları bizim bildiğimiz kadarıyla ancak mucizeler doğuruyor. "An", sözlüklerde, "göz açıp kapayıncaya değin geçen za-

ve yönelimini en doğru biçimde yansıttığını ve bunun ancak parlamenter hayaller peşinde olanlar dışında herkes tarafından görülebileceği bir süreçten geldiğimiz unutulmamalıdır. Blok bileşeni olmak, ardından barajı geçmek ve mazbata sahibi olmak hülyaları erken sona erince "zorunlu" olarak "bağımsız aday" diye kendilerinin de bir şey anlamadıkları bir "taktik" uyduranların şimdi, örneğin İstanbul'daki üç bölgeden aldıkları oylarla ilgili nasıl bir hesap yaptıklarını doğrusu merak ediyoruz. Nitelik değil de nicelik hesabına gince böyle durumlara düşmeniz kaçınılmaz oluyor. Sabah gazetesinin konuyla ilgili traji-komik haberinin anlamlı başlıklarını kınamayı mı, tezkir etmeyi mi düşünüyorsunuz? ("Tanıdıkları bile oy vermedi", "İstanbul'un bağımsız adayları için seçim hüsrân oldu", Sabah Gazetesi, 07.11.2002 : ESP adayları; 1. Bölge Mukaddes Çelik : 282 oy; 2. Bölge Ayşe Yılmaz : 252 oy; 3. Bölge Ayşe Yumlu Yeter : 238 oy)

Bakın, bize akıl vermeye kalktığımız gazetenizin bir hafta sonraki nüshasında, kendi yoldaşlarınız son derece samimi bir şekilde kitlelerin nabzını yansıtırken, bu arada doğru tutumun ne olması gerektiğinin verilerini nasıl aktarıyorlar:

"Parlamente güvensiz olan ve özellikle de genç kuşaktan oluşan önemli bir kesim ise seçimler için kayıt yaptırmamış. Bir bölümü de zaten seçimi pek önemsemediğinden sandık başına gitmedi." ("Dersim halkı gelecektekine yana" başlıklı yazı, Atılım, 09.11.2002)

"ESP'nin gittiği yerlerde karşılaşmış olduğu bir başka gerçek de emekçiler içinde parlamento çözüm olabileceği düşüncesinin büyük oranda zayıfladığıydı. Ki bu durum seçim sonuçlarında da görülüyor. 450 bin seçmenin olduğu Malatya'da 120 bin civarında insan sandık başına gitmedi." ("Emek karşılıksız kalmadı" başlıklı yazı, Atılım, 09.11.2002)

Yorum yapmaya gerek var mı arkadaşlar? Devrimci aklı çağırarak için de artık çok geç. Kendi gazetenizi de okumuyor olacaksınız ki; hem de genel yayın yönetmeniniz, 10.11.2002 tarihinde BEK-SAV'da yapılan "Sandıktan çıkan Türkiye" başlıklı, ibret verici bir sandalye hesabına dönen panelde, oy kullanmayanların ana yöneliminin belli olmadığını, hatırı sayılır oranda apolitik unsurların da olabileceğini (sanki bilinçsizce ya da apolitik bir tutumla tercihte bulunanlar sadece sandığa gitmeyenler içinde olabilir gibi) söyleyip demagoji yaparak, kafa karışıklığı yaratmaya çalışmış. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki Malatya ve Tunceli'deki ruh hali büyük ölçüde ülkenin dört bir yanında vardı. Bunu inkar eden kendini inkar ediyor demektir. Şimdi merak ediyoruz, bu iki alıntıyı ne yapacaksınız. Çünkü bu kez tezkir de imkansız. Zor bir durum !

Sizin için kullandığımız "dost" tabirini yadırgamayın arkadaşlar. İçimizden geldiği gibi hitap ediyoruz. Yani samimiyiz. Ancak unutmayın ki "dost acı söyler". Alınmayacak, güvenmeyecek, bize akıl vermeye kalkarken kendinizin akla muhtaç olduğunu görmeyi becereceksiniz. Silahlı mücadelenin yarattığı potansiyelle EMEP vd. gibi üşüşme politikasına sapmamalı, bu potansiyelin ortaya çıkışı nedenlerini sorgulamalısınız. Çünkü devrimci akıl hazıra konmayı değil hazırlamayı, birikimin parlamento yollarında icazetçi bir politikayla harcanmasına ortak olmayı değil o potansiyeli eski dinamiklerine kavuşturmak ve savaşa yeniden kazanmak için çaba sarf etmeyi gerektiriyor.

man, bölünemeyecek denli kısa zaman parçası, gerçek süresi ne olursa olsun çok kısa zaman" olarak açıklanmaktadır. "Anlık" tabirini "Boykot edince sanki parlamento ortadan mı kalkacak?" ya da "Kahrolsun deyince emperyalizm veya faşizm kahroluyor mu?" türü sayıklamalar için kullanmıştık. Kişi olayın özünü tartışacak durumda olmayınca, böylesi kelime didiklemeleriyle, üstelik kelimenin anlamını da bilmeden uğraşmak durumunda kalıyor. Ne acı.

Komünistleri "sığ analiz"lerde bulunmak, "üstün körü bildiri" kaleme almak, "politik çocukluk" yapmak, "subjektivizme" düşmek, "keyfi taktik" belirlemek ve "kuyrukçuluk" ile suçlayan baylarımız ("Neredesin devrimci akıl?", SenTEZ köşesi, Atılım, 02.11.2002, sf.11); karşıındakileri/başkalarını kendileri gibi gördüklerinden olacak, "Hatta okudukları, insanın aklına, acaba önce taktik kararlarlaştırılıp sonra da onu haklı çıkartacak 'analizler' mi yapıyor sorusunu bile getiriyor !" demektirler.

Boykot taktiğinin kitlelerin ruh halini

MAHARA

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde Maoist gerillalar 3 yıldır Nepal devletiyle süren görüşmelerin kesilmesinin ardından Kasım 2001'de tüm ülke çapında eylemlere girişmiş, bunun üzerine ülkede sıkıyönetim ilan edilmişti. Bir yıllık bu süreçte Maoistler halk

desteğiyle etkinliğini artırırken; faşist Nepal Devleti ise emperyalistlerin desteğiyle özellikle Maoistleri destekleyen halka karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Son olarak NKP(M)'yi "terörist" ilan ederek ABD emperyalizminin başını çektiği koroya katıldı.

Bugüne kadar Nepal'deki gelişmeleri yakından takip ederek bunları okurlarımıza ulaştırdık. CNN'in Nepalli Maoist liderlerden NKP(M) Siyasi Büro Üyesi, ayrıca Nepal devletiyle üç yıl boyunca sürdürülen görüşmelerde Maoist heyetin başkanı Krishna Bahadur Ma-

hara ile yaptığı röportaj, bu bir yıllık sürecin başlangıcından itibaren NKP(M)'nin kamera karşısına ilk kez çıkarak sürece dair değerlendirme yapımları açısından öneme sahip. Nepal'deki son durumu özetlemesi bakımından bu röportajı yayınlıyoruz.

Bu savaş, tarihi ve kesin bir savaş olacak

Bizim sloganımız her zaman halk demokrasisi ve yeni demokrasi-dir. Onlar kaybedeceklerini biliyorlar, bu yüzden onlar bizim bu esnek talebimizi dahi kabul etmi-

CNN: Nepal devleti sizi teröristler olarak damgaladı. Bunu nasıl yanıtlamak istersiniz?

Mahara: Aynen Amerikalıların El Kaide ve Taliban'ı üzerlerinde bir savaş sürdürmek için terörist olarak damgalaması gibi, benzer olarak Nepal devleti Maoist hareketi terörizm olarak kategorize etti. Çünkü bizi başından atmak istiyor.

Bizim hareketimiz bir ideolojiye dayanmaktadır. Nepal halkının desteğine sahiptir. Bu hareketin ilk safhada, 6-7 yıl önce çok az bir desteğe sahip olduğu

konusunda aynı fikri taşıyorum.

Biz politik bir gücüz ve terörizmi desteklemiyoruz. Terörizmin her türünü mahkum ediyoruz. Terörizm, birkaç insanın kendi bencil nedenleri için yaptıklarıdır. Fakat biz politik bir gücüz. Bu halkın hareketidir, halk savaşıdır. Bu halkın gücüdür.

Bizler terörist değiliz ve bu açıktır. Terörizme karşı olduğumuzu medyaya söylemek istiyoruz. Biz terörist bir güç değiliz.

Halka hizmet için, halkı kurtarmak için, ülkede eşitliğe dayalı bir toplum inşa etmek için doğru politik düşünceye sahibiz. Ve bu doğru politik düşünce ve fikre dayanarak bunun için savaşıyoruz.

Bunu özellikle söylemek istiyorum.

CNN: Nepal devleti sizin çocuk askerler kullandığınıza, sivillerin saldırıya maruz kaldığına ve bombalama kampanyalarıyla bu sivillerin düzenli olarak korkutulduklarına işaret ediyor. Siz Nepal çapında genel grev çağrısı yaptınız ve halk bu çağrınıza uymadığı durumda onları serinkanlılıkla öldürdünüz. Onlar bu tür hareketlerin yalnızca terörist hareket olarak nitelendirilebileceğini söylüyor.

Mahara: Bunlar yalnızca Nepal devleti tarafından ortaya atılan temelsiz iddialardır.

Bizim savaşan güçlerimizin içinde çocuklar yok. Ordumuza 18 yaşın altında kimseyi kabul etmiyoruz.

Ordumuzda bu yaşın altında hiç kimse yok. Bu temelsiz bir iddiadır.

Hareketimiz kurulur kurulmaz, daha büyüklerin olduğu kadar çocukların da desteğine sahip olduk. Fakat onlar ordumuzun bir parçası değiller. Bizim davamız için savaşan genç militanlarımız var.

İkinci olarak, Maoistlerin sivilleri öldürdüğü iddiası da yanlıştır. Gerçekte tüm bu cinayetlerden devlet sorumludur. Bu masum insanları, sadece bizim savaşımızı destekledikleri için öldüren onlardır.

Nepal devleti 4 bin Maoist öldürdüğünü iddia etmektedir. Fakat gerçekte bunların % 80'inden fazlası masum sivillerdir. Biz yalnızca toplumumuzun

suçlu unsurlarını birçok kez uyardıktan sonra öldürdük. Bu da halkın önünde ve halkın istekleri doğrultusunda gerçekleştirildi.

CNN: Nepal devletinin sizin savaşçılarınızı değil, Maoist sempatanlarını öldürdüğünü söylerken ne demek istiyorsunuz? Bunun gerçekten doğru olduğuna dair bir kanıt gösterebilir misiniz?

Mahara: Bizim devlete karşı yığınlarca kanıtımız var. Sadece bir örnek olarak, Kabri bölgesinde bir süre önce devletin Maoist olarak iddia ettiği 7 kişi öldürüldü. Fakat onların silahları ve cephaneleri yoktu. Onlar yalnızca masum müzisyenlerdi.

Salan'da devlet tarafın-

dan yapılan bir hava operasyonunda masum insanlar öldürüldü. Bu olduktan bir süre sonra Maoistleri öldürdüklerini iddia ettiler.

Devlet 4000 Maoist'i öldürdüğünü iddia ediyorsa, o zaman nerede onlardan ele geçirdikleri silahlar ve bizim savaşçılarımızın giydiği üniformalar. Devlet bunları neden gösterememektedir.

CNN: ABD sizin Kızıl Kmerler gibi olduğunuzu onların 1970'lerde kullandıkları aynı taktikleri sizin de kullandığınızı söylüyor. Buna nasıl bir yanıt verirsiniz?

Mahara: Dünyanın her yerinde halkın özgürlüğü için yapılan geçmiş savaşların strateji ve taktiklerini benimsiyoruz. Fakat bunu

mekanik olarak yapmıyoruz. Bizim Kızıl Kmerler gibi savaştığımız iddiaları kesinlikle yanlıştır. Biz kendi amaçlarımız için kendi tarzımızda savaşıyoruz. Coğrafik duruma, Nepal'in özgül koşullarına ve düşmana göre savaşıyoruz.

CNN: Dünyanın sizin davanızın yapısını doğru olarak anlamaması, Nepal devletinin sizi terörist olarak yaftalamasında bazı uluslararası ihtimamlara sahip olması sizi öfkeliyor mu?

Mahara: Bugünün dünyasında yöneticilerin hep-

güçleri arasında süren çatışmada binlerce insan öldürüldü. Böyle bir kampanyaya daha ne kadar dayanabilirsiniz? Daha ne kadar ölümlere tahammül etmeye hazırsınız?

Mahara: Bu savaş bizim istediğimiz değil. Bu ulusun yöneticileri bizleri onlara karşı bu isyanı yükseltmeye zorladı. Onlar bizi dinlerse bu savaş bir dakika içinde bitebilir. Biz, tek bir kayıp vermeden mümkün olan en kısa sürede bunu bitirmek istiyoruz.

Fakat bizim istememizin hiçbir anlamı yok, bu

değiştirecek bir kongre istiyorsunuz. Yönetim kurumu veya özelde kral için bunu istemiyor? Neden sürekli hayır diyorlar?

Mahara: Bu çok önemli bir soru.

Hükümet bizim anayasayı değiştirmeye yetkili bir kongre önerimizle aynı fikirde değil, çünkü kaybedeceklerini biliyorlar. Onlar yalnızca ordunun ve iktidar konumundaki bazı kadın satıcılarının desteğine sahipler. Sıradan insanlar onlara karşı. Partimizin Başkanı Prac-

ya ve ulusal bir ordu olarak teşkil etmeye hazırız. Çünkü şu anda var olan ordu yalnızca krala hizmet ediyor.

Şimdiye kadar bunu söylemek için gittik, fakat öyle görünüyor ki, hükümet görüşmeler veya politik bir çözüm için hazır değil. Bu yüzden biz de karşı kuvvete zorlanmaktayız. Ve bu savaş tarihi ve kesin bir savaş olacak.

CNN: Neden buna tarihi bir savaş diyorsunuz? Sonuca kadar sürececek bir savaş mı olacak? Çünkü son 4-5 yıldır her iki taraf da diğerini güçsüzleştirmeye çalışıyor, ortada pata durumu var. İki taraf da bunu yapabiliyor mu?

Mahara: Bu son savaş olacak, çünkü başka bir çözüm yok. Kralın ordusu dışarıdan takviye güç getirmeye çalışıyor, ortada pata durumu var. İki taraf da bunu yapabiliyor mu? Bu yüzden bu sorun raund, koyduğunuz gibi, kesin raund olacağını düşünüyor musunuz?

Mahara: Bu son savaş olacak, çünkü başka bir çözüm yok. Kralın ordusu dışarıdan takviye güç getirmeye

si çılgın. Bir ideolojileri yok. Onların halka önerebilecekleri, herhangi bir hareket veya örgüt hakkında alınan yanlış kararları sona erdirecek hiçbir şeyleri yok.

Bu bizim için şaşırılacak ya da öfkelenecek bir şey değil; fakat tabii ki tiksindirici. Onlara karşı duyduğumuz tiksinti ve nefret bize savaşmak için güç veriyor.

Çünkü eğer onlar bizim doğru olduğumuzu söylerlerse o zaman herhangi bir savaşa veya devrime de ihtiyaç yoktur.

Onlar o kadar bencildirler ki, asla halkın bakış açısını göremezler. Onların cahilliği bizi savaşa ve isyana teşvik etmektedir. Bizim bakış açımızı görebilseler, bu isyan için bir ihtiyaç kalmayacak.

CNN: Nepal'de Maoistler, ordu ve güvenlik

yöneten sınıfa bağlı. Halka haksızlık yapan yönetici sınıftır, bizim tüm yaptığımız ise direnmek. Şimdi istedikleri zaman bunu bitirmek onlara bağlıdır. Bizi buna onlar zorladı.

CNN: Barış istediğinizi söylüyorsunuz, fakat neden barış yok? Barışı getirmek için her iki taraftan da ne yapılabilir?

Mahara: Biz de barış istiyoruz. Yöneten sınıf ne zaman halka yetki verir, barış o zaman gerçekleşir.

Biz onlardan bütün hakimiyeti bu ulusun halkına dağıtmasını istiyoruz. Yöneten sınıf, hakimiyeti halktan uzakta tuttu. Biz bir geçici hükümet ve Anayasayı değiştirme yetkisinde kongre talep ettik. Halk her neye karar verirse biz kabul etmeye hazırız ve barış işte böyle gerçekleşecek.

CNN: Siz anayasayı

handa görüşmeler için defalarca başvurdu. Anayasayı değiştirmeye yetkili kongre sloganı bizim değil, kapitalistlerindir.

Bizim sloganımız her zaman halk demokrasisi ve yeni demokrasidir. Onlar kaybedeceklerini biliyorlar, bu yüzden onlar bizim bu esnek talebimizi dahi kabul etmiyorlar.

CNN: Durum tıkanmış vaziyette. Devlet sizin taleplerinizi kabul etmiyor ve savaş sürüyor. Hükümetin sizin güçlerinizle temas kurmadığının nedeninin ne olduğunu düşünüyorsunuz? Bu çatışmayı sürdürmeyi nasıl idare edeceksiniz?

Mahara: Hükümetin görüşmelere karşı olmasının sebebi, tam etkin bir savaşa hazırlanıyor olmaları.

Hükümet politik bir çözümü kabul ederse, biz ateşkes için hazırız. Ordumuzu yeniden tanımlama-

ha-zır-lan-ıyor. Ve

eğer onlar gelirse, biz de Nepal ve dünya halklarını bizim için savaşmalarını açıkça sağlarız.

Tarih göstermiştir ki halk her zaman kazanır. Çünkü tarihi halk yapar. Yönetenler halk üzerinde yalnızca zulüm yapmayı bilirler ve bir korku atmosferi yaratırlar. Onlar yalnızca ordularını daha güçlü yapmayı düşünebilirler.

Onların yasaşı meşru değildir, bizim savaşımız meşrudur. Bu savaş, eğer yabancı ordu çağrılırsa daha da yaygınlaşacak. Fakat kesinlikle biz kazanacağız. İşte bu yüzden buna son savaş diyoruz.

Bu son savaş olacak, çünkü başka bir çözüm yok. Kralın ordusu dışarıdan takviye güç getirmeye hazırlanıyor. Ve eğer onlar gelirse, biz de Nepal ve dünya halklarını bizim için savaşmalarını açıkça sağlarız.

Tarih göstermiştir ki halk her zaman kazanır. Çünkü tarihi halk yapar. Yönetenler halk üzerinde yalnızca zulüm yapmayı bilirler ve bir korku atmosferi yaratırlar. Onlar yalnızca ordularını daha güçlü yapmayı düşünebilirler.

Biz politik bir gücüz ve terörizmi desteklemiyoruz. Terörizmin her türünü mahkum ediyoruz. Terörizm, birkaç insanın kendi bencil nedenleri için yaptıklarıdır. Fakat biz politik bir gücüz. Bu halkın hareketidir, halk savaşıdır. Bu halkın gücüdür.

11 Eylül üzerinden yapılan manipülasyonlar "işe yaradı"

BUSH POLİTİKALARI "ONAYLANDI"

ABD'de 6 Kasım'da gerçekleştirilen Kısmi Kongre Seçimlerinde George W. Bush'un Cumhuriyetçi Partisi, Senato'da ve Temsilciler Meclisi'nde çoğunluğu elde etti. Yani Bush'un artık hem iç politikada halk üzerindeki saldırısını, hem de dış politikada dünya halkları üzerindeki saldırgan politikalarını Senato'nun ve Temsilciler Meclisi'nin de daha yoğun desteğini alarak sürdürebileceği bir tablo ortaya çıkardı bu seçimler.

Bu sonuç, aslında 11 Eylül saldırıları sonrasında Amerikan halkı üzerinde estirilen **şovenizm ve "terör korkusu"** manipülasyonları düşünüldüğünde, daha önceden de tahmin edilebilecek bir sonuçken; özellikle son yıllarda yapılan Kongre seçimlerinde (1996, 1998,

2000) Demokratların oy oranlarını sürekli yükseltmeleri 2002 yılının seçimlerinde de aynı trendin devam edeceği izlenimini yaratıyordu. Gerçekte Cumhuriyetçilerin ve Demokratların iç ve dış politikalarında Amerikan ve dünya halkları açısından bir farklılık bulunmadığını en başta söyleyerek bu seçimleri değerlendirmek gerekiyor. Zira **Demokrat Partili Başkan Bill Clinton döneminde gerçekleştirilen Yugoslavya'ya müdahale, Somali, Bosna ve Sudan'a yönelik bombalamalar çok yakın tarihin belleklerimizdeki izleridir.** Ancak bugün Şahinler denilen kesimin en canli politikalarının "onaylanması" anlamında Senato'nun % 51, Temsilciler Meclisi'nin % 52 ile bu kesimin kontrolüne geçmesi

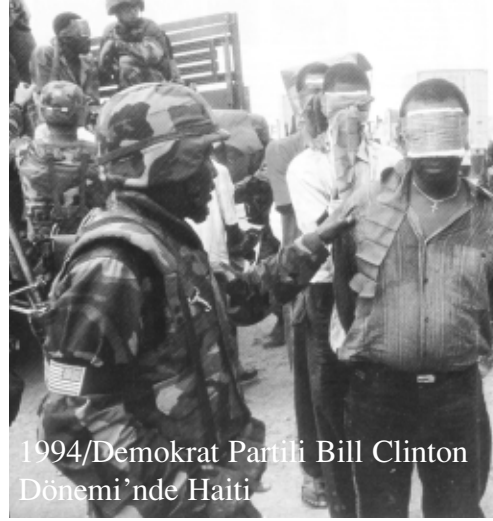
önemlidir.

"DEMOKRAT"LARIN CUMHURİYETÇİLERE KARŞI KOZLARI

Bugüne kadar Demokrat-

Halliburton, Hazine Bakanı Paul O'Neill Alüminyum Şirketi Headed Alcoa, Donald Rumsfeld General Instruments, Ticaret Bakanı Don Evans Petrol-Gaz Şirketi Om

dış politikadaki saldırganlık politikaları; Diğer yanda W. Bush dönemindeki şirket (Enron, WorldCom, Xerox vb.) yolsuzlukları ve iflasları, yoksulluk ve işsizlik oran-

1994/Demokrat Partili Bill Clinton Dönemi'nde Haiti

2001/Cumhuriyetçi Partili George W. Bush Dönemi'nde Afganistan

ların, Cumhuriyetçilere karşı söylemlerinde en önemli yeri onların iş çevrelerine (örneğin petrol, çelik, silah lobilerine) olan yakınlığı ve bu çevrelere vergi indirimine karşı sosyal güvenliğin özelleştirilmesi politikaları tutmuştur. Cumhuriyetçi yönetimdeki isimlerin de geçmişteki bizzat şirket yöneticiliği vasıfları (Bugünkü yönetim içindeki W. Bush Harken Şirketi'nin, Dick Cheney Petrol Şirketi

rafından kullanılmıştır. Ancak bugün seçim sonuçları 11 Eylül'ün etkisiyle Amerikan halkının (oy verenlerinin) çoğunluğunun ekonomiyi arka plana atarak "terör" aldatmacasından etkilenimini göstermektedir. Bir yanda "Demokrat"ların da bu şirketlerden kesinlikle bağımsız olmadığı (diğeri kadar olmasa da şirket genel müdürlerinin varlığı) yönetimleri döneminde Amerikan halkının lehine politikalar izlenmemesi,

larındaki artış vb. dünya halklarına karşı saldırı ve savaşlar.. Amerikan halkı bu seçimlerde (Amerika'da oy vermeme oranının hep çok yüksek olduğu da gözönünde bulundurularak) ehven-i şer'i (kötünün iyisini) değil, kötünün de kötüsünü seçerek Bush'un politikalarını daha "rahat" yürütmesine izin vermiştir. Ancak asıl hesap alanlarda, ABD emperyalizmine karşı mücadelede görülecektir. Ki bu konuda Amerikan halkı ve dünya halklarının savaş karşıtı gösterileri ve öfkesi esas ve gerçek veridir.

Ç"K"P Onaltıncı Ulusal Kongresi Pekin'de yapıldı

Haber Merkezi: Mao'nun ölümünden sonra yavaş yavaş komünist kimliğinden arınan ÇKP(Çin Komünist Partisi) 16. Ulusal Kongre'sini 8-14 Kasım 2002 tarihleri arasında Pekin'deki Büyük Halk Toplantı Sarayı'nda yaptı. 1 milyar 300 bin nüfuslu Çin'de ÇKP'nin altmış altı milyon beş yüz elli beş bin üyesi var. 13 yıldır ÇKP'nin başında bulunan Devlet Başkanı ve Merkez Komitesi Genel Sekreteri Ciang Zemin kongrede aday olmazken yerine Devlet Başkan Yardımcısı Hu Cintoa geçti. Zemin 15. Merkez Komitesi'nin raporunu okurken Kongre'nin konularının, "Deng Xiaoping Teorisi bayrağını yükseltmek, Üç Temsil Teorisini hayata geçirmek, geleceğe ilerlemek, çağı yakalamak, her yolla orta halli refah toplumu kurmak ve Çin'e özgü sosyalizmin yeni durumunu yaratmanın bulunduğunu" söyledi. Kongre'de ayrıca tüzük gözden geçirildi ve yeni merkez komitesi seçildi. Merkez Komitesi'ne 180 yeni üye seçilirken, yalnızca 27 kadın ve azınlık milliyetlerden 35 üye bulunuyor. **ÇKP'deki tek işçi kökenli Li Ruihuan'ın da emekliye ayrılmasıyla parti yönetiminde işçi kökenli kimse kalmadı.** Kongre'de alınan en önemli karar olarak da, patronların ve özel sektör yöneticilerinin partiye üye olmalarına, partide yükselmelerine izin verilmesiydi. Kongre'de Çin'in yabancı sermayeye açılması yönünde stratejik düzenlemelerin yapılacağı da belirtildi. Üç Temsil Teorisi ile ÇKP'yi kapitalistlere açmaya çalışan, kapitalistleri **ilerici üretici güçlerin temsilcisi** olarak Çin'de kapitalizmin geri dönülmez bir biçimde partiye girmesine olanak sağlayan bu görüşe bazı üyelerin karşı çıktığı ve eylem yaptığı belirtiliyor. Bu kararlar partinin adının neden hâlâ "komünist" olduğunu düşündürürken Kongre süresince Pekin'in birçok bölgesinde bildiri dağıtılarak Üç Temsil Teorisi'ne karşı mücadele başlatıldı. Eylemcilerden en az 6 kişinin tutuklandığı belirtiliyor.

Nepal'de Maoist grev

Nepal Komünist Partisi'nin 4 Ekim tarihinde Kral Gyanendra'nın seçilmiş başbakanı görevden alarak yerine sadık bir kralcı olan Lokendra Bahadur Chan'ı atamasını protesto etmek için yaptıkları 3 günlük genel grev çağrısı yine halkın büyük çoğunluğunun katılımı ve gerillaların eylemleriyle gerçekleşti. 11-12-13 Kasım tarihlerinde yapılan grevde okullar ve sanayi bölgeleri tamamen kapalıyken, dükkanlar da kepenklerini indirerek greve katıldılar. ABD Konsolosluğu'nun güvenlik şefi, iki ihbarcı ve bir polis, Maoist gerillalar tarafından ölümlü cezalandırılırken, Ruslar tarafından inşa edilmiş bir hidroelektrik santraliyle, Hindistan tarafından kurulu bir hidroelektrik projesi ve bir telefon santral kulesi de bombalanarak tahrip edildi.

Nepalli Maoistlerin eylemleri genel grevin ardından da devam etti. Gerillalar 14 Kasım gecesi başkent Kathmandu'nun 150 km. batısındaki Gorkha bölgesinde bir karakola düzenledikleri baskında 22; 600 km kuzeybatısındaki Jumla kasabasında da bir güvenlik noktası ve devlet dairelerine düzenledikleri saldırılarda ise 12 "güvenlik" görevlisini saf dışı bıraktılar.

Amerikan bayrağının altında; entari giydirilmiş, elleri arkadan zincirlenmiş, başlarına siyah maske geçirilmiş, kargo uçağının çıplak zeminine oturtulup birbirlerine ve uçağa naylon kemerlerle bağlanmış ABD'nin Afganistan'daki operasyonunda "ele geçirdiği" El Kaide esirlerinin Guantanamo üssüne götürülüşünü gösteren bu fotoğraf ABD'nin götürdüğü "demokrasi"nin gerçek yüzü. ABD "demokrasininin" tek fotoğrafı bu değil; Yemen'de CIA, pilotsuz uçaktan atılan füzeyle "El Kaide üyesi olduğuna karar verdiği" 6 kişiyi öldürdü. Aynen İsrail'li keskin nişancıların küçük çocukları öldürdüğü gibi. Ve kendisi gibi uşaklarının da davranış biçimi aynı. Bangladeş'te de "suçla mücadele" operasyonlarında gözaltına alınanlardan 21'i işkenceyle katledildi. Ölüm nedenleri ise "kalp krizi" imiş. Listeyi uzatmaya gerek yok sanırım. İşte emperyalizm ve uşakları; işte demokrasi ve insan hakları.

"ABD Profesör Sison'u yargılayamaz"

ABD'nin Filipinler'deki yeni konumlanmasına ve Filipinlere asker yerleştirmesine karşı çıkan Filipinler Komünist Partisi ve Filipinler Ulusal Demokratik Cephe ABD'yi iyice korkutmuş olacak ki ABD FKP'nin ve Ulusal Demokratik Cephe'nin bilinen tüm temsilcilerini "terör" listesine aldı. Başka bir gerekçeyle de yurtdışında faaliyet yürüten Profesör Maria Sison'u da terör listesine alarak ABD'de yargılanmasını istemişti. Bu gelişmeler üzerine Almanya, Fransa, Hollanda, Avusturya, İsviçre "Sison'u Savunma Komitesi" bir araya gelerek bir basın metni yayınladılar. ABD'nin dünya halklarına saldırılarını devam ettirdiğini, bunun da bu saldırıların bir parçası olduğunu belirten açıklamada "ABD şimdilerde yeni ve kanlı saldırılara hazırlanıyor. Bu saldırı hedeflerinden biri de Filipinler'deki devrimci güçlerdir. Jose Maria Sison'un terör listesine alınıp ABD'de yargılanmak istemesi bu planın bir parçasıdır. Buna karşı sessiz kalmamak ve ABD'nin bu saldırı-

gan politikalarına karşı çıkmak insanlık görevidir" denildi.

Son olarak da "Sison'un hayatının korunması için tüm kurum ve kuruluşları duyarlı olmaya çağırıyoruz" denilerek yandaki irtibat numaraları verildi.

Ana Büro
Ruth de Leon
Comité DEFEND
Postbus 5687, 1001 ND
Amsterdam,
The Netherlands
Tel: +31 (0) 30-2368722
E-mail:
defenddemrights@yahoo.com

In Britain/Europe
DEFEND-Britain/Europe
BM Box 563, London WC1N 3XX
Fax: +44 (0) 870 164 0742
E-mail: europe@ilps2001.com
Almanya
E-mail:
defendsison@yahoo.de

PKP'li tutsaklar tecrit ve işkenceye karşı direnişte

Her ülkedeki sömürücü ve zorba egemenlerin zulümlerinin en katmerli yaşandığı yerlerdir zindanlar. Bugün bu zulmün yaşandığı ülkelerden biri de Peru ve onun Challengalca-Taca hapishanesi. Bu hapishane deniz seviyesinden 5 bin metre yüksekte ve özel olarak Peru Komünist Parti'li tutsaklar için inşa edilmiş. Geceleri hava sıcaklığının eksi 25'lere düştüğü, yükseklikten kaynaklı oksijen yetersizliğinin ciddi bir sorun olduğu hapishanede sağlık ve hijyen ortamı da kötü bir durumda. Hücreler tamamen beton olduğu için hiçbir şekilde ışık ve hava almıyor. Bu koşulların dışında her gün işkence ve kaba dayığa maruz kalan tutsaklar aynı zamanda tamamen, dışarıdan ve

birbirlerinden tecrit edilmiş olarak yaşıyorlar. Bu koşullar altında yaşayan tutsakların birçoğu astım vb. hastalıklara yakalanmış durumda. Ancak hapishane idaresi tedavi için bir şey yapmazken özellikle hükümlü tutsakların bütün tedavileri yasak.

Bu uygulamalar karşısında direnişe geçen 22 PKP'li tutsak bir açıklama yaparak 22 Ekim 2002 tarihinde Süresiz Açlık Grevi'ne başladılar. Direnişteki tutsaklar yaptıkları açıklamada 21 Eylül 2001 tarihinde 34 kişi olarak dövülerek ve zorla getirildikleri bu hapishanede sürekli fiziki ve psikolojik işkence altında tutulduklarını, işkencenin nedenini sorduklarında hapishane idaresine hakaret ettik-

leri için cezalandırıldıklarını söylediklerini ifade ettiler. Son olarak 20 Eylül 2002 günü böylesi bir saldırıya karşı karşıya gelen tutsaklar, yukarıda sayılan olumsuz koşulların yanında, hücrelerin sürekli değiştirildiğini, dışarıdan gelen ışıktan okumanın imkansız olduğunu vurguladılar.

PKP'li 22 tutsak başladıkları Süresiz Açlık Grevi'nin taleplerini de kendilerine işkence yapanların yargılanmaları, en doğal hakları olan aile ziyaretlerinin yapılması ve esas olarak ise Challengalca-Taca Hapishanesi'nin kapatılması şeklinde sıraladılar.

Emperyalizm ve uşaklarının zulmü gibi devrimci ve komünistlerin direnişi de her yerde!

Evrensel Bakış

BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN AMA NASIL?

Dünya Sosyal Forumu (ASF) Uluslararası Konseyi'nin, **Porto Alegre III**'ten önce kıtasal yada bölgesel forumlar önerisi üzerine Porto Alegre'ye katılan Avrupa Sosyal Hareketleri tarafından **7, 8, 10 Kasım** tarihlerinde **İtalya'nın Floransa** kentinde çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. **Avrupa Sosyal Forumu** olarak adlandırılan bu etkinliğe onbinlerce insan katıldı. Etkinlikte gerçekleştirilen konferanslar, forumlar ve atölye çalışmalarında, küreselleşme, liberalizm, savaş ve barış, haklar, yurttaşlık, demokrasi, kadın hareketleri, eşcinsel hareketler, çocuk hakları, ırkçılık gibi onlarca konu tartışıldı. Sosyal Forumun en ses getiren eylemi ise, **9 Kasım**'da yapılan büyük yürüyüşü. Savaş karşıtlığı paydasında buluşan yüzbinlerce insan, "**küresel direnişin**" dünyayı yönetenleri tedirgin edecek bir güce ve kararlılığa ulaştığını bir kez daha gösterdi.

Şu kaçınılmaz bir gerçek. Avrupa çapında bir protesto hareketi büyüyor. **İngiltere**, **İtalya**, **Belçika**, **Almanya** ve **İsveç**'te yerel ve ulusal sosyal forumlar var ya da kurulmakta. Aralık ayında **Brüksel**'de Avrupa Birliği zirvesi sırasında **100 bin** sendikacı çalışan gösteri yaptı. Mart ayında **Barselona**'da **500 bin** kişi sermayeye ve savaşa karşı yürüdü. Aynı ay **Roma**'da **3 milyon** kişi, Berlusconi'ye karşı sendikacı hakları savunmak için miting yaptı. **İngiltere**'de Afganistan'daki saldırganlığa karşı önce **50 bin** sonra **100 bin** kişi gösteri yaptı. Tüm Avrupa'da özelleştirmelere, neoliberal saldırılara ve savaşlara karşı direniş büyüyor.

Bugün dünyada artan ekonomik ve siyasi kriz, yalnız emperyalist tekeller arası rekabeti kızıştırıyor, aynı

zamanda krizin yol açtığı yoksulluk, işsizlik, sosyal hakların budanması emperyalist merkezlerde toplumsal huzursuzluğa da yol açıyor. Son yıllarda artan "**küreselleşme karşıtı**" kitlesel hareketler bunun en somut örneğidir.

Tüm bu gelişmeler aynı zamanda **emperyalist krizin** giderek daha da **derinleşmesine** yol açıyor. Ve emperyalistlerin bugüne kadar krizi çözmek için yaptığı tüm hamleler esasta **başarısız** kaldı.

Ne özelleştirme, ne sınırsız serbest piyasa, ne gümrük duvarlarının kaldırılması ve ne de sıcak paranın hisse senedi, borsa, repo, hazine bonusu, devlet tahvili vb. ile para sermayenin dünya üzerinde dolu dizgin at oynatması kapitalizmin krizini çözüyor! **Çözemiyor, çözemeyiz de...** Ne teknelci sermayeye sağlanan onca olanak, ne giderek çöküşe giden borsa, ne serseri mayın gibi dolaşan sıcak para ve ne de **Daimler/Chrysler** örneğindeki gibi şirket evlilikleri kapitalizmi krizden çıkaramıyor. Tüm bu arayışların mantığı **krizi sürdürülebilir çizgide tutup, kontrollü yönetmektir**. Bu yönetmede aslanan da sermayenin emeğe, mazluma, güçsüze saldırısıdır.

Hiç şüphesiz bu saldırılar daha da çok yönlü ve kapsamlıdır. Özellikle ABD'de yaşanan "**11 Eylül saldırısı**"yla birlikte terörizm demagojisi ile ezilen halklar cephesinde anti-emperyalist, özelde ABD karşıtı tepkiye karşı emperyalistlerin ve suç ortaklarının terörü arttı/artıyor. Yani karşı-devrimci güçler "**11 Eylül saldırısı**"nı uyguladıkları ve uygulayacakları terörün maskesine dönüştürdüler. Ki bu saldırıların ABD'nin direk veya dolaylı planı olması çok yüksek bir ihtimaldir. En

azından sonuçları itibarıyla baktığımızda bu saldırıdan şimdilik en "**karlı**" çıkan ABD emperyalizmi oldu.

Şu açık ki, emperyalistleri ve uşaklarını bu karşı-devrim sürükleyen gerçek olgu, içinde buldukları ekonomik-siyasi **krizdir**. Bu **krizin** ciddi bir toplumsal huzursuzluğa yol açacağını öngören emperyalistler "**anti-terör yasaları**" ile militarizme kilitlenmekte. Son süreçte Avrupa merkezli küreselleşme karşıtı hareketlere karşı uygulanan şiddet, uygulanan militarist politikanın daha da güçleneceğinin habercisidir. Elbette ki, çıplak zor olayın bir boyutudur. Avrupa ve ABD merkezli olarak giderek artan ırkçılık, şovenizm, yine işçi sınıfının ağır bedellerle kazandığı sosyal hakların birer birer budanması, var olan hak ve özgürlüklerin sınırlarının giderek daha da daraltılması, bize, yaşanan **krizin** çapını ve emperyalistlerin bu **krizi** hangi yöntemle "**çözmeye**" çalışacaklarının işaretini de vermektedir.

Hiç kuşkusuz her şey **karşıtıyla** vardır. Emperyalizm merkezli küresel sömürü, küresel karşı-devrimci terör halkların küresel tepkisine ve öfkesine yol açıyor. Avrupa merkezli küreselleşme karşıtı gösteriler, farklı uluslardan kitlelerin, anti-kapitalist ya da kapitalist sistemin yarattığı sonuçlara tepki duyan kitlelerin buluştuğu merkezler haline geldi.

Bu protesto gösterilerine katılan protestocuların hepsi **kapitalizme karşı değil**, önemli bir kesimi **kapitalizmin bazı sonuçlarına karşıdır**. Yani ideolojik şekillenişleriyle/duruşlarıyla **sistem dışı değil sistem içi** hareketlere dahildirler. Örneğin **Avrupa Sosyal Forumu**'ndan önce **Porto Alegre**'de düzenlenen toplantılarda silahlı mücadeleyi savunan anlayışlar konuşulmamış ancak parlamentoda yer alanlara söz verilmiştir. Bu Sosyal Forumun kendi içerisindeki çelişkisidir. Sınıfsal bir perspektiften çıkış almak yerine, "**ne olursa olsun ama yine de gelsin**" mantığının varacağı sonuç budur. **Düzen içerisinde dü-**

zene muhalif olmak. Ya da daha net bir deyimle bugün mücadele edilen sorunların yaratıcısı, gerçek sahiplerine yönelmek yerine sadece bu sonuçları tartışmak! Hiç kuşkusuz bu **iyi** bir şeydir. Ancak **yeterli** değildir. Yeterli olabilmesi için mücadelenin büyüülmesi ve bu mücadelenin **gerçek sebeplerine yöneltilmesi** gerekmektedir. Buda hiç kuşkusuz ki **kapitalizmdir, emperyalizmdir**. Yüzbinler kendi yaşamlarından çıkardıkları sonuçlarla bir şeyleri protesto etmektedir ancak bu protesto ve tartışma yeterli değildir. Gerçek olan budur. Diğer bir gerçek ise; bu objektif tablo devrimci ve komünist hareketler için ortaya iyi olanaklar sunmaktadır. Enternasyonalist proletaryanın ve emekçilerin **devrimci malyalanmasının olanakları doğmakta** ve güçlü bir **anti-emperyalist mücadele malyalanmaktadır**. Devrimci ve Komünist güçler birleşik bir anti-emperyalist mücadele perspektifi ile var olan bu tabloyu devrim lehine çevirme görevi ile yüz yüzedir.

Bu açıdan bakıldığında Halkların Uluslararası Ligi örgütlenmesinin önemi bir kat daha artarak karşımıza çıkmaktadır. Emperyalist saldırganlığın dalga dalga yayılması karşısında tüm dünyada gelişen anti-emperyalist hareketlerin en büyük handikaplarından birisi de önderlik sorunudur. ILP-S'nin 1. Çalışma Grubu'nun çalışma raporlarında yer alan "**Küreselleşmeye karşı gerçekleşen uluslararası gösteri ve protestolar da anti-emperyalist güçlerin katılımını ve buradaki liderlik rolünü kuvvetlendirmek**" cümlesi de verilen önemin bir yansımasıdır. Bu noktada bu hareketlerin gerçek hedeflerine yönlenebilmesi ancak ve ancak bu tür müdahaleler ile gerçekleştirilebilir.

Ezen ile ezilen savaşı sürüyor. Emperyalist tekeller arası rekabet tüm hızıyla devam ediyor. Sınıf savaşımı tarihin motorudur. Tarih hükmünü sürdürüyor... Bu konuda net olmak gerekir. Bunun altının sürekli çizilmesi gerekir. Bu konuda en ufak bir taviz kabul edile-

mezdir.

Emperyalizm **Lenin** yolunun tanımladığı özellikleri olduğu gibi taşımaktadır. Bugün **Lenin** tarafından belirtilen özelliklerin yerli yerine oturduğunu, bu özelliklerin geliştiğini görüyoruz. Bu anlamda önemli bir gelişmenin olduğu doğrudur. Bu gelişme görevlerimizi de, çalışma tarzımızı da etkilemektedir.

Emperyalistler, enerji kaynaklarının yoğunlaştığı bölgelerde yükselen bir **rekabet** içindedir.

Bu ne kadar gerçek bir olgu ise dünyada ve coğrafyamızda devrimci ve komünist hareketin dağınıklığı, gelişen toplumsal muhalefete önderlik etme konusundaki zayıflığı da bir o kadar gerçektir. Özellikle bu kaos ortamında birçok devrimci hareket ideolojik olarak gereken netliği, tüm bu yaşananların neden ve niçinlerine doğru bir yanıt verme becerisini gösteremedi. Asgari düzeyde gereken netliğin sağlanamaması hem yeni dünya düzeni ideologlarının demagojilerine ve hem de onların sol içindeki uzantılarına karşı güçlü bir mücadele yürütülmesine engel oluyor.

Bugün dünya devrim ve komünist hareketi içerisinde **Maoistlerin** hatırı sayılır bir güç olmaları tesadüfi değildir. Tam aksine bu, **Maoistlerin** sınıf savaşımı noktasında sahip oldukları öngörü ve derin bir kavrayışın ürünüdür. Çünkü **Maoistler** sosyalizmde sınıf savaşımı konusunda bilinçliydi ve "**geriye dönüşler**" sorununda hazırlıklıydılar. Dolayısıyla SSCB, Çin ve diğer ülkelerdeki ihanetler **Maoistleri** devrim mücadelesinde daha az etkiledi. İşte bugün **Peru**'da, **Filipinler**'de, **Nepal**'de, **Hindistan**'da **Maoistler** önderliğindeki Halk Savaşlarının kararlılığını bu ideolojik zeminde aramak en doğru yaklaşım olacaktır. Bu aynı zamanda bize **başka bir dünyanın mümkün olduğunu** ancak bunun **doğru bir hatta** yürünerek gerçekleştirilebileceğini göstermektedir.

TOKAT'TA YÖRE FM-İHANETÇİ-İTİRAFÇI ORTAKLIĞI SÜRÜYOR!

Gazetemiz ve muhabirlerimiz köylerde hedef gösteriliyor

İktidar ömrünü uzatmak, muhaliflerini bastırmak, yok etmek için elinden geleni ardına koymayan devlet, kendine muhalif güçlere karşı gerek askeri gerek kül-

FM'in bu yönlü manipülasyonlarına gazetemizin geçmiş sayılarında yer verdik.

Yöre FM'in Tokat halkını kandırma, düşüncelerini manipüle etme sal-

sadece şunlardır; Yıllardır emek sarf edilen, onca bedel ödenen değerlere nasıl alçakça ihanet edilir, nasıl korkakça kaçıılır. 27 yıllık bir devrimci faaliyetten sonra

yerine korkaklığı esas olması, ezilenden değil ezenden yana olmasıdır. Konuşmalarında devrimci ve demokratların en doğal yasal örgütleri olan Halkevlerini de hedef gösteren, ihanetçinin icraatları bununla da bitmiyor. Semih Genç Jandarmayla birlikte özellikle dağ köylerini dolaşarak köylülere ihanetini anlatmaktadır. **Yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre Keçeci, Karkın, Çerdiğin... gibi köylerde yapılan bu toplantılarda jandarmanın köylülere ihbarcılığa yöneltme, bastırma saldırılarında gazetemiz de hedef gösterilmiştir.** Bölgede düzenlenen festivallere muhabir olarak katılan, doğallığında köylülerin dertlerini-sıkıntılarını dinleyen-sohbet eden muhabirlerimize yönelik "onlar gazeteci kılığındaki teröristlerdir, gelir kadınlarınızla-kızlarınızla konuşur, kandırırlar, onlara kanmaym. Geldiklerinde bize telefonla bildirin" şeklinde konuşma-

lar yapılarak hem köylüler ihbarcılığa sevkedilmekte hem de gazetemizin kitlelerle bağı koparılmaya çalışılmaktadır.

Gazetemizin halktan, ezilenden yana halkın umudu olma iddiası ve kararlılığıyla kitlelere ulaşmasını hazmedemeyenlerin gazetemiz şahsında devrimci ve komünistlere yaptığı bu saldırıları elbetteki başarılı olamayacaktır. Gazetemizin ulaştığı, sesimizin gittiği insanlar bilmektedir ki devrimci ve komünistler ezilen emekçi halk için birçok bedeli göze almaktadır ve halkla hiçbir alıp veremediği yoktur. Gerek bölgede gerek ülkemiz genelinde halk bugüne kadar devletin ve kolluk güçlerinin elinden çekmiştir ve hala çekmektedir. Bu bilinci kitlelere taşıyan ve onların ses-gözü-umudu olmaya çalışan gazetemiz şahsında devrimci ve sosyalist basına yapılan bu saldırıyı kınıyoruz.

türel gerekse ideolojik saldırılarını sürdürüyor. Özellikle devrimci ve komünistlerin faaliyetinin olduğu bölgelerde bu saldırılar daha üst boyutta yaşanıyor. Dün T. Kürdistanı'nda Kürt halkının PKK gerillalarına desteğini engellemek, gerillayla halkın bağı koparmak için Diyarbakır'da bizzat devletin denetiminde korsan yayın yapan "Dicle'nin sesi" radyosu çaldığı Kürtçe ezgiler ve konuşturulan ihanetçi-itirafçılar Kürt halkını devletten yana, gerillaya karşı kılmanın manevrasındaydı.

Bugünse yine aynı amaçla Tokat ve çevresinde yayın yapan Yöre

dırılarının son maşası da uzun yıllar DHKP/C örgütünde yer aldıktan sonra, ekmeğine-suyuna ortak olduğu köylülere ele veren **Semih Genç** adlı itirafçı-hain. Günün belli saatlerinde teslimiyet ve ihanet nağmelerini dillendiren Semih Genç'i kullanan Jandarma ilerlemiş yaşını, ailesini malzeme ettiği bu ihanetçi-itirafçı vasıtasıyla gerillayı gözden düşürmeye, halkı devletin büyüklüğüne inandırmaya çabalamaktadır. Daha önce başka itirafçı-ihanetçiler vasıtasıyla yapılan bu yayınlardan Semih Genç'in konuşmalarını dinleyenler biliyorlardır, dillendirilen

neden ihanetçi olduğunu "çünkü düşüncelerim değişti" diyerek açıklayan ihanetçi Semih Genç gafi tam da burada yapmıştır. Nasıl ihanetçi olduğunu itiraf etmiştir.

Bunca zulmün vahşetin olduğu bir sistemde insanca değerleri yüceltmenin, büyütmenin yegane yolu olan devrimci yaşama sırtını dönenlerin, ihanet edenlerin elbetteki düşüncesi değişmiştir. Aynı zulüm, aynı sömürü vardır, bunun örgütlü bir güçle son bulacağı gerçekliği de geçerliliğini koruyorsa Semih Genç için değişen şey kendisinin ifade ettiği gibi düşünceleridir. Biz yerine benin, cesaret

Gazi Üniversitesi'nde sivil faşist saldırı

Ankara: Üniversitelerde ve liselerde sık sık yaşanan sivil faşist saldırıların bir yenisi de Gazi Üniversitesi Ticaret ve Turizm Eğitim Fakültesi'nde yaşandı. 13 Kasım 2002 tarihinde saat 18:30 sıralarında **Murat Korkut** ve **Serkan Onur Yıldız** isimli 2 öğrenci 15-20 kişilik sivil faşist bir grubun bıçaklı-sopalı saldırısına uğradı. Saldırının ardından Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Acil Servisi'ne kaldırılan Korkut ve Yıldız'ın sağlık durumlarının ciddiyetini koruduğu ve doktor kontrolünde oldukları bildirildi.

Sivil faşistlerle, idarenin ve polisin işbirliği yapmasının en somut örneği olarak Gazi Üniversitesi'nde saldırı yapanlar yerine saldırıya uğrayan devrimci öğrenciler gözüne almamaya çalışıldı. Ankara Terörle Mücadele Şubesi'nin bu tavrı bir kez daha okullarındaki polis-idare-sivil faşist işbirliğini ortaya koymaktadır.

Yapılan faşist saldırının ardından Ankara Gençlik Derneği Girişimi üyeleri 14 Kasım 2002 tarihinde Yüksel Caddesi-İnsan Hakları Anıtı önünde biraraya gelerek basın açıklaması yaptı. Yapılan saldırıyı protesto eden Ankara Gençlik Derneği Girişimi adına bir açıklama yapılarak; "bu yaşananlar karşısında herkesi faşizme karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz. Saldırının sorumlularından hesap soracağız" denildi.

Kavga “fırtınalar içinde bıçak sırtında” sürüyor

“Kavga amansız ve katı Kavga, dedikleri gibi destansı”

“Varılacak yere kan içinde varılacak” gerçeği geçmişten bugüne değin yaşanmış ve yaşanmakta olan tüm sınıflar mücadelesinde defalarca doğrulanmış ve bugün de dünyada, hem de ülkemizde süren sınıfsal ve ulusal mücadeleler tarafından doğrulanmaktadır. Bu gerçeklik özellikle de faşizmin hüküm sürdüğü, burjuva demokratik taleplerin dahi kan, zulüm ve vahşetle bastırıldığı ülkelerde çok daha yalın, çok daha çıplak ve tüm acımasızlığıyla gözler önündedir. Çünkü çelişkiler çok daha derin, çok daha keskindir. Ve hesaplaşma da o kadar şiddetlidir.

Ülkemiz devrim ve karşı devrim cephesinin bu nesnel konumlanışı, devrimi gerçekleştirmek, işçi sınıfı ve emekçi halkı kurtuluşa götürmek noktasında samimi olan komünist ve devrimci güçleri silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak ele almayı, karşı

devrimci zoru devrimci zorla yıkacak bir örgütlenmeyle bu kavgaya soyunmayı ve bu gerçeklikte ısrar etmeyi zorunlu kılar.

Karşı-devrimle girilen bu amansız kavgada bedel ödemek ve bedel ödettirmek sınıf mücadelesinin zorunlu yasadır. Bedel ödemeyi göze alamayan bedel ödettiremez. Bu gerçekliği kavramayan, kendisini buna göre donatmayan, karşı-devrim cephesiyle girdiği ya da girdiğini sandığı kavgada baştan kaybetmiştir.

Proletarya Partisi genel anlamıyla sınıflar mücadelesinin özeliğimizde de ülkemizde devrim ve karşı-devrim cephesinin bu nesnel konumlanışını kavramış, bu gerçeklik üzerinde kurulmuş, bu gerçekliği temsil ettiğini ve bu noktada ısrarlı olduğunu ideolojik-politik-örgütsel-pratik konumlanışıyla ve bugüne kadarki şanlı mücadele tarihiyle ispatlamıştır.

**“Karadeniz bunu duysun derinliklerin;
O ateşli göğüsleri delen**

hançerin Kabzasını alacağız biz elimize!”

23 Kasım 1997 enternasyonal proletaryanın kızıl kavga bayrağının bir kez daha faşizmin burçlarına dikildiği gün. 23 Kasım 1997 ülkemiz proletaryası ve ezilen emekçi sınıfların öncü kurmayı Proletarya Partisi'nin Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ** ve savaşçıları **Ümit Dinler, Ümit San, Dilek Konuk** ve **Duran Salman**'in Ese Yaylası'nda tohumlaştığı gün.

Karadeniz toprakları bir kez daha şehitlerimizin, onurun, başeğmeziğin, sınıf bilincinin, işçi sınıfı ve emekçi halka ölüm pahasına bağlılığın, Parti'ye, devrime sevdalı komünistlerin kanlarıyla kızıla kesti 23 Kasım 1997'de.

Bir kez daha Karadeniz yeşiliyle, mavisıyla, hırçın dalgaları, sarp geçitleri, başeğmez dağlarıyla kızıl kanlarımız önünde selama durdu. Partizanların yiğitlikleri, başeğmezlikleri karşısında boynunu büktü.

Komünist Önder Mehmet Demirdağ'ın kaleminden
Partimizin önündeki temel görev:

Politikleşme*

Partimizin yaşadığı çok çeşitli ve boyutlu sorunların her biri çözüm, müdahale bekliyor. Ama bunları aynı anda ve aynı ağırlıkta eğilerek çözmeye çalışmamız ne mümkündür, ne de doğrudur. Yapmamız gereken en yakıcı, diğer sorunların çözümünde en etkili olan soruna en başta eğilerek, en başta bu sorunun üzerine yoğunlaşarak sorunlarımızı ele almaktır.

Partimizin mevcut ideolojik-politik-örgütsel hattı çok yönlü ve boyutlu bir derinleştirme, geliştirme ve güncelleştirme ihtiyacı duymaktadır. Ama bu ne bir anda olacaktır, ne de gizli ya da açık sınıf mücadelesinin dışına çıkılarak sağlanacaktır. **Partimizin sürece yayılmış planlı ve üretken bir ideolojik-siyasi tartışma sürecini, mevcut örgütsel yapısını daha da sıkılaştırıp, sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik etme çabasını da sürdürerek yaşaması zorunludur.** Bunu sağlayabilmesi de Partimizde sağlıklı bir tarzda yaratılmış ve inşa edilmiş politikleşmenin kurum ve araçlarına sahip olup olmamasıyla doğrudan ilişkilidir. Mevcut politikleşme düzeyiyle, politikleşmenin kurum ve araçlarının mevcut haliyle Partimizin bu yerine getirilmesi mutlak görevi gereğince başarılması kesinlikle mümkün değildir.

Hem politika üretme, yayma ve kavratma faaliyetinin KP'lerdeki temel niteliğini, Partimizin bu faaliyetlerdeki düzeyiyle ve bunun sonucunda geldiği mevcut haliyle ele aldığımızda politikleşmenin önümüzdeki temel görev olduğu gibi açığa çıkmaktadır. Partimiz sorunlarını çözecekse en başta bu temelde bir anlayış birliğine varmak zorundadır.

Politikleşmenin önündeki temel engellerin sınıf mücadelesine sırtını dönme, salt askeri bakış açısının etkileri, kendiliğindencilik ve subjektivizm olduğunu yukarıda belirtmiştik.

Parti bu süreçte de gizli ve açık halleriyle ortaya çıkan sınıf mücadelesine sırtını dönme ve Parti çizgisini askıya alma anlayışını ideolojik-politik belirsizliğe, örgütsel dağılmaya ve sınıf mücadelesini terketmeye yol açacağını bilince çıkararak aşmalıdır.

Parti, salt askeri bakış açısının etkilerini, politikanın, politik önderliğin, politikleşmenin temel olduğunu, herşeyi tayin eden, yöneten ve önünü açan güçler olduğunu tereddütsüz ve apaçık bir tarzda bilince çıkararak aşmalıdır.

Parti kendiliğindenciliği, bir belirlemenin gerekleri yerine getirmeden, salt belirlemelerle sorunun çözülemeyeceğini, çözülemediğini, belirlemelerin somutlanması, bu belirlemelerin gerektirdiği kurum ve araçların mutlak suretle inşa edilmesi, işletilmesi ve kurumsallaştırılması gerektiğini bilince çıkararak aşmalıdır.

Parti subjektivizmi, ciddi ideolojik-politik-örgütsel belirsizlikler, yetmezlikler, eksiklikler yaşadığını, bunları mevcut politikleşme düzeyi ile aşamayacağını bilince çıkararak aşmalıdır.

Tüm bunların sonucunda; **Parti sınıf mücadelesine Parti çizgisi doğrultusunda müdahale hedefini yitirmeden, örgütsel yapısını daha da sıkılaştırmaya çalışırken politikleşmenin Partimizin bu süreçte yakalaması gereken esas halka olduğunu, bunu kavramanın yaşamsal olduğunu net bir şekilde bilince çıkarmalıdır.**

Bu belirleme bizi politikleşmek için “neler yapmalıyız” sorusuna götürecektir, politikleşmenin kurum ve araçlarının inşası ve işletilmesi için “neleri bilince çıkarmalıyız, hangi adımları atmalı, hangi politikaları oluşturmalıyız” soruları bunun ardından gündemimize girecektir. Bu soruların hepsine yeterli, doyurucu yanıtlar vermemez belki bugün mümkün olmayacaktır. Ama doğru sorunları önümüze koymamız, esas uğraşmamız, çözmemiz gereken sorunlara yoğunlaşmamız, çözemeyeceğimiz sorunları, temel olmayan, diğer sorunların çözülmesinin önünü açmayacak sorunları önümüze almaktan kat kat yararlı olacaktır. Ancak bu sorulara verilen yanıtlarla diğer sorunlara getirilecek çözümler bir anlam kazanacak, işlevli olabileceklerdir.

* *Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın Parti'nin politikleşme sorunu üzerine kaleme aldığı yazıdan bir bölüm.*

Kasım'ın kızılığında dokuz Partizan!

Proletarya Partisi'nin 3. Konferansı 1986'da Dersim'de yapılacaktır. Kasım sonlarında delegeler Dersim'e giderek, Konferans hazırlığına başlarlar. Partizanların bölgede dolaştığını haber alan devletin kolluk güçleri, daha önceden bölgeye yığılmış oldukları askerleriyle operasyona geçerler. Aldıkları duyumlar doğrultusunda özellikle Mercanlar bölgesinde yoğunlaştırılan operasyonda, 21

Kasım'da bu bölgeyi kuşatmaya başlarlar. Gelişmelerden haberdar olan Partizan Birliği bölgeyi terk etmeye çalışmaktadır.

Gece boyunca seyir halindeki birlik, acil ihtiyaçlarının temini için yolları üzerindeki bir eve girerler. Aynı anda bölge üzerinde helikopterin dolaşması ve gittikçe yaklaşan düşman birliklerini fark etmeleri üzerine evi terkederek belli bir mesafeye çekildikten

sonra arazinin kuytuluk bir yerinde mevzilenirler. Evi basıp arayan düşman, boşaltılmış olduğunu görünce arama ve operasyonlarını o çevrede sürdürür. Düşmanın Partizanları farketmesiyle çarpışmalar başlar. Bütün güçleriyle operasyona çıkan düşman, hemen çatışma alanında yoğunlaşarak gerilla mevzisini dört bir yandan ateş çemberine alır. Düşman, helikopterden sürekli bomba ve lav atışı atar.

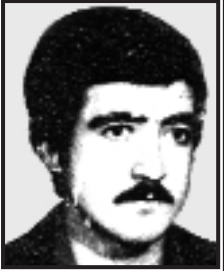
Mevzideki gerillaların, çembereyi yaracak yeterli silah ve cephanesi yoktur. Birçoğunda av kırmaları vardır. Güçler bakımından bu dengesizliğe karşın sabah erkenden başlayan çatışma, geniş bir alana yayılarak öğleden sonraya dek sürer.

Düşmandan bir askerin öldüğü, bir erle bir subayın yaralandığı 22 Kasım 1986'daki bu çatışmada Konferans delegelerinden **Hüseyin Tosun**, **Rıza Sökmen**, **Zeki Uygun**, **İbrahim Polat**, **Ünal Küçükbayrak**, **Ali Rıza Boyoğlu**, **M. Kemal Yılmaz**, savaşımlardan **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan** katledilir.

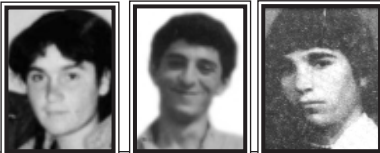
Mehmet Zeki Şerit

1971 yılında üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik mücadelesine katılan Mehmet Zeki Şerit Proletarya Partisi'nin kurulmasıyla birlikte onun aktif militanları ve kadroları arasında yerini almıştır. Yetmişli yıllarda bir ihbar sonucu evini saran polislerle saatlerce çatışan Mehmet Zeki son mermisine kadar direnerek tutsak düşmüş, sonrasında ise müebbet hapse mahkum edilmiştir. 1977 yılının Mart ayında zindan duvarlarına "O duvar duvarlarınız vız gelir bize vız" yazarak firar etmiştir. Kendini yeniden daha güçlü yaratmanın sembollerinden olan Mehmet Zeki'nin kaldığı ev 23 Ekim'i 24 Ekim'e bağlayan gece düşman güçlerince sarılır. Burada teslim ol çağrısına silahla karşılık veren Mehmet Zeki Şerit, yaralı bir şekilde tutsak düşer. Bir ay süren işkenceler karşısında düşmanı acze düşürerek 24 Kasım 1977'de ölümsüzleşir.

İbrahim Kır

Dersim Ovacık doğumlu olan İbrahim Kır, ekonomik sebeplerle geldiği İstanbul'da devrimci düşüncelerle tanışarak, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütür. Aralık 1980'de gözaltına alınan İbrahim Kır işkence sonucu katledilir.

Suna Yıldırım Timur Demir Besime Doğan

1 Aralık 1986 tarihinde Dersim'de TC askerleriyle Partizanlar arasında çıkan çatışmada Timur Demir, Suna Yıldırım ve Besime Doğan şehit düştüler.

Zeki Uygun'un kaleminden

Parti şehitlerini anıyoruz

Sınıf mücadelesinin önemli ve amansız bir dönemecinden daha geçtik, geçiyoruz.

Yıllardır dört bir yandan ateş altında tutulan ve kesin yenilgiye uğratılmaya çalışılan partimiz üzerinde kümelenen kara bulutlar hızla dağılmaya yüz tutmuştur.

Partimizin ufku giderek daha da genişlemeye, yolu giderek daha da aydınlanmaya başlamıştır.

O günümüz dünyasındaki istisnai komünist nüvelerden birisi olarak şimdi hem ülke düzeyinde hem de uluslararası planda akıma karşı yüzmektedir. Ve artık onu tutabilmek ya da gittiği yoldan geri çevirebilmek açık-gizli, maskeli-maskesiz hiçbir komünizm düşmanının harcı değildir.

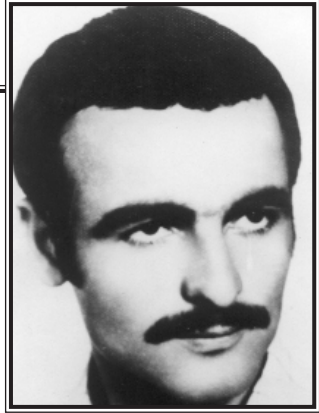
Partimiz geleceğin kendisinin olduğunun bilincindedir ve hâlâ dört bir yandan ateş altında olmasına rağmen bugün gelinen noktada geleceğe çok daha güvenle bakmaktadır.

Zira, kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın üzerine gerdiği teorik zırh sayesinde bugüne kadar geçen süreç içinde herhangi bir nitelik dönüşümüne uğramadan varlığını koruma başarısı gösteren partimiz, uzun yılların ürünü olarak kan-can pahasına edinilen zengin bir mücadele, deney ve tecrübesi zemini üzerinde, zafere açılan kapıyı adım adım aralamaya başlamıştır bile.

Geçmiş zengin mücadele deney ve tecrübesini sağlıklı bir senteze tabi tutma, geçmişin ilkeli ve kapsamlı bir özeleştirisini yapma ve geçmişten çıkarılacak olan doğru dersleri geleceğimiz için güçlü bir silah haline getirme merkezi görevine, diğer sınıf mücadelesi görevlerini de mümkün olduğunca aksatmadan sıkı sıkıya sarılan partimizin, bugün gelinen noktada ileriye doğru büyük bir sıçrama yaparak bütün gücüyle yeniden sınıf mücadelesinin engin denizine açılması ve zaferden zafere koşması kaçınılmazdır.

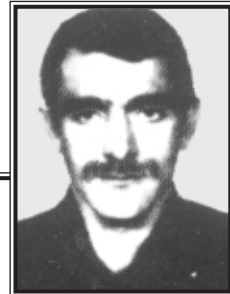
Bu, tarihin karşı konulamaz ve durdurulamaz bir akışı olacaktır.

*22 Kasım 1986'da Dersim Ovacık Hürmük Mezrası'nda şehit düşen 3. Konferans delegelerinden Zeki Uygun'un Ocak 86'da parti şehitleriyle ilgili çıkarılan İşçi Köylü Kurtuluşu Özel Sayısı'nda yer alan yazısı.

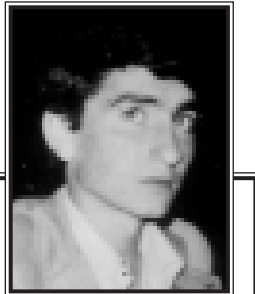

İsa Demirbaş

23 Kasım 1979 tarihinde Mehmet Zeki Şerit'in ölüm yıldönümünde yapılan bir eylemde polisle girdiği çatışmada iki polisi yaralarken kendisi de ağır yaralandı. Kaldırıldığı hastanede tedavi edilmeyerek işkencede katledildi.

Veysel Uyar

Erdoğan Tekin

5 Aralık 1981 tarihinde Ovacık'a bağlı Hü-lükuşağı köyü ihbar sonucu çembere alınır. Düşman güçleriyle Partizanlar arasında çıkan çatışmada düşmana da kayıp verdirten Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin şehit düşer.

Devletin aydın düşmanlığı: Hasan Basri Aydın tutuklandı

İstanbul: Yaşamı boyunca tavrını her zaman ezilen, sömürülen, haksızlığa uğrayandan yana koyan yazar **Hasan Basri Aydın** bunun bedelini öğretmenlik mesleğinde toplam 21 yıl açığa alınmakla, memleketin bir ucundan diğer ucuna sürgünlerle ve farklı zamanlarda da 7 kez hapisaneye konularak ödemiştir. 75 yaşındaki edebiyat öğret-

meni Aydın "Bugün ülkemizde 180'i aşkın çete tespit edilmiştir. Bu ülke hukuk devleti değilse hukuk devleti demesinler ki biz de tedbirimizi alalım. Azılı bir faşist ve Abdi İpekçi'nin katili olan M.Ali Ağca'ya gösterdiğiniz duyarlılığı Murat Dil ve Sevgi İnce'ye göstermemeniz şeklindeki çifte standarttan da utanç duymamak mümkün değil. Nasıl hukuk devletidir ki oyun oynama çağındaki ufacak bir kız çocuğu askerler tarafından tarandıktan sonra ağır yaralı ve baygın vaziyette derhal hastaneye kaldırılması gerekirken JİTEM'e götürülüp sorgulanmak isteniyor. İnsanlık bu kadar mı alçaklaştı? Bu utanç verici uygulamaları ortadan kaldıracamıza F tipi ölüm hücrelerinin temellerini atmakla mezarınız başına tükürmeyi mi amaçlıyorsunuz?" dediği ve "Bir insanlık suçu olan işkencenin ve karakollarda ırza geçme şerefsizliğinin sık sık yaşandığı karakollarda bulunan Filistin askısının 'birileri bir sopa bulmuş çok mu önemli' diyecek kadar alın derisi köseleşmiş bir valinin bulunması, 'asmayalım da besleyelim mi' diyen birinin Cumhurbaş-

kamı olduğu bir ülkede anormal bir durum değildir" sözleriyle de ülkemizde yaşanan işkencelere dikkat çektiği için TCK'nın 159. maddesine muhalefetten tutuklandı. İstanbul DGM'de yargılanan Aydın 10 ay 'Cumhurbaşkanı'na hakaretten', 10 ay 'TBMM'nin manevi şahsiyetini tahkir'den, 10 ay da 'hükümetin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif etmek'ten toplam 40 ay hapis cezası aldı. Şu anda kesinleşmiş 16 ay cezası olan Aydın'ın kalp ve damar yollarında tıkanma var, sol ayağı ise felçli durumda. 15 Kasım'da İHD İstanbul Şubesi'nde aralarında Aydın'ın kızı **Elenur Ulutaş**, Ruhan Mavruk ve **Güngör Gencay**'ın da bulunduğu aydınların, kültür merkezleri ve Demokratik Kitle Örgütleri temsilcilerinin de katılımı ile bir basın açıklaması yapıldı. **Haluk Gerger**, Oral Çalışlar, **Celal Başlangıç**'a ulaşıldığı ve onların da bu hukuksuzluğa işleyecekleri, ayrıca Aydın'ın serbest bırakılması için bir imza kampanyasının başlatıldığı açıklandı.

Aydın'ın kızı **Elenur Ulutaş** ise yaşanan hukuksuzluğa tepkisini şu sözlerle dile getirdi: "Babam 75 yaşında yaş-

lı bir insan. Şimdiye kadar düşüncelerinden hiç taviz vermedi, bu yüzden defalarca cezaevine girdi. Aydın olmanın sorumluluğunu yerine getirdi. Devletin F tipi politikasını eleştirdi ve bu yüzden de devletin hedefi oldu" derken F tiplerine ilişkin görüşlerini de sorularımız üzerine aktardı. Elenur Ulutaş; "Devletin F tipi saldırı politikası yanlıştır. Devlet her zaman olduğu gibi kendisine muhalif herkese baskı uyguluyor, eziyor. Gözaltında işkenceler, yok etmeler, haksızlıklar her zaman olmuştur olmaya da devam ediyor. Ben Türk adaletine güvenmiyorum, devlet böl-parçala-yönet politikasını uyguluyor, F tipleri bunun bir örneğidir. İnsanı insanlıktan çıkarıyor, birbirinden ayırıyor, tecrit ediyor böylece daha kolay yönetiyor. Ben dışardaki tepkilerin yeterli olduğunu düşünmüyorum. Devletin bütün yaptıklarına karşı duyarlı olmamız gerekiyor. Yazar, sanatçı, aydınlarla sahip çıkacağız, düşünce özgürlüğünü savunacağız, fikir düşmanlığına karşı çıkacağız. Ancak bunlarla bir yerlere gelinebilir."

Yaşamındaki Hücre

İstanbul: TUYAB'la dayanışma amacıyla çalışmalarını Yüz Çiçek Kültür Merkezinde sürdüren **Babil Halk Sahnesi** tarafından 17 Kasım da **Tohum Kültür Merkezi**'nde "Hücre" adlı bir oyun sergilendi. Gösterimden önce TUYAB adına bir konuşma yapan **Mehmet Soylu** TUYAB'ın kuruluş amacından, daha işlevli bir hale getirilmesi gerektiğinden söz ederek hapisanede baskıların devam ettiğine dikkat çekti. Demokratik Kitle Örgütleri tarafından ara bir çözüm olarak sunulan "3 Kapı, 3 Kilit" in yeniden gündeme alınarak tartışılmasını isteyip,

bütün devrimci-demokrat kamuoyuna daha duyarlı olma çağrısı yaptı.

Biri büyük ikisi küçük demirparmaklıklı hücrelerin olduğu sahnede tiyatro gösterimi ölüm orucundaki tutsakların sahneye girmesi ile başlıyor. Devrimci tutsakların amaçlarına, toplumun suskunluğuna vurgu yapan oyun, devletin zulmü sürdüğü müddetçe tutsakların direnişinin de süreceği temasını işliyor. Oyun tutsakların beyinlerdeki (sahnedeki küçük) hücreyi yıkıp, halkı dağların doruklarını kızıl-ılaştırmaya çağırması ile son buluyor.

Kadına yönelik şiddet masaya yatırıldı

Ankara: 16-17 Kasım 2002 tarihlerinde Ankara Tabip Odasının düzenlediği "Kadına Yönelik Şiddet ve Hekimlik Sempozyumu" yapıldı. Kadına yönelik şiddetin tarihçesi nedenleri ve çözüm önerilerinin yanısıra sağlık ve hukuksal boyutu da sempozyumda değerlendirildi. **Pınar Selek**, Serpil Sancar Üşür, **Şule Özkuzukıran**, Nurhuyat Kemerli, **Yaman Örs**, Yeşim İşleğen, **Şebnem Korur Fincancı**, Elif Gürsoy, **Yasemin Bülbül**, Elif Uysal, **Nazik Şık**, Meral Danış Beştaş, **Eren Keskin** vb. isimlerin katıldığı sempozyumda Adnan Ataç'ın "Anadolu'dan Kadın Manzaraları" adlı saydam gösterisi izlenirken, sanatçı Gülay Akgün de şarkısıyla yer aldı.

Kadınlar kurtuluşa doğru daha güçlü

16 ülkeden gelen 2004'e yakın kadın örgütü 1-4 Kasım 2002 tarihleri arasında Kanada'da buluştu. "Kurtuluşumuza doğru; Emperyalist Savaş ve Yağmacılığa Karşı Enternasyonal Kadın Konferansı"nda biraraya gelen kadınlar olası Irak saldırısı ile ilgili Konferans'ın sonunda ABD Konsolosluğu önünde bir miting düzenlediler.

1 ile 4 Kasım 2002 tarihleri arasında, Kanada'nın Vancouver şehrinde 16 ülkeden gelen 200'e yakın kadın örgütünün katılımıyla, "Kurtuluşumuza Doğru; Emperyalist Savaş ve Yağmacılığa Karşı Uluslararası Kadın Konferansı" toplandı. İşçi, köylü, öğrenci, mülteci, göçmen kadınlar oradaydı. Hem ulusal ve kültürel hem de bireysel ve örgütsel zenginlik vardı. Bunca farklı insanın bir arada bir uluslararası anti-emperyalist konferansta bulunması çok şaşırtıcı değildi, çünkü emperyalizmin biz ezilenlere karşı sal-

dırısı küresel; bizlere düşen görev de enternasyonal dayanışmayla buna yanıt vermek olmalıdır.

Bu konferans ILPS'in (UHML) himayesi altında, GABRIELA-Filipin ve Grassroots Women (Taşralı Kadınlar) tarafından gerçekleştirildi. Konferansın ilk bölümünde, tutkulu ve hırslı bir şekilde emperyalizmin kadın ve çocuklar üzerindeki etkileri tartışıldı. Konferansın diğer bir önemli noktası ise, bütün delegelerin ABD önderliğinde Irak halkına yönelen olası saldırganlık şavaşına karşı çıkmalarıydı. Ayrıca, kon-

ferans delegeleri tarihi bir **birlik demeci (statement of unity)** ve çeşitli öneriler çıkarttılar ve ABD Konsolosluğu önünde bir mitingde yer aldılar.

Konferanstaki ilk konuşmacı Filipinler'den ilerici siyasi parti BAYAN MUNA (Önce Halk) üyesi ve Milletvekili Liza Mana oldu. Liza "Bizim ABD emperyalizmine karşı gelebilmemiz için geniş bir anti-emperyalist kadın birliğini/ittifakını kurup güçlendirmemiz gerekiyor. İşçi ve emekçi kadınlar olarak bu mücadelede kaybedeceğimiz birşey yok, ama kazanacağımız, kendi kurtuluşumuz olacaktır" diye konuştu. Bu kararlılık herkes tarafından konferans boyunca hissedildi. Meksika'yı temsil eden Norma Mesino'nun "Eğer biz kadınlar iki kez eziliyorsak (hem sınıfsal hem de cinsel) o zaman bizim iki kat daha fazla mücadele vermemiz gerekiyor" konuşması kadınların büyük coşkusuyla karşılandı.

tartışma ve görüşmelerden sonra, katılımcılar en son gün bir **birlik demeci (statement of unity)** ortaya çıkardılar. Bu demeç, konferansın tarihi kuruluşunu, dünyanın şu anki durumu ve konferansın neler başardığını içeriyor. Demeç, delegelerin kendi örgüt ve ilkelere geri götürmeleri için genel ve özel (spesifik) önerilerle sonuçlandı. Bütün konferans, kadının mücadelelerdeki rolünü tanıyıp ve takdir ederek, (özellikle işçi sınıfı) kadınların devrimci ve anti-emperyalist mücadelesine devam edeceğini tasdikledi. Konferans şu sözlerle sona erdi; "Yepyeni sistem/toplum içinde, herkes için adil ve güçlü barış, hür iradeye saygı, eşitlik, güvenlik ve özgürlük sağlanarak parlak bir geleceği bekliyor ve umuyoruz."

Konferans delegeleri ve diğer halk toplulukları 4 Kasım'da analizlerini ve düşüncelerini Vancouver Art Gallery'den ABD konsolosluğu'na süren

Panel ve çalışma grupları konferansın konularını daha da derinden analiz edilmesini sağladı. "Emperyalist Küreselleşme ve Her Türden Tutuculuğun (fundamentalizm) Kadının Üzerindeki Etkisi; Saldırganlık Savaşları ve Adil ve Dayanıklı Barış" ve son olarak "Kadının Ulusal ve Sosyal Kurtuluşta Yeri" panel ve çalışma gruplarının başlıklarıydı.

İki gün boyunca çok hararetli geçen

bir yürüyüşte devrimci sloganlarla ifade ettiler.

Konferansa katılan ATİK'in konferansla ilgili hazırladığı gündem yazılarını çoğaltılıp dağıtıldı. Ayrıca, ATİK'in birçok konuda çıkardığı bildirimler ve ABD'nin olası Irak saldırısıyla ilgili bildiri ve ABD'nin Filipinler üzerindeki yeni oyunları ve Sison'a karşı kurulan komployu içeren bildirimleri büyük ilgiyle karşılandı.

Şair Müştak Erenus yaşamını yitirdi

H. Merkezi: 1915 yılında Afyon-Karahisar'da doğan şair Müştak Erenus, 5 Kasım günü yaşamını yitirdi. Erenus'un cenazesi 2 gün Armutlu Cemevi'nde bekletildi. Burada Erenus'un tabutu karanfillerle süslenip Armutlu Meydanı'na kadar omuzlarda taşındı. Armutlu halkının uğurlamasından sonra cenaze Kadıköy Moda Camiine götürüldü. TAYAD'lı ailelerin yanında Ataol Behramoğlu, Arif Damar, Güngör Gencay, Mazlum Çimen, Yasmine Göksu, Eşber Yağmurdereli gibi aydınlar da cenaze törenine katılarak Müştak Erenus'un ardından son sözlerini söylediler.

Ataol Behramoğlu "Türk edebiyatında toplumsal somut bir yaşama sevinci vardır. Müştak Erenus, bu geleneğin önemli temsilcilerindendir" derken TAYAD'lı ailelerden Bedriye Çavuş da "80 sonrası ilk YÖK'ü protesto eden çocukları evine aldığımda tanışmıştık. O hepimizin babasıydı" şeklinde konuştu.

Şair Müştak Erenus, Arif Damar'ın okuduğu son bir şiirle uğurlandı.

İşçi-köylü'den

KİTLELERİN KENDİLİĞİNDEN HAREKETLİLİĞİNİN ÖNGÜNÜNDE DEVRİMCİ KALKIŞMAYI HAZIRLAMAK

3 Kasım erken genel seçimlerinin geride bırakılmasıyla birlikte gerek devrimci ve komünist cephe ve gerekse de hakim sınıflar cephesinde tartışmalar sürdürülüyor. Hakim sınıflar açısından şu an tartışmalar hükümet kurma senaryoları üzerinde devam ederken; devrimci ve komünist hareket ise seçimler vesilesiyle kitlelerin verdiği mesajı iyi anlamak durumundadır.

Her şeyden önce genel bir tespit yapmak zorunludur. Ortaya çıkan tabloya göre:

3 Kasım 2002'de, Türkiye, 'geçerli oylar'ın en düşük ve 'oy kullanmayanlar/geçersiz oy kullananların' en yüksek olduğu bir seçim yaşamıştır. **3 Kasım 2002** genel milletvekili seçimlerinde, **41.3** milyon 'kayıtlı seçmen'den **31.5**'i 'geçerli oy' kullanmış, **9.8** milyonu oylamaya 'katılmamış' ya da 'geçersiz oy' kullanmıştır. Seçmenlerin yüzde **76.2**'si 'geçerli oy' vermiş, yüzde **23.8**'i ise 'oy kullanmamış' ya da 'geçersiz oy' vermiştir.

Bu, Türkiye'de son **20** yılın en düşük katılımlı seçimi özelliğini taşımaktadır. Bu genel tespit hakim sınıflar ve onların sözcüleri tarafından da paylaşılmaktadır.

Seçimlere katılmama oranındaki bu yüksek rakam neyi ifade etmelidir?

Bu yüksek rakam, seçmenin parlamento ve siyasi partilerden ne derece umudu kestiğinin bir göstergesi olarak adlandırılmalıdır. Bunda başta komünistler olmak üzere devrimcilerin belirleyici bir durumu olduğunu ifade etmek abartılı ve subjektif bir yaklaşım olacaktır. Ancak bazı bölgelerde seçimlere katılmama oranındaki artışta komünistlerin belirli bir etkisinin olabileceğini ifade edebiliriz.

Seçime katılmama oranındaki bu yükseliş halk kitlelerinde sistemin yarattığı ekonomik ve sosyal krizin yine sistemin temsilcileri tarafından aşılamayacağına dair çok ciddi bir inançsızlığı ve tepkiyi ifade etmektedir. Bu durum bizler açısından bir başka olguyu da-

ha gündeme getirmektedir. Kitlelerin devrimci ve komünist bir önderliğin yönlendirmesinden yoksun olduğunu, varolan yönlendirmenin yeterli olmadığını; üstelik önemli sayılabilecek bir kitlenin her türlü reformist, revizyonist anlayışlar parlamentoyu bir umut olarak gösteren ve bu anlamıyla sistemin kendisini "meşru"laştırması amacına hizmet eden çalışmalarından etkilenmediğini, buna prim vermediğini çok net olarak göstermektedir. Aynı zamanda bu durum, komünist öncünün kitlelerle ilişkilenmesinde yeterli bir seviyede olmadığını da göstermektedir.

Seçimlere katılmama oranındaki artışın en yüksek olduğu yerler Tokat (% 11,07 artışla % 24,2), Amasya (% 11,4 artışla % 21,8), Çankırı, (% 13,5 artışla % 23,3), Yozgat (% 12,8 artışla % 22,8), %14'lere varan artış oranlarıyla Niğde (% 14,2 artışla % 25,3), Aksaray (%13,2 artışla % 25,8), Kırşehir, (% 13'lük bir artışla % 23,5) gibi illerdir. Karadeniz'de Trabzon (% 9,19 artışla %25,9), Ordu (% 10,5 artışla %25,8), Gümüşhane (%29,1 ve artış oranı %13,7), Bayburt (%10,5 artışla % 27,9) iller; içeride ise Siirt (%10,3'lük bir artışla 25,8) dir. T. Kürdistanı'nda ise Diyarbakır (%7,3'lük bir artışla %27,97), Elazığ (%10'luk bir artışla %27), Erzurum (%9,8'lik bir artışla %26,7), Sivas (%10,3'lük bir artışla %25,1), Malatya (%10,8'lik bir artışla %27,3)'dir.

Bu tablo bize neyi anlatmaktadır. Birincisi seçimlere katılmama oranının yüksek olduğu yerler, diğer bölgelere göre örneğin batı bölgelerine göre görece kırsal kesimin yoğun olduğu, diğer bölgelerin illerine göre genel olarak 2. dereceden iller diyebileceğimiz, sanayinin çok yoğun olmadığı, daha çok tarımın egemen olduğu bölgelerdir. Ve bu bölgeler, çeşitli coğrafik nedenler bir yana örneğin deniz ulaşımı, gerilla savaşına uygun

arazi vb. esas olarak Proletarya Partisi'nin öngördüğü ülke devriminin stratejik çizgisinin yaşam bulabileceği yerlerdir. Proletarya Partisi'nin ülke devrimine yönelik yaklaşımı bu açıdan doğrulanmaktadır. Ancak sorun hiç kuşkusuz ki sadece doğrulanmak değildir. Esas olan bu doğru öngörünün bu alanlarda yaşam bulmasıdır. Buralarda Proletarya Partisi'nin inşa edilmesidir. Öte yandan T. Kürdistanı açısından seçimlere katılmama oranı, Türkiye geneline göre daha yüksektir ve %20 ile %29 arasında değişmektedir. Kürt halkı yer yer daha çok öne çıkan bir eğilimle TC parlamentosu ve seçimlerden hiçbir umudu olmadığını da ortaya koymuş olmaktadır. Kürt kimliğiyle siyaset yapan partilerin de bu kitleyi ikna etmediği görülmektedir. Bunda çeşitli etmenlerin olabileceğini görmek gerekiyor. Bunlardan biri faşizmin baskısı iken, diğer neden ise kayıtlı seçmenlerin göç ettirilmesi ancak kayıtlı olarak halen görülüyor olmaları olabilir. Seçimlere katılmamanın bu kadar yüksek olmasında bunlar etken olabileceği gibi, esas olarak Kürt halkının TC faşizminden hiçbir umudu olmadığını, aynı zamanda kendisine sunulan "demokratik cumhuriyet" masalına inanmadığını göstermektedir. Kürt halkı "ben bunca bedeli mecliste üç beş koltuk için mi verdim?" demektedir. Ve haklı olarak kendiliğinden bir tavır geliştirmektedir. Bizlerin bu tavrı iyi anlaması gerekir. Kürt halkı gerçek öncülere hazır. Burada tek sorun yine proletaryanın öncüsünün bu alanlarda, T. Kürdistanı'nda örgütlenmesidir. Proleter öncü yeni yönelimiyle birlikte Kürt halkının bu mesajını böyle okumalıdır.

Seçimler bizlere bir olguyu daha göstermektedir. Seçimlere katılmama oranının yüksek olduğu dönemlerin hemen ardından kitlelerin kendiliğinden hareketinde belli bir yükseliş olmaktadır. Bunda genel seçmenin bir umut olarak gördüğü siyasi partilere yöneldiği ancak seçimler sonucunda yaşam koşullarında belirgin bir değişiklik görme-yince şu veya bu biçimde çeşitli kitle hareketliliklerine yöneldiğini görmekteyiz. Somutlarsak:

Seçimlere katılmamanın oranında en büyük sıçramalar

1987-1989 (yüzde 9.1-yüzde 21.2); **1994-1995** (yüzde 11.7-yüzde 21.2) olarak gerçekleşmiştir. **1987**'de büyük umutlar bağlanarak ANAP'ı tek başına meclise taşıyan seçmenler, uğradıkları hayal kırıklığı sonucu, **1989**'da kitle halinde sandık başına gitmemeyi tercih etmişlerdir. Ve aynı zamanda bu dönemde kitlelerin kendiliğinden hareketinin yükseldiğine tanık olmaktadır. **89 Bahar eylemlilikleri** ve ardından devrimci komünist hareketin belli bir kitleleşme yakaladığı dönemlerdir bu dönem. **1995**'teki genel seçimlerde, seçime katılmama oranı yüzde 17.7 olarak gerçekleşmiş ve aynı dönem toplumsal muhalefetin yükselişe geçtiği, bunun **1996 1 Mayıs**'ı ile kitleleşme bir karaktere dönüştüğü, hapishanelerdeki **Ölüm Orucu** eylemi ile de örtüştüğü bir döneme denk gelmiştir. **1999** genel seçimlerinde de katılmama oranı yüzde 17.8 ile gerçekleşmiş, seçimlerden sonra da kitle eylemliliklerinde belli bir canlanma görülmüştür. Emekçi memurların eylemleri, işçi ve köylülerin çeşitli eylemlilikleri bu dönem artmış, toplumda IMF karşıtlığı belli bir reaksiyona dönüşmüştür. Krizle birlikte esnaflar bile sokaklara çıkmıştır. Ancak devrimci ve komünist hareketin yetmezlikleri ve hapishanelere yönelik F tipi tecrit saldırısının boyutu, devrimci ve komünistlerin kitlelerin bu kendiliğinden hareketi ile birleşmemesini beraberinde getirmiştir.

Devrimci ve komünist hareket özellikle **1987-89** ve **1994-95** döneminde kitlelerde yaşanan sisteme güvensizliği iyi değerlendirebilmiş ve kitlelerin artan öfkelerini düzen dışı yönelime sokabilmiş, kitlelerle belli bir ilişkileniş yakalayabilmiştir. Bu devrimci ve komünist hareketin kitle tabanında belli bir artış sağlamıştır. **1999** genel seçimlerindeki sisteme güvensizlik ise esas olarak komünistlerden ve devrimcilerden kaynaklı çeşitli nedenlerle değerlendirilememiştir.

Bugün ise, önemli sayılabilecek bir kitlenin sisteme güvensizliğini, ondan umudunu kestiğini görebilmekteyiz. Bu aynı zamanda önümüzdeki dönemde kitlelerin kendiliğinden hareketinin yükselişinin de işareti sayılmalıdır. Bunda bir umut olarak gördükleri ve yeni olarak algıladıkları

partilerin, aslında yeni olmadıkları ve onların istemlerine yanıt verecek durumda olmadıklarını süreç içerisinde kendi toplumsal pratikleriyle görmelerinin de etkisi olacaktır. Burada birkaç noktanın daha altını çizmek gerekiyor. Seçimlerle "güven" tazeleyen hakim sınıflar, önümüzdeki süreçte gerek ülke içinde ve gerekse de ülke dışında yaşanacak gelişmelerin kitlelerin tepkilerini artıracaklarının bilincindedirler ve bunun önlemini kendilerince almaya çalışacaklardır. İki partili parlamentolarında oynayacakları demokrasi oyunlarıyla, kitlelerin tepkisini yine düzen içine akıtmanın yol ve yöntemlerini bulmaya, laiklik-şeriatçılık vb. gündemlerle kitlelerin tepkilerini kendi potasında eritmeye çalışacaklardır.

Hakim sınıfların bu politikalarına karşı uyanık olunmalıdır. Özellikle proleter devrimciler önümüzdeki süreçte yeni yönelimle birlikte çalışmalarında kitlelerin içinde bulunduğu durumu biran olsun akıldan çıkarmamalı ve kitlelerin özellikle de ileri kitlelerin örgütlenmesine dikkat etmelidirler. **Bugün durum her zamankinden daha iyidir ve koşullar devrimci dalganın yaratılabileceğine işaret etmektedir.** Önümüzde iki yol bulunmaktadır: Proleter devrimciler ya kitlelerin kendiliğinden hareketini "bekleyip" ardından bu hareketlilik içerisinde yer alıp, bunu Halk Savaşına kanalize edecekler ya da bunu beklemeyen kitlelerin devrimci kalkışmasını yaratarak bunu Halk Savaşının muazzam görkemine katacaklardır. Hiç kuşku yok ki proleter devrimcilerin yapması gereken ikinci yoldur. Hiçbir şey oluruna bırakılmamalıdır. Kitlelerin kendiliğinden eylemini "beklemek" kendiliğinden bir pratiğe de götürülebilir bizleri. Şunu ileriye sürmek abartılı bir yaklaşım olmayacaktır. **Kitlelerin kendiliğinden hareketinin yükselişine günlerin arifesindeyiz.** Bu yüzden iradi bir müdahale ile daha şimdiden kitlelerin devrimci şahlanışının yolunu döşeyelim. Türk ve Kürt çeşitli milliyetlerden halkımız buna hazır. Biz de hazırlanalım.

**Başarılı sayfa 32'de
ABD PATENTLİ
"KURTARICI"
TÜRKİYE'DE**

Büyük ekonomik kriz sonrası 57. hükümet, yaşanan krizi aşma adı altında tam bir aldatma kampanyası ile **Dünya Bankası başkan yardımcılarında Kemal Derviş'i Türkiye'ye getirerek, "kurtarıcı" ilan etmiştir.** Böylelikle 57. hükümete yeni bir ortak gönderen IMF ve DB, sömürünün boyutlarını daha da büyütme çalışmıştır. Ülkeye gelir gelmez halkın güvenini kazanmaya çalışan Derviş, "ulusal programını" hazırlamış-

bankacılık vb) "yapısal reformlar" (Derviş yasaları) çok hızlı bir şekilde meclisten geçirilerek yasallaştırılmıştır.

**2001 YILINDA İŞSİZ
SAYISI BİR
MİLYONU AŞTI**

Sonuçta 57. hükümet döneminde uygulanan politikalarla emekçi halk daha da açlığa, yoksuluğa terk edilirken, emperyalistler ve onların yerli uşakları daha fazla kâr elde etmiştir. Nitekim; en zengin %1'lik kesim (670 bin kişi) milli gelirden %17 pay alırken (25 milyon dolar), en fakir %46'lık kesim (31 mil-

gara piyasası emperyalistlerin elindedir. 15 milyon insan ise açlık sınırının altında yaşamaktadır.

**SOSYAL PATLAMA
KORKUSU VE
DEVLET TERÖRÜ**

Yeniden yapılandırma çerçevesinde emperyalistlerin emirlerine harfiyen uyan 57. hükümet, ekonomik olarak sefalet terkettiği insanların kendilerine yönelik öfkelerinin patlayacağını korkusuyla da tüm gücüyle muhalif kesimlere saldırılarının dozunu artırmıştır. Kolluk kuvvetlerinin, şüpheli gördüğü şahısları gerçekte hiçbir yasaya

yordu. Dışarda halk muhalefetine yönelik saldırılar daha da artarken, **26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar Hapisanesi'nde yapılan katliamla devrimci komünistlerin kanı, dönemin faşist başbakanı Bülent Ecevit tarafından ABD emperyalizmine sunulmuştur.** 10 devrimci-komünist ağır silahlarla kurşunlanarak, kimyasal bombalarla, işkencelerle katledilmiştir. Bu katliam hapisanelere yönelik gelecek çok kapsamlı saldırıların ve F tipi hapisanelerin startı olmuştur.

**EKONOMİK
PROGRAMIN
BAŞARISI VE
F TİPLERİ**

Tarih 19 Aralık 2000'i gösterdiğinde ise dünyada eşine az rastlanır hapisane katliamlarından biri gerçekleştirilmiştir. Katliamda 28 devrimci tutsak yaşamını yitirmiş, onlarcası da ağır yaralanmıştır. Katliamdan sonra yoğun kamuoyu muhalefetine ramen **F tipi hapisaneler açılmış, tutsaklar tecrit hücrelerine yerleştirilmiştir.** F tiplerine karşı devam eden ölüm oruçlarında ise onlarca devrimci-komünist yaşamını yitirmiştir.

F tipi saldırısı emperyalistler ve onların uşakları için kilit öneme sahiptir. **Emperyalistlere dikensiz gül bahçesi yaratmanın adıdır F tipleri.** 19 Aralık katliamından önce 57. hükümetin başbakanı faşist Bülent Ecevit şöyle demektedir; "Hükümet programının başarıya ulaşması cezaevi sorununun çözümüne bağlıdır" ve yine "cezaevlerinde otorite-asayiş sağlanmadan yurtdışı sağlanmaz". Öyleyse "hükümetin programı" emekçi halka tek cümleyle; daha fazla açlık, daha fazla zulüm; daha fazla katliam getirmiştir.

**SAVAŞ HÜKÜMETİ İŞ
BAŞINA
GETİRİLDİ**

Gelinen aşamada 57. hükümet halk nezdinde yıprandığı, emperyalizmin çıkarlarını uygulama gücü taşımadığı için

1999'da hükümete getirildiği gibi yine emperyalistler tarafından hükümetten indirilmiştir. Çünkü içinde bulunduğumuz dönem açısından ABD emperyalizminin ekonomik, siyasal ve askeri saldırıları için yeterli değildir. ABD'nin dünya halklarına yönelik bu saldırılarında kul-

lanacağı Türkiye için halk "desteğini" arkasına almış, klik çatışmalarının daha az yaşandığı yeni bir meclise ve yeni bir hükümete ihtiyacı vardır. Bu doğrultuda ülke yeni bir erken genel seçime götürülmüştür. Seçimlerden iki parti barajı aşarak meclise girmiş ve savaş hükümeti misyonuyla AKP'ye tek başına hükümet kurma görevi verilmiştir. Kurulan 58. hükümette emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket edecek, halka ise yine sırtını dönecektir. Yine IMF ve DB programları uygulanmaya devam edilecektir. Zira AKP lideri R. Tayyip Erdoğan seçimlerden önce

ve sonrasında IMF ile çalışacaklarını beyan etmiştir. 58. hükümet de tıpkı 57 hükümet ve daha önceki hükümetler gibi emperyalistlerin emirlerine harfiyen yerine getirecek, çıkarlarını temsil etmediği bir duruma geldiğinde ise tekrardan ülkeyi seçime götürerek yeni uşaklar iş başına getirecektir.

57. hükümet döneminde uygulanan politikalarla emekçi halk daha da açlığa, yoksuluğa terk edilirken, emperyalistler ve onların yerli uşakları daha fazla kâr elde etmiştir.

Gelinen aşamada 57. hükümet halk nezdinde yıprandığı, emperyalizmin çıkarlarını uygulama gücü taşımadığı için 1999'da hükümete getirildiği gibi yine emperyalistler tarafından hükümetten indirilmiştir.

2001/Esnaf eylemleri

tır. Öz olarak IMF'nin programından farkı olmayan "yeni ekonomik program"la, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin yararına hiçbir adım atılmamış, tersine her geçen gün emekçilerin yaşam koşulları daha da zorlaşmıştır.

21 Şubat krizinden sonra 57. hükümeti de Kemal Derviş aracılığıyla tamamen devreden çıkartan IMF, 17. stand-by anlaşmasından çok daha ağır koşulları içeren programları yaşama geçirmeyi emretmiştir. **"15 günde 15 yasa" olarak bilinen (şeker, tütün, telekom,**

yon kişi) de yine %17 pay almaktadır. Yani çok zengin 1 kişi 46 kişiye eşittir. Yine sadece 2001 yılında işini kaybedenlerin sayısı bir milyonu aşmıştır. "Yapısal reformlarla" tütün, şeker yasası ve uygulanan tarım politikasıyla milyonlarca insan ürün üretmez duruma gelmiş, binlerce çiftçi tarım kredisini ödeyemediği için icralık olmuş veya tutuklanmıştır. Üretimin bitirilmesini hedefleyen tarım politikası, pazarı emperyalist tekellerin hizmetine sunmuştur. Tütün yasası bunun en açık örneğidir; artık Türkiye si-

dayanmaksızın, bir idari işlem mahiyetinde gözaltına alması, çeşitli toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin ertelenmesi, grevlerin yasaklanması ve halkın sorunlarını dile getiren gazete, dergi, kitapların toplatılması, radyo-TV'lerin kapatılması dönemin olağan uygulamaları olmuştur.

Ülkemizde emperyalizmin dizginsiz hareket etmesinin önündeki temel engel ise devrimci ve komünist harekettir. Egemenlerin sömürü politikalarını daha rahat uygulaması için bu hareketin etkisizleştirilmesi gereki-

DEVİRİM YOLUNDA
işçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Gün Matbaacılık Genel Dağıtım: YAY-SAT
ISSN: 1303-0299
@mail: haber@iscikoylu.org

BÜROLAR

KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: MEŞRUTİYET MAH. KONUR SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 558 45 04
BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEK İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 612 81 98
SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0535 454 22 50
TURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN CEP: 0535 434 32 58
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Emperyalizme uşaklık senfonisi: 57. hükümet

TC tarihinin en çok yasa çıkartan hükümeti olarak bilinen 57. hükümet, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı yaptığı katliamlar, tarım reformu adı altında tarımı tamamen dışa bağımlı hale getirmesi, işçi sınıfına yönelik hak gaspları, özelleştirmelerle KİT'lerin peşkeş çekilmesi vs. uygulamaları ABD'nin yeni konsepti için yetmemeye başlamış ve 57. hükümetin halk karşısında tamamen teşhir olması da yeni bir seçimi gündeme getirmiştir.

18 Nisan 1999 seçimleri sonrası oluşturulan Milliyetçi-Anasol hükümeti emperyalizmin verdiği emirleri harfiyen yerine getirmiş, süresini doldurmuş ve bayrağı diğerlerine devretmiştir. TC tarihinin en çok yasa çıkartan hükümeti olarak bilinen 57. hükümet, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı yaptığı katliamlar, tarım reformu adı altında tarımı tamamen dışa bağımlı hale getirmesi, işçi sınıfına yönelik hak gaspları, özelleştirmelerle KİT'lerin peşkeş çekilmesi vs. uygulamaları ABD'nin yeni konsepti için yetmemeye başla-

men çıkmaz yaşayan TÜSİAD vb. sermaye çevreleri, MGK aracılığı ile bir "yeniden yapılandırma" projesi geliştirmeye çalıştılar. Yeniden yapılandırmanın ekonomik boyutu; özelleştirmelerin hızlandırılması vb. iken siyasal boyutu; devletin küçültülerek daha "işlevli, etkili" bir hale getirilmesi, baskıcı niteliğinin daha da artırılması ve DYSS'ne (Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi) göre yeniden şekillendirilmesidir. Bunun dışında bu yeniden yapılandırmanın sosyal, kültürel, askeri vb. boyutları da vardır. Yeniden yapılandırmanın önünü açmak,

İLK SALDIRI; SOSYAL GÜVENLİK REFORMU

Seçimlerden sonra kurulan Milliyetçi-Anasol hükümeti, dünyada yaşanan ekonomik krizin etkisiyle de 80'lerden bu yana yeni dünya düzeni, küreselleşme safsatalarıyla yarı sömürge ve yarı feodal ülkelere ABD emperyalizmi tarafından dayatılan ekonomik, sosyal ve siyasal politikaları yaşama geçirmek için kolları sıvamıştır. İlk aşamada 'Sosyal Güvenlik Reformu'nu hazırlayan hükümet, sosyal güvenliği düzelten ve geliştiren bir adım atmamıştır. Tersine, işçilerin, kamu emekçilerinin, esnafın en kötü şekilde de olsa elinde var olan sosyal güvencesini de ortadan kaldırmıştır. Mezarda emeklilik olarak bilinen bu yasa tasarısı kamuoyunun yoğun muhalefetine karşı 17 Ağustos depreminin tozu dumanı altında meclisten geçirilmiştir. Yine daha önceden altına imza konulmuş olan Tahkim anlaşmasına ilişkin olarak iç mevzuatta değişiklikler yapılmıştır. Bu değişiklik emekçilerin tepkisini çekmiş, ancak devlet bu değişikliği de hayata geçirmiştir. 17 Ağustos depreminde enkazın altında kalan 57. hükümet, evsiz kalan binlerce insanı sokakta bırakmıştır. Birçok depremede hala prefabrik konutlarda yaşamaktadır. Devlet ve onun hükümeti depremedeleri görmezden gelirken, ülkenin dört bir yanında F Tipi Hapishane inşaatları başlatılmıştır.

bitme noktasındadır. Yine tahkim yasasıyla Çok Uluslu Şirketlerin ülke içerisinde çok rahat at koşturmasının önündeki tüm engeller kaldırılmıştır. Halkı açlığa, yoksulluğa, terkeden bu programı, 57. hükümet "kurtuluşun" tek yolu olarak göstermeye çalışmıştır. Hatta programın başarıya ulaşması için "kurtuluş savaşı" verilmesinin gerekliliği yönünde açıklamalar dahi yapılmıştır. Ancak söylediklerinin aksine ilerleyen günlerde IMF programı daha da büyük krizlerin önünü açmıştır.

ESNAFIN ÖFKESİ SOKAĞA TAŞTI

Uygulanan IMF programının doğal sonucu olarak Şubat 2001 tarihinde meydana gelen ekonomik krizle, emekçi halk ağır bir faturayı ödemek zorunda bırakılmıştır. 1999 yılı sonunda imzalanan ve 2000'de yürürlüğe giren 17. stand-by an-

laşması tam bir yıkım programı olmuştur. 2000 yılında sanayi ve tarım üretimi düşürülmüş, ithalat artmış, ve 27 milyar dolarlık dış ticaret açığı ile rekor olan 10 milyar dolarlık cari açıkla şubat krizi baş göstermiştir. Krizle birlikte emekçi halk kaba bir rakamla yüzde otuzbeş yoksullaşmıştır. Küçük esnaf ise krizden en çok etkilenen kesimler arasında yer almıştır. Binlerce küçük işletmenin kapandığı, yüzbinlerce işçinin işsiz kaldığı krizden sonra halk, özellikle de küçük esnaf alanlara dökülüp IMF'ye, DB'ye, ülkenin kötü yönetilmesine olan öfkelerini haykırmışlardır. Kendiliğinden gelişen eylemlerde devlet terör estirmiş, meydana gelen çatışmalarda onlarca insan yaralanmıştır. Eylemler bir süre devam ettikten sonra önderlikten yoksun olmasından kaynaklı kendiliğinden bitmiştir. *Devamı 31'de*

1999 17 Ağustos depremi

mış ve 57. hükümetin halk karşısında tamamen teşhir olması da yeni bir seçimi gündeme getirmiştir. 3 Kasım erken genel seçimleriyle birlikte 57. hükümetin sonu geldi. Ancak 57. Milliyetçi-Anasol hükümetinin 3,5 yılda halka karşı işlediği suç o kadar çok ki, bunu özel olarak inceleme gerekliliği ortaya çıkıyor.

18 Nisan erken genel seçimleri öncesi ülkenin içinde bulunduğu ekonomik-politik çıkmaz, egemenlerin gerek kendi içlerindeki klik dalaşları, gerek yürütülen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri, işçi sınıfı ve emekçilerin düzenden umudunu kesmesi, gerek değişen uluslararası dengeler ve yeni roller, gerekse de emperyalistlerin uşaklarına emrettiği yeni bağımlılık projeleri sonucu tama-

ezilenlerin düzenden ve devletten kesilen umudunu yeniden düzen içine çekmek için seçimler gündeme gelmiştir.

18 Nisan seçimlerinde egemenler, güçlü bir parlamento ve hükümet amaçladılar. ANAP-DSP hükümeti onlar için ideal oldu. Sabancılar, Koçlar bu istemlerini açıkça belirtti ve burjuva medya da aynı görüşleri propaganda etti. Bu aynı zamanda IMF ve DB'nin de istemiydi. Ancak istedikleri gibi olmadı. ANAP, halk kitleleri üzerinde uyguladığı sömürü ve zulüm politikaları nedeniyle şoven-ırkçı rüzgarı, Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla birleştirerek kendileri için oya dönüştüren MHP de hükümete dahil oldu.

DİZGİNLER IMF'NİN ELİNDEYDİ

Aralık 1999 yılının son günlerinde 57. hükümet, IMF ile yaptığı 17. stand-by anlaşması ile uluslararası mali sermayeye olan bağımlılığını daha da artırmıştır. Bu anlaşma da başta Tahkim Yasası, yeni tarım politikası, özelleştirmelerin hızlandırılması, düşük ücret politikası gibi faturanın yine ağır bir şekilde emekçi halk yığınlarına kesildiği kararlardır. Bu anlaşmadan sonra hızla tarımı tasfiye süreci başlamıştır. Ülke tarımı uygulanan politikalarla şu anda

19 Aralık 2000 katliamı ve F tipi direnişi